

ÔNG XÁ HƯỞNG VỊ

Vợ Yêu, Đừng Chạy!

Huyền Vi Ảnh

Mục lục

<u>Chương 1: Trúng Xuân Dược</u>	
<u>Chương 2: Diễn Trò</u>	
<u>Chương 3: Kí Ưc</u>	
<u>Chương 4: Nham Hiểm</u>	
<u>Chương 5: Giúp Vân Hàn Chạy Trốn</u>	
<u>Chương 6: Đến Thăm Nhà</u>	
<u>Chương 7: Lão Bà Phúc Hắc</u>	
<u>Chương 8: Nết Mê Gái</u>	
<u>Chương 9: Thừa Cơ</u>	
<u>Chương 10: Tùy Tiện</u>	
<u>Chương 11: Thử Váy Cưới</u>	
<u>Chương 12: Hôn Lễ</u>	
<u>Chương 13: Người Vợ Mẫu Mực</u>	
<u>Chương 14: Giam Lông</u>	
<u>Chương 15: Ninh Hình</u>	
<u>Chương 16: Ngất Xiu</u>	
<u>Chương 17: Im Lặng</u>	
<u>Chương 18: Ái Muội H</u>	
<u>Chương 19: Thuốc Tránh Thai</u>	
<u>Chương 20: Lạ</u>	
<u>Chương 21: Tự Do Ra Ngoài</u>	
<u>Chương 22: Lợi Hại</u>	
<u>Chương 23: Bar Larger</u>	
<u>Chương 24: Ghen</u>	
<u>Chương 25: Vết Sẹo</u>	
<u>Chương 26: Bị Thương Của Một Cật Hóa</u>	
<u>Chương 27: Bà Dì Đến H</u>	
<u>Chương 28: Lưu Manh</u>	
<u>Chương 29: Dị Dàng</u>	
<u>Chương 30: Sợ Ma</u>	
<u>Chương 31: Nửa Đêm Ám Sát</u>	
<u>Chương 32: Cảnh Sát</u>	
<u>Chương 33: Xử Theo Gia Pháp</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35: Thân Phận Của Vi Hy</u>	
<u>Chương 36: Tiệc</u>	
<u>Chương 37: Chứng Cứ</u>	
<u>Chương 38: Đánh Nhau</u>	
<u>Chương 39: Ám Sát Thất Bại</u>	
<u>Chương 40: Cướp Hàng</u>	
<u>Chương 41: Vụ Cảnh Mất Tích</u>	
<u>Chương 42: Vụ Cảnh - Lý Lam Anh</u>	
<u>Chương 43: Tin Hay Không Tin</u>	

Chương 44: Vợ ❖? Em Thật Xấu Xa!

Chương 45: Sự Thật Đằng Sau Tấm Màn

Chương 46: Giao Tranh

Chương 47: Dạ Tử Long Chết

Chương 48: Lý Lam Anh Anh Yêu Em!

Chương 49: Không Còn Anh Ai Sẽ Cưng Chi ầu Em

Chương 50: Đàn Ông Là Không Thở Khóc Sao

Chương 51: Thỏ Con Ngốc Nghếch H

Chương 52: Anh Ngã Cầu Thang R ấ

Chương 53: Hôn Lễ

Chương 54: Phiên Ngoại 1

Chương 55: Phiên Ngoại 2 H

Chương 56: Phiên Ngoại 3 Hoàn

Chương 1: Trúng Xuân Được

Vu Quân - đại thiếu gia nhà họ Vu.

Năm nay vừa tròn 30 tuổi, vừa được Vu Cảnh giao lại toàn quyền hành.

Vu gia bọn họ là đệ nhất gia tộc không chỉ ở thành phố T nơi bọn họ hiện tọa trấn về hàng loạt chuỗi kinh doanh, bất động sản, thời trang, giải trí, vân vân và mây mây.

Mà còn nhúng tay cả vào hắc đạo, buôn bán cùng chế tạo vũ khí.

Đó là không kể đến, Vu Quân còn có một thân phận đặc biệt khác nữa...

Dưới Vu Quân còn có một người em nữa nhưng lại là con gái lại còn ham chơi - Vu Ngọc nên mọi quyền hành của Vu gia, Vu Cảnh chỉ có thể giao lại toàn bộ cho Vu Quân.

Anh dù đã 30 tuổi, nhưng lại chưa vợ cũng không người yêu khiến cho Lý Lam Anh - mẹ anh sốt hết cả ruột.

Tại bar Larger,

Người đàn ông ngũ quan hoàn hảo, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt chim ưng sắc bén cùng với hơi thở tàn bạo lạnh lùng toát lên khiến cho những người có mặt ở đây chỉ biết đứng từ xa chiêm ngưỡng cái đẹp chứ lại không có lá gan đến gần.

Người đàn ông đó là Vu Quân, anh hôm nay tâm trạng rất kém nên mới đến Larger uống rượu giải sầu.

"Quân chủ, vừa nhận được tin tức từ Trác Long.

Đ...!đã tìm thấy cô Ninh Hình rồi ạ".

Mồ hôi Trác Bình đổ đầy đầu, lắp bắp nói.

"Ừm, em ấy đang ở đâu mau dẫn tôi đến đó".

Vu Quân khi nghe đến cái tên Ninh Hình - người con gái hắn yêu, nhớ thương trong 3 năm qua.

Hắn lúc sáng đã nghe Trác Long thông báo đã tìm được Ninh Hình, hắn vui mừng khôn siết nhưng chỉ vài tiếng sau Trác Long lại dội cho hắn một gáo nước lạnh - đã mất dấu.

Nên đã đến đây mượn rượu giải sầu.

Nhưng khi vừa đứng lên, đầu óc hắn lại say sẩm, thân thể đổ vật về phía sau.

"Chết tiệt".

Hắn giận dữ, chửi thề một tiếng, lại ngang nhiên có kẻ dám hạ được anh.

"Quân chủ".

Trác Bình nhanh chóng đỡ lấy hắn.

Đầu óc Vu Quân xoay mòng mòng, anh muốn cố gắng đứng dậy để đi tìm Ninh Hình ngay tức khắc nhưng thứ được kia lại là xuân dược được cho với số lượng lớn.

Anh không thể gắng gượng được, liền túm lấy cánh tay Trác Bình.

"Mau đưa tôi lên phòng".

Anh thở hổn hển.

"Quân chủ, anh..."

Lúc này Trác Bình mới nhận ra sự khác thường của anh liền không nói nữa mà dựng anh dậy đỡ đến phòng V.I.P, căn phòng chỉ dành riêng cho anh.

"Trác Bình, cậu cùng Trác Hiên đi đón Tiểu Hinh về đây đi".

Anh thở hắt hắt nằm trên giường lên tiếng.

"Nhưng...".

Trác Bình định nói lại thôi, liền đi ra ngoài quyết định chuyện đó vẫn là ngày mai hãy nói với Quân chủ thì hơn.

Anh ta đi ra ngoài khẽ đóng cửa lại.

Căn phòng liền tối om, lạnh lẽo.

Nhưng Trác Bình vừa đi không lâu, lại có hai người đàn ông bịt kín mặt không biết là ai lại vác một người phụ nữ say sấn trên vai lén la lén lút trên hành lang.

Khi đã xác định chắc chắn camera an ninh đã bị ngắt, cùng không có ai xuất hiện nữa liền đẩy cánh cửa của một căn phòng, có một cái bảng chữ Q đã bị họ quên mất.

Thấy trong phòng đèn tắt tối om, trên giường lại có người nằm, hai người đàn ông kia lại nở nụ cười nham hiểm, rồi quảng người phụ nữ đang vác lên trên giường, sau đó mau chóng chuồn mất.

Vu Quân đang nằm trên giường khó khăn kiềm chế tác động của thuốc kích thích, lại chột nháy mày vì anh cảm nhận được có thứ gì đó rất mềm mại, rất ấm áp đè lên người anh.

"Cô là ai? Đừng thử sức nhẫn nại của tôi".

Giọng nam tính, trầm khàn của Vu Quân vang lên.

"A, thì ra là đàn ông à.

Đến, mau đến h ầu hạ ta".

Cô gái khúc khích cười, sau đó choàng tay lên cổ anh hôn lên bờ môi mỏng hơi lạnh của anh.

Đầu óc anh lại oành một tiếng, sau đó mất toàn bộ ý thức.

Giữ gáy cô gái, hôn cô điên cuồng, anh hung hăng dùng lưỡi cạy miệng cô gái mà quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ thơm tho, mềm mại của cô mà mút mát.

Anh tham lam mút hết mật ngọt trong khoang miệng cô.

Bàn tay hư đốn đã bắt đầu không yên sờ loạn trên người cô gái.

Anh đưa tay mạnh mẽ xé phăng bộ đồ trên người cô, rồi cũng tự mình giật tung chiếc áo sơ mi đến bung cả nút.

Đưa tay xoa nắn bộ ngực non mịn, căng tròn của cô.

Cả hai cơ thể không một tấc vải quấn lấy nhau.

Sau đó là một màn khiến cả đời anh phải hối hận không thôi.

Anh vào ra như vũ bão trong thân thể mảnh mai của người con gái, mà không hề để ý rằng đây là lần đầu tiên của cô...!bởi cả hai đều trúng xuân được...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Diễn Trò

Sáng hôm sau, Vu Quân tỉnh giấc, đầu đau như búa bổ.

Nhìn một vòng quanh phòng anh liền nhớ lại rằng đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhú chặt chân mày, cứ cảm thấy có chuyện gì đó rất quái lạ.

“Quân chủ, ngài...”.

Trác Bình vừa vào cửa liền thấy cảnh tượng trước mắt khiến anh ta chết sốc.

“Đi đi đâu tra xem, người phụ nữ hôm qua là ai ngay lập tức”.

Giọng nói lạnh lùng có phần tàn bạo.

“V... vâng”.

Trác Bình gật gật đầu như gà mổ thóc, rồi quay lưng chạy.

“Khoan đã, đã đưa Ninh Hình về đây chưa?”.

Vu Quân chợt nhớ đến hôm qua vừa nhận được tin báo của người con gái anh yêu.

“Quân... Quân chủ, c... cô Ninh Hình đã gặp tai nạn xe mất mạng vào tối hôm kia rồi ạ”.

Trác Bình run rẩy.

“Tai nạn xe?”.

Giọng anh lạnh đến cực điểm phun ra từng chữ như muốn đông cứng luôn cả Trác Bình.

“Tôi bảo các người tìm em ấy, các người lại chỉ tìm thấy xác của em ấy thôi sao?”.

Anh rống giận.

“Quân chủ, anh...”.

Trác Bình định lên tiếng giải thích lại bị Vu Quân cắt ngang.

“Mau tìm ra kẻ đứng sau đi, em ấy bị xe đâm trúng không phải chuyện tự nhiên đâu”.

Vu Quân phất tay.

“Vâng”.

Trác Bình cúi đầu lui ra ngoài.

“Ninh Hình...”.

Vu Quân nắm chặt nắm đấm, đôi mắt hiện lên sự tàn bạo.

Trác Bình cảm thấy rất lạ, dù hắn đã làm việc cho Vu Quân 8 năm nhưng hắn vẫn là chưa thể nào hiểu rõ được suy nghĩ thực sự của anh.

Nhưng có đi đâu hắn có thể chắc chắn rằng, Vu Quân không hề yêu Ninh Hình.

Tuy nhìn bên ngoài anh rất nhiệt huyết trong mối quan hệ với Ninh Hình nhưng như lúc này nhìn vào mắt của ông chủ anh thì chỉ thấy...!lạnh lùng, rất lạnh lùng, không hề có một tia dao động.

Cũng phải thôi, Quân chủ của bọn anh chưa bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài lúc này rống lên như vậy cũng tính là Ninh Hình khác mọi người một chút.

Nhưng đó tuyệt đối không phải là tình yêu, mà giống như là còn có ẩn tình gì khác ở phía sau nữa...!Trác Bình chắc chắn như vậy, bởi anh đã yêu

r ồi nha.

Tại Vi gia,

"Ây dô, Tiểu Hy.

Con đã đi đâu mà cả đêm hôm qua không về ề ề?"

Giọng đàn bà hóng hớt, chanh chua của Tịnh Nhã vang lên the thé.

Vi Hy vừa bước xuống cầu thang, liền dừng lại nhìn bà ta - mẹ kế của cô bằng ánh mắt sắc lạnh.

"Vi Hy, đêm qua con về ề ề?"

Chỉ nghe thấy Vi Thanh Trì đặt tờ báo đang đọc trên tay xuống lạnh giọng chất vấn.

"Con nói không có ba có tin không?"

Cô nhếch môi khinh thường, lại khôi phục dáng vẻ tùy tiện thường ngày.

"Thời gian này, con nên ngoan ngoãn ở nhà đi.

Mong là đêm qua con không làm gì quá phạm ở bên ngoài.

Nếu không mà để Vu gia biết thì không những con chết mà cả Vi gia cũng chôn cùng đấy"

"Con đã nói bao nhiêu lần rồi, con từ chối mối hôn sự sắp đặt này".

Cô quay phắt lại.

Vi gia tuy không thể nào so sánh với Vu gia nhưng cũng thuộc hạng không tầm thường.

Cô chỉ biết là mẹ cô, Giai Kỳ lúc trẻ chơi thân với Vu Cảnh, cả hai cùng hứa hẹn rằng nếu bọn họ đều sinh con gái, hay con trai thì sẽ để chúng là bạn thân nhưng nếu là một người sinh con gái một người sinh con trai thì sau này sẽ cho bọn chúng lấy nhau, cũng coi như là hứa hôn đi.

Nghe bảo còn trao cả tín vật.

Cô cũng không biết được rốt cuộc là có chuyện gì, bởi mẹ mất sớm, nên cô cũng chẳng thể hỏi được tại sao.

Cứ ngỡ là sẽ mãi mãi thoát được.

Nhưng không ngờ 5 ngày trước bên Vu gia lại chạy thẳng sang nhà cô bắt cô thực hiện giao ước của mẹ cô với Vu gia.

Mà sở dĩ cô gặp phải chuyện kia, cũng là do một tay hai mẹ con đề tiện kia hãm hại, bọn chúng muốn ngăn cản mối hôn sự của cô với đại thiếu gia nhà họ Vu - Vu Quân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Kí Ức

“À, mà ba cứ yên tâm đi.

Con chẳng làm chuyện gì đi quá giới hạn đâu”.

Cô nở một nụ cười thách thức đầy quỷ dị khiến tâm của hai mẹ con Tịnh Nhã run lên.

Cái con ranh này lại muốn làm gì nữa đây, mình đã nắm chắc thành công trong tay rồi thì sợ gì nó.

“Được rồi, đi lên phòng đi”.

Ông ta cũng không hề gọi cô lại ăn sáng, aizz, thật là...

Nhưng khi đi lên, đứng tựa trên lan can, cô lại thấy một cảnh tượng mà bao năm qua mỗi khi nhìn thấy lòng ngực cô lại khó chịu, đè nén.

Vi Thanh Trì ôm Vi Linh Đan mà vỗ về xoa đầu, khuôn mặt từ ái, ánh mắt yêu thương mà nó chưa bao giờ giành cho cô.

Vi gia được như ngày hôm nay đều là nhờ vào mẹ cô, một tay bà gầy dựng nên công ty, lôi kéo các nhà đầu tư, dãi nắng dầm mưa mới được như thế, nhưng mẹ cô vừa chết thì Vi Thanh Trì lại không đợi được mà rước Tịnh Nhã cùng đứa con gái riêng của họ, lớn hơn cô một tuổi trở về.

Tịnh Nhã ngược khuôn mặt đắc ý lên nhìn cô, cười khiêu khích.

Cô chỉ biết cười nhạt rồi quay đi.

Có nhiều lúc cô thực sự nghĩ rằng, Vi Thanh Trì... không phải là ba ruột của cô nhưng cô lại không có can đảm tự mình đi đầu tra chân tướng và cả việc mẹ cô làm sao mà chết nữa, cô sợ... sợ người thân duy nhất của cô dù ông ta không hề quan tâm cô nhưng cũng còn hơn là một mình cô độc trên cõi đời này.

Bước vào phòng, thả thân thể mệt mỏi nằm xuống chiếc giường êm ái nhưng lại lạnh lẽo.

Cô nằm co ro lại, tay cầm chiếc cúc áo có phần cũ kĩ, nhưng nếu nhìn kĩ thêm một lát thì sẽ phải giật mình.

Chiếc cúc áo này được làm từ kim cương, điêu khắc tinh tế, nó chỉ nhỏ bằng một nửa móng tay nên việc làm ra một chiếc tinh tế như vậy lại là cả một quá trình gian nan.

Nhưng đó không phải là vấn đề, vấn đề là ở chiếc cúc áo đó được làm từ kim cương là kim cương đó.

Nên chú nhân của nó hẳn là rất giàu có đi.

“Anh trai nhỏ, chừng nào anh mới quay lại đón Hy Hy đây”.

Cô lẩm bẩm, rồi tiếp đi.

Trong giấc mơ, cô bỗng trở lại thời thơ bé, lúc cô vừa tròn 8 tuổi.

Lúc đấy Vi gia vẫn chưa được như bây giờ, mẹ cô vẫn còn sống.

Khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của mẹ cô hiện rõ đập vào mắt cô khiến cô cười vui vẻ nhào vào lòng mẹ.

“Mẹ, Hy Hy sau này nhất định cũng sẽ trở nên thực xinh đẹp, tài giỏi như mẹ”.

Bé con cười híp mắt.

“Ừm, hôm nay Hy Hy đi chơi có vui không?”.

Giai Kỳ vuốt vuốt tóc mai của con gái.

“Vui ạ.

Hôm nay con gặp được một anh trai rất rất đẹp trai, siêu siêu tốt bụng luôn a”.

Bé con cười đến vui vẻ.

“Ranh con, mới bây lớn mà đã hám trai như thế”.

Giai Kỳ cười cười dí yêu vào đầu con gái.

“A, nhưng mà anh ấy lại quên chưa nói tên cho con r ấ”.

Cô bé nhăn mày khuôn mặt bỗng xụ xuống.

“Nhưng mà ngày mai chắc con sẽ được gặp lại anh trai nhỏ đó nhanh thôi”.

Cô bé vâng vâng chiếc cúc áo lúc ban nãy anh trai nhỏ đi làm rơi mất.

Nhìn chiếc cúc áo Giai Kỳ cười khẽ, chiếc cúc áo đó thì cũng chỉ có...

Lại chuyển cảnh mộng, Vi Hy ng ấ tại chỗ hôm qua hai người gặp mặt, chơi đùa.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh trai nhỏ đâu, cô bé li ền hụt hẫng lê bước đi về

Cúi g ầm mặt bước đi, nhưng lại đụng phải một đôi chân thon dài.

Giọng nói êm dịu của anh trai nhỏ vang lên, vì anh ấy chỉ lớn hơn cô 7 tuổi nên cô mới gọi anh là anh trai nhỏ.

“Đợi anh sao?”

Cô ngược khuôn mặt nhỏ bé lên nhìn nhưng lại không thể nào nhìn kĩ được khuôn mặt anh.

Cô cố nheo mắt nhìn, lại nghe thấy anh nói.

“Anh tên là... Hãy nhớ đấy nhé”.

Chỉ thấy môi anh mấp máy không rõ, nhiều lần cô cố gắng nhớ lại thật kĩ khuôn mặt cùng tên của anh nhưng vẫn là không được.

Cô giật mình tỉnh giấc, mồm hôi nhễ nhại.

Nhìn lên đồng hồ, cô đã ngủ 3 tiếng đồng hồ rồi.

Có lẽ bây giờ người trong nhà cũng đã ai đi làm việc nấy hết rồi.

Cô liền đi tắm rửa, thay đồ, chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Trước Tiếp

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Nham Hiểm

"Trác Bình, đã đi đâu tra được người phụ nữ hôm qua là ai chưa?".

Vu Quân ngẩng trên ghế chủ tịch, ngón tay thon dài gõ từng nhịp trên bàn, mắt nhắm hờ, môi mỏng khẽ mở.

"Quân chủ, vẫn chưa...".

Trác Bình muốn cắn nín, bọn anh làm việc năng suất bao giờ cũng cao, chỉ cần một cái nhấc tay liền có thể biết rõ ngọn nguồn của một người.

Thế nhưng...!àì, thật đáng mất mặt, đã vài tiếng trôi qua rồi, một chút tin tức cũng không có, cứ như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

"Thôi bỏ đi, tôi cảm thấy các người sẽ không tìm ra được cô ta đâu".

Vu Quân nhếch mép, anh cảm thấy chuyện này rất lạ kì nhưng đi đâu anh chắc chắn là người phụ nữ hôm qua sẽ không gây hại gì, bởi hình như cô ta cũng bị bỏ thuốc và lờ mờ hôm qua anh cảm nhận được là có người vác cô ta đến chứ không phải tự nguyện.

"À...!được.

Quân chủ, tai nạn của cô Ninh Hình chúng tôi đã đi đâu tra ra được một chút rồi ạ".

Trác Bình căng thẳng.

"Hừm..."

"Là do Vi Linh Đan, vợ sắp cưới của anh".

Thật ra là Vi Hy, vì bên ngoài chỉ biết được Vu gia cùng Vi gia có hôn ước của 2 trưởng nam, trưởng nữ.

Đáng nhẽ, Vi Hy là con chính thất sẽ là trưởng nữ, nhưng vì Vi Linh Đan lớn hơn cô 1 tuổi nên mọi người luôn lầm tưởng cô ta là trưởng nữ.

Tuy nhiên, chỉ có hai vợ chồng Vu Cảnh cùng với cả nhà Vi gia mới biết được Vi Hy mới là người sẽ trở thành Vu đại thiếu phu nhân.

"Vi gia sao?".

Vu Quân trầm tư, nhíu mày.

"Vâng, Trác Long đã quan sát các camera an ninh xung quanh đã tìm thấy đoạn video, Vi Linh Đan say sấn, lái xe trên đường lớn, gây ra tai nạn cho cô Ninh Hình rồi bỏ chạy".

Trác Bình thuật lại tường tận.

"A, chỉ là một cái Vi gia nho nhỏ, lại dám động vào người tôi yêu sao? Chắc, Vi Linh Đan à, được rồi".

Hãy hưởng thụ những ngày tháng êm đẹp trước khi kết hôn cùng tôi đi".

Vu Quân nở nụ cười nham hiểm, đáng sợ.

Trác Bình đứng bên cạnh nhìn thấy nụ cười đó chỉ biết nuốt nước bọt đánh cái "Uc", lòng thầm thương cảm cho cô gái kia.

Vi Hy hôm nay muốn đến trung tâm thương mại mua sắm khuây khỏa.

Liền chọn trung tâm lớn nhất thành phố T mà đi.

Cô vốn ít bạn bè thân thiết, nhưng người nào người nấy chơi với cô đều là thật tâm thật tình.

Aizzzz, nhưng mà bọn họ đều đã đi du lịch, nghỉ mát cả rồi, chỉ còn mình cô bơ vơ như vậy thôi.

Vi Hy tự mình đi qua một lượt các cửa hàng, vì số lượng người đi, à không chỉ có một mình cô không thể nào cần được nhiều nên cô chỉ chọn những thứ mình cảm thấy vừa lòng nhất.

Đến khi mệt nghỉ rồi, cô lại tạt vào một nhà hàng gần đó, gọi cả một bàn đầy ắp thức ăn, sơn hào hải vị đầy đủ, nói không ngoa.

Nhìn cô nhỏ nhắn vậy thôi, chứ thật ra cô chính là một "cật hóa" đó nha.

"Này, từ khi nào mà ông lại trở nên nghèo như vậy hả? Lại dám đến đây giành đồ ăn với bà".

Vi Hy trừng to đôi mắt long lanh, xinh đẹp mắng, khiến mọi người xung quanh đều nhìn qua.

"Này, nhỏ tiếng thôi.

Bà muốn chết à".

Vân Hàn cụp đuôi, cúi sát đầu, lờm cô.

"Hừ..."

Thật ra là Vân Hàn bận đi quay phim, chạy show cũng đã hơn 2 tháng rồi chưa được gặp cô.

Lúc nãy anh ta đang ngồi trên xe thương vụ trở về chung cư nghỉ ngơi lơ đãng nhìn ra bên ngoài thấy cô, liền quên luôn mệt mỏi nhảy xuống chạy theo cô cả một quãng đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Giúp Vân Hàn Chạy Trốn

Hai người mặt nặng mày nhẹ với nhau một lát lâu.

Vi Hy cũng chuẩn bị trở về

"Hàn đáng ghét, tôi về trước nhá.

Vài bữa nữa có lẽ tôi sẽ lấy chồng đấy, nhớ đến".

Nói rồi đi xa.

Vân Hàn sau khi nghe cô phải kết hôn liền chờ đợi một lúc lâu, nhìn về phía cô thật lâu, nắm chặt bàn tay đang run rẩy kịch liệt.

Kết hôn?!

Kết hôn sao?!

Anh ta khế thờ dài, rồi đeo kính râm đội mũ lên trở về xe của mình.

Nhưng đi ra đến bãi đỗ xe thì liền thấy một chiếc xe MayBach quen thuộc đỗ kế bên chiếc xe của cậu.

Lòng khẽ run lên, liền quay đầu chạy, nhưng không ngờ vừa quay đầu liền đâm phải Trác Bình.

Má, thật xui xẻo.

Cậu liền quay lại cười hềnhềnh nhìn người đàn ông bước ra từ trên xe.

"Hê hê, anh cả, thật tình cờ".

"Ồ, không tình cờ đâu, bữa nay anh là đặc biệt đến đây tìm chú đấy, Vân Hàn.

Ba mẹ chú vừa gọi cho anh, nhờ anh cùng đầu chú về hộ đấy".

Vu Quân nhếch môi, nhưng kẻ cũng thật tình cờ.

Vân Hàn thế nhưng lại là em họ của Vu Quân.

Mẹ của Vân Hàn là em ruột của bố anh - Vu Đình.

"Ai da, anh cả à.

Em còn việc rất rất là bận nha, anh đợi em một chút, em đi đây một lát sẽ quay về liền".

Nói rồi toan chạy đi thì lại bị Vu Quân nắm cổ áo.

"Không cần, chú có việc gì thì cứ bảo với Trác Bình, hắn sẽ đi làm cho chú.

Giờ thì ngoan ngoãn vác xác về Vân gia đi".

Vu Quân lạnh giọng, Vân Hàn chỉ còn biết cam chịu.

Ngồi trên xe, mà tâm Vân Hàn cứ mãi không yên.

Sở dĩ cậu không muốn về nhà là vì ba mẹ cậu không cho cậu đi theo ngành giải trí, nhất quyết nhốt cậu ở nhà.

Ông già anh Vân Thiên, cứ bắt ép anh phải học kinh doanh, nhưng anh biết anh không có cái năng khiếu cũng như năng lực để duy trì công ty của ông già, nên chỉ đành bỏ trốn.

Giờ lại chị anh cả tóm về, bảo có xui không cơ chứ.

"Anh cả à, hay là anh bảo Trác Bình ghé ngang chung cư của em lấy một ít đồ có được không?".

Vân Hàn vẫn cố gắng nài nỉ.

"Đã bảo là...".

Vu Quân mất kiên nhẫn, lạnh giọng nhưng lại bị cắt ngang.

"Thứ đồ đây là bí mật, anh cũng biết mà, đôi khi chúng ta cũng cần có không gian riêng".

Vân Hàn đứng lí hợp tình nói.

"Hừm...! Quay về chung cư của nó đi".

Vu Quân đành thỏa hiệp, chắc, cái thứ sinh vật em họ này tại sao lại có thể nhiều lời như vậy.

Đến chung cư, Vu Quân sai Trác Bình cùng Vân Hàn đi lên lấy đồ tránh để hấn lại chạy trốn.

Vân Hàn ung dung nhấn tầng thang máy lên phòng mình.

Đến cửa phòng của Vân Hàn, Trác Bình như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình anh liền quay lưng về phía sau nhưng lại không phát hiện ra điều gì bất thường.

Trác Bình khẽ nhíu mày, quái lạ, Trác Bình anh là thuộc hạ duy nhất trong tay Vu Quân có độ nhạy cảm rất cao, luôn cảm nhận được chính xác nguy hiểm.

Chẳng lẽ là sai rồi sao?

Vừa vào trong phòng, Trác Bình liền nghe thấy tiếng xe gió nhưng không kịp quay lại, gáy liền nhói lên một cái khiến anh ta ngất đi.

"Chắc, yếu như vậy?".

Vì Hy dựa vào cửa trề môi khinh thường, lúc này thấy cảnh giác như vậy tưởng là lợi hại lắm chứ.

Vân Hàn nhìn cảnh này cũng chỉ biết ngao ngán, Vì Hy nhìn yếu điệu như vậy, nhưng thật ra lại là ác bá đó nha, nghe đâu cô ấy luyện võ từ nhỏ nên thân thủ có vẻ không tệ.

Lúc này, cậu không biết nên cần cứu ai, nhưng vừa hay Vi Hy lại nhấn tin đến cho anh hỏi có cần giúp gì không, anh liền không nói một lời, gửi địa chỉ chung cư nhà mình.

"Bà..."

"A, không phải Vân Hàn thiếu gia, mà là một người khác".

Trác Bình nuốt nước bọt, lại như nhớ ra gì đó.

"Đây là thứ tôi lên giật được trên người của người đó".

Trác Bình đưa chiếc khăn tay mà lúc này lúc bị tập kích vừa hay nắm được chiếc khăn trong tay.

Vu Quân cần lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi hương quen thuộc sọc thẳng vào mũi, khiến cho tâm tình anh thoáng kích động.

"Là người phụ nữ đó".

Ha, hay lắm cô ta lại quen biết Vân Hàn à, vậy thì dễ tìm hơn rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Đến Thăm Nhà

"Này, giúp người thì giúp cho trót đi, đặt cho tôi một tấm vé máy bay sang nước A ngay bây giờ đi".

Sau khi Vân Hàn cùng Vi Hy đã lên xe đi được một đoạn khá xa, cậu ta mới quay sang hất mặt nhìn cô.

"Lí do?".

Vi Hy quăng cho cậu ta một ánh mắt đầy khinh thường.

"Tôi...!tôi không biết, bà đã dắt tôi ra đây rồi thì bà phải chịu trách nhiệm, người khi nào muốn bắt tôi khó nhai lắm đấy".

Vân Hàn tỏ rõ thái độ, trên trán thiếu đi đôi in chữ *tôi không biết, bà dám không chịu trách nhiệm với tôi*

"Ồ, vậy nói xem anh ta là ai?".

Cô đánh vô lăng rẽ sang bên trái.

"Anh...!anh ấy...".

Sau một hồi im lặng Vân Hàn vẫn quyết định nói cho cô biết.

"Là anh họ của tôi Vu Quân"

"Vu gia?".

Vi Hy có chút kinh ngạc, đây chẳng phải là tên chồng tương lai của cô sao?

"Ừm, mẹ tôi là em gái của ba anh ấy".

Vân Hàn gật gật đầu đang chờ xem phản ứng của cô như thế nào khi nghe đến gia cảnh hiển hách của mình.

Đùa sao Vu gia ai mà chưa từng nghe đến, là gia tộc đệ nhất cường hào, lại còn có vài đời trước phục vụ cho quân đội uy danh vang dội.

Nhưng khi đến đời ông nội Vu Quân, cũng tức là ông ngoại Vân Hàn thì lại là một bước ngoặt khác thay đổi vận mệnh của cả một thế hệ về sau.

Ông nội Vu Quân không theo nối nghiệp nghề cha ông mà lại tự mình kinh doanh, thành lập nên một nền móng vững chãi cho Vu Cảnh cùng Vu Quân sau này.

Dần dần, Vu Cảnh lại vươn lên cả một chân vào giới hắc đạo, là một mafia ngầm.

Vu Quân cũng là một kẻ như vậy, những việc trong tối ngoài sáng bọn họ đều có một chân.

Thấy Vi Hy im lặng, Vân Hàn liền kích động.

"Sao bà lại im re vậy?"

"Không thì thế nào? Phải nhảy dựng lên chửi vắn ông à? Tôi không có trẻ con như vậy?".

Vi Hy từ trong suy nghĩ về chuyện tương lai của mình bị gọi giật lại có chút bức mình cáu gắt.

Nói rồi cô quăng điện thoại qua cho Vân Hàn, cậu ta liền hiểu ý tự động đặt cho mình một tấm vé máy bay.

"À, đặt vé bay sau nửa tiếng nữa đi".

Vi Hy lên tiếng nhắc nhở, rồi nhấn ga phóng như bay trên đường.

Một đường xe chạy đến sân bay rất yên bình, đến lúc máy bay chở Vân Hàn cất cánh cũng là lúc bọn Trác Bình đến.

"Chết tiệt, Quân chủ có chắc người cầm tay lái là con gái sao?".

Chỉ mới có nửa tiếng thôi, từ chung cư đó đến sân bay này cũng phải mất 2 tiếng, bọn anh đã cố hết sức chạy bằng vận tốc nhanh nhất có thể, vậy mà vẫn phải tốn gần 1 tiếng đồng hồ, người phụ nữ đó thế nhưng lại ngang nhiên chỉ mất nửa tiếng.

"Quân chủ, mất dấu rồi ạ, Vân Hàn thiếu gia cũng đã chạy mất rồi".

Trác Bình báo cáo cho Vu Quân.

"Hừm, người phụ nữ đó cũng chạy theo nó?".

Đầu bên kia giọng nói Vu Quân trầm khàn xen lẫn chút lười nhát.

"Không ạ, theo camera an ninh ở đây thì người phụ nữ sau khi chở Vân Hàn thiếu gia đến đây rồi liền rời đi ngay sau đó"

"Có phải bác rất nhiều chuyện không? Khiến con không muốn nói chuyện?".

Vẻ mặt rất chi là ấm ức, nếu bây giờ cô nói phỉn, bà ấy nhất định sẽ khóc cho mà xem.

"Không sao.

Con rất thích bác, bác rất dễ thương".

Cô cười tươi để lộ ra má lúm cùng chiếc răng khểnh đáng yêu hiếm thấy, khiến cho người khác nhìn vào liền muốn yêu ngay.

"Ôi, cái miệng ngọt ngào này.

Thật mong con sớm về làm con dâu bác".

Lý Lam Anh vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Những hành động vừa rồi đều được thu vào tầm mắt của Vi Linh Đan khiến cô ả, ghen tức đến nổi con mắt.

Tại sao từ nãy đến giờ, cô ta cố ý cùng ba mẹ ng ẩ ở đây trò chuyện khô cả cổ họng với vợ ch ồng bà ta, cả hai đều không đoái hoài.

Vậy mà con ranh kia vừa về, hai ông bà già này lại vây quanh nó tươi cười trò chuyện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Lão Bà Phúc Hắc

Lý Lam Anh càng nhìn càng thấy yêu thích Vi Hy, bà đã chắm đũa con dâu này từ nhỏ rồi.

Nhớ lúc trước lần đầu gặp đứa nhỏ này còn chưa có sinh Vu Ngọc, cứ ôm mãi không thôi, bà rất thích có một đứa con gái.

Mà Vi Hy là con của Giai Kỳ lại rất ngoan ngoãn, thuần khiết, đáng yêu.

Sau này, Giai Kỳ mất, Vi Thanh Trì cũng ít cho Vi Hy liên lạc với Vu gia nên dần dần cũng không gặp mặt, nhìn lại cũng đã mười mấy năm rồi.

"Cũng trưa rồi, hai bác ở lại dùng bữa cùng nhà chúng con ạ".

Vi Linh Đan bỗng lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

"Ừm".

Lý Lam Anh khẽ nhún mày, bà rất không thích cái đứa con gái giả tạo này, vừa nhìn một cái liền có thể biết được tâm tư thâm sâu của cô ả, không như Vi Hy của bà đáng yêu, trong sáng.

"Anh Trì này, hôn ước của bọn nhỏ, anh định chừng nào mới thực hiện.

Hy Hy cũng năm nay cũng đã 23 tuổi, mà con trai nhà tôi cũng đã 30 rồi, cũng nên mau mau tổ chức hôn lễ đi thôi".

Vu Cảnh cười cười lên tiếng nói với Vi Thanh Trì.

"A, thế anh định là ngày nào sẽ tổ chức".

Vi Thanh Trì cũng vui vẻ đáp lại.

Hai mẹ con Tịnh Nhã thì đã xoắn xuýt cả lên rồi, Vi Linh Đan định lên tiếng thì Vi Hy đã giành trước.

"Hai bác, con..."

Còn chưa nói lời từ chối thì Vi Thanh Trì sậm mặt lại lớn tiếng.

Đến khi tiễn được hai người kia về trời cũng đã sập tối, Vi Hy cũng liền không nán lại dưới nhà lâu mà chạy thẳng lên phòng khóa trái.

Cô đâu có ngốc, cả ngày mệt mỏi như vậy, giờ lại cứ ở lì dưới đây thì lại tự rước phiền phức cho mình à.

Vi Thanh Trì đang định quay lại mắng cô thì lại không thấy mặt mũi cô đâu liền nóng giận, quay đầu đi về phòng.

Vi Linh Đan thì cùng mẹ ả ta trốn về phòng dự định làm việc gì đó rất xấu xa nha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Nết Mê Gái

Hai hôm sau, tại nhà tổ Vu gia,

Bọn họ có quy định là mỗi người đều có thể có không gian riêng, hoạt động tự do nhưng cuối tuần tuyệt đối đều phải trở về nhà tổ dùng bữa.

Vu Quân vừa bàn xong hợp đồng cùng đối tác làm ăn thì liền trở về nhà tổ ngay.

Vừa bước chân vào sảnh chính, anh nhú mồm.

"Này, ôn con kia.

Làm gì đến bây giờ mới trở về vậy hả?".

Mẹ anh trừng lớn mắt.

"Chắc, đừng nói là anh đang bận bịu chuyện của cô ả gì gì đấy nhé".

Vu Ngọc trầm ngâm.

Anh liếc đôi mắt chim ưng sắc bén về phía em gái cùng mẹ mình.

Nói thật, lúc đầu nghe thấy tin Ninh Hình gặp tai nạn xe, đối tượng tình nghi đầu tiên anh nghĩ đến là hai người họ, bởi vì cả hai luôn không ưa Ninh Hình, ghét bỏ ra mặt, còn có dấu hiệu bài xích mạnh mẽ.

Nhưng sau đó, anh lại cảm thấy cái suy nghĩ đó rất sai lầm, mẹ anh cùng Vu Ngọc sẽ không bao giờ làm việc đó dù có đánh chết đi chăng nữa.

Đến khi biết được là do Vi Linh Đan làm.

"Lên phòng sách cùng ba nói chuyện một lát".

Vu Cảnh đứng trên bậc thang đạm mạc nói với anh rồi quay lưng đi lên lầu.

Vu Quân vừa bước lên lầu, Vu Ngọc liền kéo tay Lý Lam Anh.

"Mẹ, mẹ nói hôm nay chị dâu tương lai sẽ đến đây dùng bữa phải không?"

"A, phải nha".

Lý Lam Anh cười híp cả mắt, nhắc đến đứa con dâu này bà liền cảm thấy vui vẻ.

"Vậy chị dâu như thế nào, có phải rất rất xinh đẹp không? Chừng nào chị ấy mới đến? Chị ấy tên là gì?...".

Vu Ngọc cứ lải nhải hỏi Lý Lam Anh một tràng dài.

Bà đang định lên tiếng mắng thì người giúp việc chạy vào nói.

"Phu nhân, Vi tiểu thư đến rồi ạ"

"A, chị dâu đến rồi sao?".

Vu Ngọc còn háo hức hơn cả mẹ mình chạy lon ton ra trước.

Khi thấy cô gái bước vào Vu Ngọc liền trố mắt, miệng lắp bắp "Đẹp, quá đẹp, anh hai hời thật".

Cái nết mê gái của Vu Ngọc lại trỗi dậy.

Vi Hy hôm nay được Lý Lam Anh mời đến nhà dùng bữa, cô không biết nên mặc gì cho phù hợp, nên cứ quyết định là ăn mặc trong sáng một tí thì vẫn hơn.

Cô mặc một cái váy màu trắng dài ngang gối để lộ đôi chân thon dài hoàn mỹ.

Mái tóc dài màu hạt dẻ được uốn hơi cong xõa tự nhiên, khuôn mặt trắng nõn không tì vết, đôi môi anh đào căng mọng cùng chiếc mũi cao hơi tây.

Đặc biệt là đôi mắt của cô, nó có thể hợp h ần bất cứ một ai nhìn vào nó, lại còn được điểm nhẹ thêm một nốt ru ồi lệ nhỏ nơi khóe mắt.

Lý Lam Anh cũng vừa đi tới, thấy con gái ngơ ngác li ền đánh cho nó một cái.

"Ngơ ra đấy làm gì, không biết mời chị dâu...!à không, Hy Hy vào nhà à".

Bà định gọi là *chị dâu con* nhưng lại sợ dọa đứa nhỏ này chạy mất nên mới đành sửa lại.

"Liên quan đến chuyện chúng ta đang bàn bạc sao?".

Vu Cảnh nhú mày không vui, ông vốn cũng chẳng ưa gì Ninh Hình là thuộc phe vợ cùng con gái cưng.

"Ha, là do Vi Linh Đan con gái của Giai Kỳ, là người mà ba mẹ muốn con lấy đấy".

Vu Quân nhếch môi, cười yêu mị.

"Nhưng...".

Còn chưa nói hết câu, Vu Quân đã tự động đứng dậy đi ra mở cửa.

"Đến lúc dùng bữa r ồi, chúng ta cũng xuống thôi"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Thừa Cơ

Vừa bước xuống bàn ăn, Vu Quân liền thấy ở đầu lòi ra thêm một người nữa đang ng ồi vị trí ngay cạnh anh.

"Nói chuyện xong rồi đấy à.

Mau ng ồi vào chỗ của mình đi đừng để con dâu tương lai của mẹ đói bụng".

Lý Lam Anh liếc hai bố con vừa bước xuống phòng ăn.

Hai người liền ngoan ngoãn ng ồi vào chỗ của mình.

Nhìn cả hai thì băng lãnh vậy thôi chứ ở cái nhà này là nữ quy ền.

Lý Lam Anh là lớn nhất.

B ầu không khí trên bàn ăn của hai người đàn ông có chút ngọt ngào, nhưng ba người phụ nữ lại khác.

Hai mẹ con Lý Lam Anh cứ riu rít nói chuyện, gấp thức ăn cho Vi Hy khiến cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cô cũng không bất ngờ lắm khi thấy Vu Quân, nên chỉ nhìn lướt qua anh một cái rồi cũng không dòm lại một phát nào nữa, ng ồi cạnh mà cứ như là không khí.

Vu Ngọc đá đá chân Vu Quân nháy nháy mắt, *Chắc, vậy mà anh lại chỉ được chị dâu xinh đẹp của em nhìn lướt một cái*

Vút cho em gái ánh nhìn sắc lạnh, Vu Quân vẫn tiếp tục đi ền đàm dùng bữa, thi thoảng lại liếc nhìn cô một cái.

Cứ có cảm giác như là gặp ở đâu rồi thì phải.

Vi Linh Đan, người gây ra tai nạn cho Ninh Hình, gặp rồi anh cũng nhất định sẽ khiến cô ta phải trả giá.

Ánh mắt anh bỗng lạnh xuống, bỗng lên tiếng.

"Vi Linh Đan, nghe ba mẹ tôi bảo là đã bàn cùng gia đình cô rồi hai tuần sau sẽ tổ chức hôn lễ của chúng ta, vậy thì cứ quyết định như thế đi, cô có ý kiến gì không?"

Cô nhú mày, Vi Linh Đan?!

Là đang gọi cô sao?

Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc nghe anh gọi cái tên đó cũng nghech mặt ra.

Vu Cảnh thì chỉ biết đỡ trán, azzz cái thằng nhóc này lúc này lại chặn họng không cho ông giải thích nữa cơ chứ.

Chỉ thấy Vi Hy nhếch mép, đôi mắt xinh đẹp phát ra ánh sáng khó nắm bắt.

Lý Lam Anh định lên tiếng mắng anh không chịu tìm hiểu kỹ vợ tương lai của mình thì liền bị cô lên tiếng cắt ngang.

"Ồ, ý kiến của tôi quan trọng lắm sao?".

Vi Hy đăm đăm ngược đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

"Vậy thì cứ quyết định như vậy đi".

Vu Quân cứng nhắc lên tiếng lại tiếp tục dùng bữa.

Không khí trên bàn lúc này liền lâm vào tình trạng quái dị, không ai nói một tiếng nào.

Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc không biết được Vi Hy đang dự tính việc gì, cứ ôm một bụng thắc mắc, mãi đến khi tiễn cô về đến cổng liền không chịu được nữa mà lên tiếng.

"Tại sao lại để Vu Quân nghĩ con tên là Vi Linh Đan chứ không phải Vi Hy?".

Lý Lam Anh chất vấn, dù sao thì nó vẫn là con trai bà, bà cũng không muốn nó bị lừa.

"Bác cùng Vu Ngọc, chuyện này con sẽ giải thích sau, trước hết cả hai người có thể cứ xem con là Vi Linh Đan đi đừng để Vu Quân biết con là Vi Hy có được không? Sẽ không gây hại gì cho mọi người đâu ạ".

Cô giở chiêu nũng nịu ôm cánh tay Lý Lam Anh.

Hai người cũng miễn cưỡng đồng ý, lại ôm một bụng thắc mắc.

Vốn nghĩ cô sẽ nhảy đồng lên ăn vạ, khóc lóc như bao người phụ nữ khác.

Nhưng không cô không làm gì cả chỉ uất ức ngời núp sát về phía cửa như một chú cún con đáng yêu bị bỏ rơi.

Về đến Vi gia, Vu Quân định lên tiếng nói gì đấy, nhưng cô lại tự mở cửa chạy thẳng vào trong nhà mà không nhìn lấy anh một cái.

Anh cười khẽ, nhìn bóng lưng nhỏ đang chạy trốn chết, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ vuốt môi, nơi nó còn vương lại một chút hương vị của cô.

"Cũng không tệ"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Tùy Tiện

Vi Hy chạy lên phòng trùm chăn kín mít, hai bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn ôm lấy khuôn mặt phẫn nộ đã đỏ bừng như cà chua chín.

Aaaaaa, mặc dù bà đây đã từng xảy ra chuyện không nên có với một người đàn ông xa lạ, nhưng dù gì thì lúc đó cũng là đã bị hạ thuốc.

Còn bây giờ là tỉnh táo, cô lại chưa từng hôn ai bao giờ, ngại chết mất.

Trong đầu cứ nghĩ lại một màn vừa rồi, khuôn mặt cũng càng đỏ hơn.

Thì điện thoại lại vang lên "ting" một cái.

"Ai nhắn tin cho mình thế nhỉ?".

Vi Hy sử dụng điện thoại như không vậy, cô rất lười nghe máy, cũng rất lười soạn tin nhắn, hai cô bạn thân của cô thì đương nhiên biết chuyện đó nên thỉnh thoảng chỉ video call, còn cái tên bám đuôi Vân Hàn kia cũng xem như là hiểu cô đi, Vi gia thì cũng thôi đi vậy.

Nên cô mới thắc mắc mở màn hình lên.

"Đầu tuần sau, tôi sẽ sang rước em đi thử váy cưới".

Nếu nói như vậy thôi thì mặt cô nhất định sẽ còn đỏ hơn nữa nhưng không, hắn ta còn kèm thêm một câu dưới cùng nữa.

"Em thử từ chối xem, tôi có hôn cho môi em sưng như cái bánh bao không?".

Má, lại còn *sưng như cái bánh bao"?! Cái thằng cha này lại dám hù dọa mình.

Khuôn mặt vừa đỏ bừng của cô thoáng chốc đen thui, vạch đen đầy đầu.

Một tuần sau đúng như lời đã nói, chiếc xe Rolls-Royce màu bạc của Vu Quân mới sáng sớm cô còn đang ngái ngủ đã đậu trước nhà.

Anh ta cũng rất kiên nhẫn đợi cô cả mấy tiếng đồng hồ.

Trong một tuần này cũng chẳng ai đến quấy rầy cô, cứ việc ăn rồi lại ngủ, ru rú suốt ở trong nhà.

Lạ là hai mẹ con kia cũng trốn đi đâu mất, rất ít đụng mặt.

Mãi đến khi mặt trời đã lên cao Vi Hy mới mở mắt, lò mò đi vệ sinh cá nhân.

Vì cô có thói quen khóa trái phòng, căn phòng của cô lại lắp đặt loại khóa đặc biệt nên cũng chẳng có ai có thể vào, nên người làm có thấy Vu đại thiếu gia đi chẳng nữa cũng đành bó tay không thể gọi cô chủ nhỏ này của họ được.

Vệ sinh cá nhân xong cô liền mắt nhắm mắt mở đi xuống nhà ăn.

Đi lững thững xuống cầu thang, ngang qua phòng khách đến bàn ăn, trên một lát bánh mì trong chiếc đĩa đặt tại chỗ của cô bỏ vào miệng, rồi cũng cầm luôn cái đĩa ra phòng khách để tiếp tục xem bộ phim mà tối hôm qua cô còn xem dang dở.

Cô chỉ biết khóc trong lòng đi thay đồ, chải chuốt lại.

Vu Quân ngồi ở phòng khách mà chỉ biết cười nhẹ, thật không nghĩ cô gái này lại có lúc tùy tiện đến...!đáng yêu như vậy.

Môi khẽ kéo ra thành một nụ cười mỉm nhưng thoáng chốc cứng đờ.

Khoan đã, đáng yêu sao?! Anh vừa khen người gây ra tai nạn cho Tiểu Hinh là đáng yêu sao?!

Nháy mắt nụ cười anh tắt ngúm, chân mày nhíu lại, đôi mắt chim ưng là một mảnh rối loạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Thử Váy Cưới

Sau khi chuẩn bị xong đầu vào đây, Vi Hy cùng Vu Quân cũng lên xe đến chỗ đã hẹn cùng nhà thiết kế váy cưới Smith nổi tiếng.

Dù là không muốn kết hôn lắm, nhưng vẫn là nên giữ mặt mũi cho Vu gia không nên tùy tiện mặc gì cũng được.

Vu Quân ngồi trên ghế sofa, mắt khẽ nhắm hờ nghỉ ngơi, Trác Bình đứng bên cạnh báo cáo tình hình công việc.

Vi Hy được chính tay nữ trợ lý của Smith giúp thử váy cưới, tạo kiểu tóc.

Do Vu Quân đi đầu tra Vi Linh Đan mà số đo của váy cưới hơi không được vừa với thân người của cô.

Thân hình của Vi Hy không được bốc lửa nhưng cũng được coi là hoàn hảo, chỗ nào nên có thịt sẽ có thịt.

Nên là chiếc váy cưới này hơi là chật ở phần ngực mà lại rộng ở phần eo.

Vi Hy đen mặt, cái tên này nào tàn sao?! Số đo này hăng là của Vi Linh Đan đi, không biết thì có thể hỏi cô, tại sao lại cho người đi đầu tra.

"Tháo ra cả đi, không mặc nữa".

Vi Hy cúi kính.

Cô vén màn lên bọc dọc bước thẳng ra ngoài cũng không đợi cái người ngồi trên sofa đang nhàn nhã, thanh thoi mà đi thẳng bắt taxi trở về.

Smith bên ngồi bên cạnh Vu Quân nhú mày nhìn nữ trợ lý ý hỏi có việc gì, cô ta liền chạy lại nói vấn đề của chiếc váy cho ông ta biết.

Smith sau khi nghe đầu đổ đầy mồ hôi nhìn Vu Quân, phải biết rằng đây là một đại ác bá đó nha, ông không thể nào chọc nổi.

Trác Bình thấy vậy liền khều khều Vu Quân.

"Quân chủ, Vi tiểu thư vừa tức giận bỏ về rồi ạ".

Cậu ta thiệt là khóc không ra nước mắt luôn ấy chứ, ông chủ của anh rất tàn bạo ai mà không biết, ai mà dám chọc giận, vậy mà cái vị Vi tiểu thư đấy đã gây ra tai nạn cho cô Ninh Ninh rồi, lại còn ngang nhiên hết lần này đến lần khác khiêu khích anh.

Vu Quân lúc này mới mở mắt ra, lạnh nhạt lên tiếng.

"Có chuyện gì?"

"Vu tổng, là như này, số đo của Vi tiểu thư mà anh đưa cho chúng tôi hình như có chút sai sót".

Giọng nữ trợ lý có chút run, cũng phải thôi khí thế của Vu Quân bức người như vậy cơ mà.

Anh nhú mày liếc Trác Bình.

"Nga, tôi đã gửi đúng như số liệu đi đâu tra rồi mà".

Trác Bình không khó chịu, đây đúng là anh đã đi đi đâu tra các số đo của Vi Hy là chuyện tế nhị đó.

"Nhưng...!nhưng vừa rồi, Vi tiểu thư đã ước thử, phần ngực không thể nào kéo lên được, còn phần eo thì là rộng khiến cô ấy bức bối mà bỏ về đấy ạ".

Cô trợ lý cố gắng giải thích.

"Kì lạ.

Theo kết quả đi đâu tra của tôi thì số đo quả là như vậy mà".

Trác Bình lẩm bẩm.

Cô trợ lí cùng Smith nghe vậy liền đầu đầu hắc tuyến, ngài có chắc là đi đầu tra ra số đo của cô ấy mà không phải ai khác không?

"Trác Bình, tôi bảo cậu gửi số liệu cho Smith làm váy cưới cậu lại làm như thế à?".

Vu Quân lạnh giọng đứng lên đi ra xe.

Trác Bình ngớ cả người, nhưng đây không phải là mệnh lệnh của anh sao?

"Biến thái, mặt lạnh, não tàn".

Vi Hy lẩm bẩm, cúi kính chửi rửa Vu Quân.

"Cô gái, vừa cãi nhau với bạn trai à?".

Bác tài xế hiền hậu, cười cười hỏi.

"A, bạn trai cái khỉ gì bác.

Chẳng qua chỉ là một tên dê già xấu xa".

Vi Hy giật mình vội giải thích, nhưng vẫn không quên mắng chửi anh một câu.

Bác tài chỉ biết cười ha ha lắc đầu, đúng là tuổi trẻ thật tốt còn biết giận hờn.

Bỗng điện thoại đổ trong túi xách của cô reo lên, nhạc chuông mà cô cài riêng cho Trình Dao - bạn thân của cô.

"Ai lại ngựa đòn thế hả?".

Châu Vân cũng thay đổi 180 độ.

Đúng đây là hai người bạn thân nhất của cô.

Cả hai đều là cành vàng lá ngọc, con gái đệ nhất của hai gia tộc cũng không thua kém gì Vi gia.

Chơi thân cũng hai mươi mấy năm rồi, chơi với nhau từ lúc 4 tuổi đến tận bây giờ.

Nhưng tính cách cả ba thì khác nhau một trời một vực.

Trình Dao xinh đẹp, quyến rũ, tính cách rất cởi mở dễ nói chuyện.

Châu Vân thì hướng theo kiểu nam tính hơn, tính cách thì cứ phải nói là như đàn ông vậy...!cứng nhắc, nhưng khi giao thiệp với Vi Hy thì lại ông a ông ọ rất gọn.

Còn Vi Hy thì tính cách có phần hơi trẻ con, nhiều lúc còn rất dở hơi không biết rằng mình xinh đẹp.

"Tuần sau tổ kết hôn rồi, hai cậu đến làm phù dâu đi".

Vi Hy nốc một ly rượu rồi nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Hôn Lễ

"Không phải chứ, chẳng phải cậu đã nói ông già cậu không thể ép cậu đi lấy chồng sao?".

Trình Dao có phần kinh ngạc, vì lúc trước Vi Hy đã vỗ ngực chắc chắn rằng mình sẽ không nghe theo sự sắp xếp của ông già nhà cậu ấy.

"Là tứ tự nguyện".

Vi Hy nhếch môi cười khẩy.

"Chẳng phải hai mẹ con Tịnh Nhã rất không muốn tứ giả cho Vu gia sao? Vậy thì tứ càng phải giả"

"Chà, Hy này, cậu điên rồi".

Châu Vân vỗ vỗ vai bạn.

"Tôi nghĩ như thế cũng tốt, giả cho Vu gia hai mẹ con đó cũng sẽ không thể gây rắc rối cho cậu nữa.

Vả lại nghe nói đại thiếu gia nhà họ Vu rất đẹp trai lại tài giỏi cậu giả vào đây cũng không thiệt".

Trình Dao cười cười.

"Đúng vậy.

Vu gia giàu có như vậy, sau này làm Vu đại thiếu phu nhân trở thành tiểu phú bà rồi thì nhớ bao nuôi hai tiểu thiếp này với nhé".

Châu Vân cười đùa.

"Hai cậu không ngăn cản tứ luôn à?".

Vi Hy có chút đau đầu nhìn hai cô bạn thân.

"Đùa sao? Cậu cứng đầu như quỷ, ai lại khuyên được cậu, đúng không Vân".

Trình Dao quàng cho cô một ánh mắt đầy khinh thường.

"Thế hẳn là vừa đi thử váy cưới về à?"...

Vi Hy kể cho hai cô bạn nghe toàn bộ câu chuyện, khiến cho cả hai ngời cười nắc nẻ cả một lúc lâu.

Những ngày sau đó, Vi Hy liền viện cớ sắp lấy chồng mà dọn hẳn đồ qua "hang ổ" của ba người với lí do tạm biệt cuộc sống độc thân.

Vì "hang ổ" của họ khá kín, không thể đi đâu tra ngay ra được.

Nên Vu Quân cũng chỉ có thể tưởng tượng lại lúc mình ôm hôn cô mà ước tính lại số đo của cô để chỉnh sửa lại váy cưới.

Một tuần nữa lại trôi qua rất nhanh, Vi Hy cũng đã trở về.

Ướm thử váy cưới đã tương đối vừa, cô mới nguôi nguôi giận.

Đã đến giờ cử hành hôn lễ nhưng mãi mà vẫn chưa thấy Vu Quân đâu, mọi người đã bắt đầu xôn xao.

Sau đó liền có một người đàn ông vận bộ comple trắng ngực cài hoa đi lên bục giành micro của người dẫn chương trình.

"Xin chào, tôi là Vi Hy.

Từ nay cũng sẽ là Vu đại thiếu phu nhân.

Sự việc hôm nay, tôi biết mọi người đều sẽ khinh thường tôi, cười cợt tôi.

Nhưng...!cũng chẳng sao cả, tôi như vậy cũng quen rồi.

Từ nhỏ đến lớn, tôi ở Vi gia cũng chưa từng thật sự làm một việc gì đó có ích, cũng chưa từng gây thảm họa gì cho họ.

Nên là người xưa có câu Lấy chồng thì phải theo chồng, hôm nay tôi đã gả cho Vu gia cũng tức là đã cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ ràng buộc của mình với Vi gia.

Từ nay họ muốn đi con đường như thế nào thì cũng mặc kệ họ, Vi Hy này không quan tâm.

Bắt đầu từ hôm nay tôi cũng sẽ chỉ là Vu đại thiếu phu nhân chứ không còn là đại tiểu thư, à không là nhị tiểu thư Vi gia mới đúng".

Cô cúi đầu, rồi xách váy đi ra ngoài.

Vi Thanh Trì thì chỉ biết tức giận không nói nên lời đến nỗi cơn đau tim lại tái phát phải nhập viện.

Hai mẹ con Tịnh Nhã thì cười rất tươi.

Ha, cuối cùng cũng đi rồi, tài sản Vi gia cuối cùng cũng sẽ thuộc về hai mẹ con bà.

Còn cách chức Vu đại thiếu phu nhân, Vi Linh Đan ả ta thề với lòng nhất định sẽ giành từ tay Vi Hy về được.

Trác Hiên lái xe chở cô thẳng về Quân trạch, là nơi ở của Vu Quân.

Vi Hy ôm vật váy bước xuống xe, đi vào nhà.

Cô liền chỉ biết cười khẩy, ha, cái danh đại thiếu phu nhân này cũng thật tốt, ngay cả một người cũng không thêm ra đón cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Người Vợ Mẫu Mục

Cô cũng chẳng thém hỏi ai nữa, thấy Vu Quân hình như là không có ở nhà, cô cứ thế mà chọn đại một căn phòng trên tầng hai mà đi vào thả mình nằm xuống giường.

"Có ai lại thích chịu ngược như mình không chứ, xem đi Vu đại thiếu phu nhân cái gì chứ.

Ngay cả người làm cũng dám chỉ trỏ sau lưng mình"

Lải nhả lải nhải một mình một lúc lâu cô liền đứng dậy đi tắm rửa.

Cũng may là đồ đạc đã sớm chuyển sang đây nên cô cũng có cái để dùng.

Tắm rửa sạch sẽ thân thể, Vi Hy đứng nhìn khuôn mặt xinh đẹp phấn nộm trong gương.

Đưa tay sờ sờ lên cái má trơn mịn như da em bé.

Miệng bật thốt.

"Thật đẹp nha".

Quên nữa Vi Hy cô tuy hay quên mình là một đại mỹ nhân thế thôi, nhưng lâu lâu cũng là một kẻ siêu tự luyện, cu ồng bản thân.

Nhưng mà, nói cô là Vu đại thiếu phu nhân cũng thật là...!nực cười.

Người hầu trong căn nhà này hình như là tàn hình hết rồi thì phải, cô chỉ đi lên tắm rửa tầng hai tiếng bước xuống liền không thấy một bóng người đâu nữa.

Cô có cảm tưởng như mình đi nhăm vào căn nhà ma trong phim ảnh Hollywood nào đấy.

Cũng may là đang nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thì Trác Hiên lại chạy vào, nhưng chưa kịp vui mừng thì lại nghe một tin như sét đánh giữa trời quang.

"Quân chủ dặn dò thiếu phu nhân là cô hiện giờ đã trở thành vợ của ngài ấy thì phải ra dáng một chút.

Để cho cô luyện tập một chút về người vợ mẫu mực, ngài ấy đã cho toàn bộ người làm nghỉ việc rồi ạ.

Bây giờ tất cả công việc sẽ do cô một tay phụ trách làm tất cả từ làm vườn đến bếp núc".

Trác Hiên nói một tràng rồi chạy như điên ra ngoài, đùa sao anh ít nhiều cũng đã xem một chút tin tức đi đâu tra về cô, cô là dân chuyên luyện võ đó.

Cái căn nhà này lớn như vậy lại nói giao là giao hết cho cô, nhất định cô sẽ nổi điên lên mà đập cật ta mất.

Đúng thật vậy, Vi Hy muốn nổi sùng lên luôn ấy chứ.

Nhưng cô phải nhẫn, nhẫn nhẫn "kẻ giang" chắc vẫn đang nhìn chăm chăm cô.

Chỉ cần nhẫn vài ngày, cô nhất định sẽ li hôn với anh ta.

Vu Quân nhìn thấy từng nét cảm xúc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh cứ ngỡ cô sẽ nổi sùng lên mà khóc lóc nhưng không, cô còn đang rất bình tĩnh đi tìm đồ ăn trong bếp kia kìa.

"Thật giỏi chịu đựng, cô đừng tưởng sẽ dễ dàng li hôn với tôi.

Cứ tận hưởng những tháng ngày tiếp theo đi".

Vu Quân nhếch môi cười tà ác.

Vài ngày trước, khi mà cô vẫn còn trốn ở chỗ hai cô bạn thân của mình thì Vu Quân bên đây lại bị Vi Linh Đan ve vãng.

Đến tận mười rưỡi ngoài cổng mới vang lên tiếng của động cơ xe,

Vu Quân trở về mang theo khí lạnh ở bên ngoài vào trong nhà, vì bây giờ đã gần sang đông nên thời tiết buổi tối có hơi lạnh, khiến cho con người ta trở nên lười biếng, đặc biệt là con mèo lười Vi Hy kia.

Trong nhà không một bóng người, Vu Quân bước về phía bàn ăn ngồi vào, mở miệng ra lệnh cho dì Triệu vừa bước đến.

Thực ra, là anh vẫn còn giữ vài người ở lại nhưng lại sai bọn họ là cứ ở trong phòng mặc kệ để tự Vi Hy làm tất cả công việc nhà.

"Vâng, đại thiếu gia".

Dì Triệu hiên từ cúi đầu.

Dì cảm thấy rất thương cho vị thiếu phu nhân kia, trông cô rất hiền lành, dễ mến tại sao cậu chủ lại đối với cô ấy như vậy, dù gì cũng là một đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, lại có thể bắt cô làm tất cả mọi thứ như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Giam Lông

Dì Triệu lên căn phòng mà Vi Hy đang ngủ, khẽ gõ cửa gọi.

"Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, thiếu gia đã về, cậu ấy gọi cô xuống ạ"

Vi Hy vẫn ngủ say như chết ở trong phòng, vì hôm nay làm việc nhiều nên cô rất mệt mỏi.

Gọi được một lúc lâu vẫn không nghe thấy bên trong ừ hử gì, dì Triệu liền đánh bạo mở cửa ra sợ cô có việc gì.

Căn phòng đèn tắt tối om, chỉ để lại ánh đèn ngủ le lói cạnh giường, cô gái xinh đẹp đang cuộn tròn mình làm tổ trong cái chăn ấm áp như một chú mèo lười nhắm chặt mắt mà ngủ, thật khiến người ta thấy yêu thích.

Bà dù không nỡ đánh thức cô bé đáng yêu này nhưng cũng không thể làm gì khác đành lay lay người cô.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đã về, gọi cô dưới nhà ạ".

Bà khẽ nói bên tai cô.

Vi Hy bị đánh thức rất bực mình mình, cáu kỉnh.

"Cút ngay cho bà".

Vừa nói tay vừa với lấy cái chăn trùm lên đầu.

Dì Triệu ngó cả người, lúc ngủ thì thiếu phu nhân có vẻ rất ngoan ngoãn nhưng khi bị đánh thức lại cáu kỉnh, xù lông lên không biết trời trăng mây gió.

Bà chỉ biết cười thầm, thật là đứa trẻ vô ưu.

Dì Triệu lại lay lay, gọi Vi Hy một lúc lâu nữa.

Cô mới bực mình ng ẩ dậy nhìn xung quanh một vòng.

"Đây là đâu vậy?".

Nhúu nhúu mày, nhìn xung quanh đáng giá.

"Nhà ch ồng của cô, Vu Quân".

Dì Triệu cười khẽ, hẳn là lần đầu tiên lấy ch ồng nên chưa quen.

Lúc này, ý thức của Vi Hy mới trở về, cô mới sực nhớ ra mình đã gả cho Vu Quân làm Vu đại thiếu phu nhân.

"Thiếu gia đã về, gọi cô dưới nhà đây thừa thiếu phu nhân".

Dì Triệu lại lập lại một lần nữa.

"Vâng.

Mà dì này, dì cứ gọi con là Tiểu Hy hay Hy Hy là được rồi không cần phải gọi là thiếu phu nhân đâu, con không quen.

Ở nhà con các dì cũng gọi con như vậy cả chứ con không thích ai gọi con cung kính như vậy".

Nói rồi cô cười cười vuốt tóc, chỉnh trang lại đi xuống nhà.

Dì Triệu lại càng nhìn càng yêu thích vị thiếu phu nhân này hơn.

"Làm gì?".

Vừa thấy cô bước xuống li ền lên tiếng hỏi không đầu không đuôi.

"Làm sao? Muốn hỏi cái gì nói cho rõ ràng".

Vi Hy vừa bị đánh thức nên có phần hung hăng ng ồi xuống ghế đối diện với anh.

Trác Bình nghe thấy vậy, đầu đồ ầy mồ hôi, tổ tông ời, cô muốn đắ tội với ngài ấy thì đợi tôi về đã tại sao cứ là phải có tôi ở đây cô lại chọc ghẹo ngài ấy.

"Ý của Quân chủ là phu nhân cô đã làm gì mà ngài ấy cho người gọi cô nửa tiếng trước đến bây giờ mới xuống".

Trác Bình thật là khóc không ra nước mắt.

"Ngủ, tưởng tôi là trâu bò à, tôi cũng biết mệt đấy".

Vi Hy vẫn cực kì kiêu ngạo hếch mặt lên.

"Chỉ làm có bấy nhiêu mà đã mệt rồi sao?".

Vu Quân nhếch môi cười nhạt.

"Anh thử đi rồi biết.

Ngay cả cái thứ anh đang nhét vào m ồm kia cũng là bà đây nấu đấy".

Cô tức điên chỉ đĩa đồ ăn trên bàn.

"Từ hôm nay, thiếu phu nhân của các người sẽ học cách làm người vợ mẫu mực, các người có nhiệm vụ phải quan sát cô ta.

Muốn đi đâu cũng phải được sự cho phép của tôi mới được bước ra khỏi nhà.

Trong nhà từng chuyện lớn nhỏ đều sẽ do một tay thiếu phu nhân của các người làm không được phụ giúp.

Nếu cô ta vi phạm quy định thì cứ chiếu theo gia quy Quân trạch xử phạt, các người cũng vậy".

Vu Quân thấy cô im lặng cũng có phần tức giận liền quay về phía đám người hầu đang lấp ló phía cửa nói, rồi thoáng nhìn cô một cái bỏ đi.

Sau khi không khí dần trở lại yên tĩnh, cũng chỉ còn mình Vi Hy ngồi ở đó.

Cả người cô dính đầy thức ăn, nhớp nháp.

"Vi Hy à Vi Hy, cứ tránh được vỏ dưa lại gặp vỏ dừa thế kia.

Tránh được Vi gia lại dây vào Vu gia còn rắc rối hơn".

Cô chỉ biết cười khở, anh ta nói đừng nghĩ đến việc li hôn có lẽ là nghĩ cũng không nghĩ nổi nữa rồi.

Nói là ở nhà làm người vợ mẫu mực nhưng chẳng khác gì là giam lỏng.

Đứng lên lê thân thể mệt mỏi trở về phòng, tắm lại một lần nữa rồi lại nằm co ro trên giường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Ninh Hình

Vu Quân trở về phòng của mình, suy tư nhìn tấm ảnh một người con gái xinh đẹp trẻ tuổi Vi Hy đang khoát tay chàng trai bên cạnh cười rất tươi.

Nếu như nói về đẹp của Vi Hy là trong sáng, đáng yêu nhưng có phần quyến rũ, thì với cô gái trong bức ảnh này lại mỏng manh hơn, yêu đuối hơn khiến người ta muốn nâng niu bảo vệ hơn.

"Tiểu Hình".

Anh nỉ non gọi tên cô gái.

Trong đầu thoáng hiện lại từng mảnh kí ức, vào năm anh 15 tuổi anh đã từng rơi vào khoảng không vô định, anh đã từng mất niềm tin với cuộc sống.

Chỉ vì một phút bồng bột mà anh đã hại người bạn thân của mình.

Nhớ năm đó anh vẫn còn trẻ lại là con trai duy nhất nhà họ Vu nên được nuông chiều từ bé, tính tình thật rất thối tha.

Những thứ của một thằng du côn nên có anh đều có hết từ việc hút thuốc, uống rượu đến cả đánh nhau,...! chỉ trừ ma túy.

Lần đó, anh vì quá say sấn mà dây phải một đám côn đồ, bạn thân anh - Triệu Phong đã thay anh đỡ một nhát dao mà mất mạng.

Sau việc đó, anh như biến thành một người khác.

Không ăn, không uống, không nói chuyện mà cứ quanh quẩn lại tại nơi xảy ra chuyện đó.

Cho đến một ngày, anh vì quá mệt mỏi mà ngả đầu nhắm mắt trên một chiếc cầu cũ kĩ để những làn gió mát lạnh thổi bay đi những phiền muộn.

Thì bỗng có một bàn tay ấm áp, nhỏ nhắn đặt lên má anh, anh liền mở mắt.

"Anh trai nhỏ này, anh đang buồn việc gì sao? Những ngày qua em đâu thấy anh cứ buồn bã ngồi ở đây suốt.

Có phải anh đã gây nên họa lớn gì không?".

Giọng nói trong trẻo, đáng yêu của một bé gái trắng trắng tròn tròn với đôi mắt xinh đẹp, có hồn phía đối diện làm anh ngay người trong chốc lát.

"Ừm".

Sau một hồi, anh chỉ khẽ gật đầu cho qua chuyện rồi gỡ tay cô bé ra, quay mặt ra hướng khác.

"Có việc gì thì có thể tâm sự với em nhé, em siêu siêu kín miệng luôn nên là không cần phải ngại đâu".

Cô bé lại cười khanh khách vỗ vỗ bờ vai đã hơi gầy của anh.

Cô bé vẫn kiên trì lắm nhai một lúc lâu, nhưng anh vẫn im lặng không nói chuyện, vẻ mặt lạnh nhạt đã bắt đầu sầm xuống, liếc nhìn nó.

Cô bé thấy vậy liền chạy đi một hướng khác.

Anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chịu đi rồi, phiền chết đi được.

Nhưng khi anh tưởng là cô bé đã đi rồi, thì một lát sau nó lại quay lại khiến anh phải giật mình một phen.

"Cho anh này".

Nó xòe bàn tay nhỏ đang nắm một cái kẹo con gấu màu hồng vị dâu đưa cho anh, môi nở nụ cười ấm áp.

"Nếu anh không muốn nói thì thôi vậy.

Kẹo này cho anh, mỗi khi em buồn hay tức giận đâu chỉ cần ăn một viên kẹo này thôi thì lòng rất vui vẻ luôn nha"

Anh ngớ người, do dự một lúc lâu mới cần lấy viên kẹo bóc ra cho vào miệng.

Vị ngọt của kẹo trong khoang miệng quả thực là...!khiến anh ghét bỏ đến quên cả buồn, ha ha.

10 năm sau, anh 26 tuổi tìm về nơi mà anh cùng cô bé đó gặp mặt.

Mới biết được đó là Ninh Hình, lúc đó ba mẹ của cô cũng đã mất cả, anh mang cô về chăm sóc.

Rồi bọn họ cũng trở thành người yêu suốt 4 năm qua.

Trong thâm tâm anh luôn chắc chắn rằng, những lời nói năm xưa đã chạm đến trái tim anh, anh yêu cô ấy.

Nhưng mặc dù quen 4 năm, anh vẫn trước sau cùng chỉ yêu cô nhưng lại chưa từng động chạm, bọn họ chỉ dừng lại ở ngưỡng chạm môi.

Nhìn bức ảnh, Vu Quân thở dài thườn thượt.

"Tiểu Hình, anh nhất định sẽ khiến từng người hại em phải bỏ ra tất cả muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong".

Ánh mắt sắc lạnh, căn phòng thoáng chốc như giảm đi vài chục độ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Ngất Xiu

Những tháng ngày sau đó cũng là nỗi ám ảnh dai dẳng đối với Vi Hy.

Nếu như nói cô chỉ cần làm tất cả công việc của cả căn nhà thì không việc gì, nhưng Vu Quân dường như lại không muốn tha cho cô được an ổn một ngày nào.

Hắn ép buộc giam lỏng cô tại nhà không cho cô tự do ra ngoài, nhưng dù có cho đi nữa thì lượng công việc cả một ngày của cô cũng là đã không có một hơi để thở huống chi là mơ tưởng ra ngoài đi dạo.

Ban ngày thì những người làm đầu chỉ việc ng ẩ một bên, mọi việc đầu do cô làm tất tảy, tối đến cũng không được nghỉ ngơi, phải chờ đợi Vu Quân đi làm về cô mới được phép đi ngủ.

Mà anh ta thì lúc nào cũng t ần 2, 3 giờ sáng mới về

Có khi là tận ngày hôm sau khiến cô phải thức trắng nguyên đêm.

Thân thể cô theo đó cũng dần tàn tạ hơn, nước da trắng h ồng, mịn màng của cô lúc trước giờ đã trở nên xanh xao, trắng bệnh.

Khuôn mặt trái soang nhỏ nhắn cũng đã lộ ra chiếc cằm nhọn hoắt.

Đôi mắt đẹp có h ần ngày nào giờ đây cũng đã không sáng như thế nữa.

Nói cô nhu nhược, yếu đuối cũng được.

Sở dĩ cô làm những việc này, một phần là do bị anh ta bắt ép.

Những ngày đầu, cô còn cương quyết không làm, li ền bị anh ta cho người đánh đập, hành hạ.

Nhi ều lần cô đã đề đơn li hôn, tuy nhiên ngay sau đó đều bị anh ta bác bỏ.

Vu Cảnh cùng Lý Lam Anh nghe bảo là nhiều lần muốn đến thăm cô lại bị anh ta ngang nhiên cho người ngăn cản, thế nên cũng không biết tình trạng thảm hại bây giờ của cô.

Nhưng đó không phải là vấn đề.

Còn một đi đầu nữa mà cô vẫn luôn phải nhẫn nhịn mãi đến ngày hôm nay, đó là anh ta biết lý do về cái chết của mẹ cô.

Tuy anh ta hành hạ, cho người đánh đập, làm khó cô đủ đi đầu nhưng người duy nhất bây giờ cô có thể tin tưởng nói cho cô biết về nguyên nhân cái chết của mẹ.

Sự việc mẹ cô chết năm đó cô luôn không tin là đằng sau không có mưu đồ gì, bao năm qua cô là vẫn luôn tự mình đi đầu tra manh mối nhưng mãi đến nay vẫn chỉ là con số 0.

"Phu...!Tiểu Hy, con mệt mỏi thì cứ nghỉ một lát, trông con xanh xao lắm".

Dì Triệu nhăn mặt khi thấy cô xiêu vẹo tựa cây ngoài vườn.

May mà ở cái nhà này vẫn còn dì Triệu là người tâm cô nhất.

Dì ấy là người của Vu Quân ở đây cũng được 20 năm rồi rất trung thành với anh ta, nói chung là trong căn nhà này Vu Cảnh còn không thể cài được người vào nói chỉ là người ngoài.

"Con không sao đâu dì Triệu.

Việc vẫn chưa làm xong nghĩ thế nào hả bác? Lượng công việc hôm nay của con vẫn làm chưa xong đâu, nếu còn có thời gian nghỉ ngơi thì ai sẽ làm thay con đây".

Cô cười yếu ớt nhìn bà, khuôn mặt vì gầy gò mà đôi má khi cười nhẹ thôi cũng để lộ lúm đờng tiều tụy.

"Đỡ...".

Còn chưa để bà nói hết câu cô đã quay người lại tiếp tục tả cây nói.

"Con không muốn mọi người chịu phạt cùng con.

Dì ở bên cạnh anh ta lâu như vậy rồi, cũng hiểu con người anh ta là như thế nào.

Anh ta đã nhắm mục tiêu là con rồi thì dì cùng mọi người đừng dây vào con cẩn thận không lại tự rước họa vào thân đấy.

Dì đi vào trong đi ạ, chuyển đông thời tiết đã se lạnh rồi cẩn thận không lại bị cảm đấy ạ".

Cô nói một hơi dài, giọng nói có chút suy yếu.

Dì Triệu cũng hiểu đi đâu đó nên chỉ nhìn cô một lát rồi mới quay đầu đi vào trong, nhưng vừa mới bước đến bậc thang thì nghe "Rầm" một cái như có vật gì lớn rơi xuống vậy.

Bà liền quay đầu, khi thấy Vi Hy nằm lăn dưới đất bà liền hốt hoảng gọi người dìu cô vào trong nhà.

Bà muốn gọi điện xin phép thiếu gia trước nhưng lại thôi, bà sợ anh sẽ không cho người đến chữa cho cô, nên đành bạo gọi hẳn bác sĩ gia đình - Trần Hạo, một trong số những người bạn thân hiếm hoi của Vu Quân.

Là một bác sĩ đại tài cũng là bác sĩ riêng của Quân Trạch.

Vì những ngày qua, bà ở chung một chỗ với Vi Hy, vừa nhìn đã có thiện cảm thì ở lâu bà lại càng yêu quý cô hơn.

Cô là tiểu thư danh gia vọng tộc, lại có thể làm được nhiều công việc nặng như vậy cũng có thể hiểu cô sống cơ cực đến nhường nào.

Cô lễ phép, ngoan ngoãn y như con cháu trong nhà của bà vậy, đâm ra thực sự bà rất yêu thích cũng rất thương cô lại không thể trách Vu Quân vì anh làm việc gì cũng luôn có lý do.

"Đây là vợ mới cưới của cái tên chết giẫm Vu Quân sao?".

Tháo ống nghe xuống cặp vào cổ, Trần Hạo liề n mắ ng.

"Vâng".

A, quên nữa anh ta còn là một trong số những người có cái gan dám mắ ng chửi Vu Quân như vậy.

"Hừ, thật là, cô gái này cũng thật bất hạnh đi.

Cơ thể suy nhược nặng, không đủ dinh dưỡng còn bị thương mất máu một chút.

Nói chung là cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng thật tốt, tôi sẽ kê đơn cho cô ấy".

Trần Hạo bất mắ n lắ c đầu ngao ngán, thẳng bắ n trời đánh ác bá này của anh làm như có mệnh "sát phụ nữ" hay sao mà cứ động đến cô nào cô nấy đầu khô sủ như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Tự Do Ra Ngoài

"Dì Triệu, con muốn nhờ dì một chút chuyện được không ạ?".

Vi Hy lễ phép nói với dì Triệu.

"Được chứ".

Bà cười hiên hậu, bà rất thích cô gái này, cô rất lễ phép, đáng yêu, sống với nhau lâu bà cũng nhận ra cô không như là một đại tiểu thư hống hách, tự đại mà trái ngược lại cô rất chịu thương, chịu khó.

"Chuyện là, hôm nay khi dì đi chợ có thể mua hộ con vài bộ quần áo được không ạ?".

Cô cúi đầu e ngại, hai bàn tay nắm lấy nhau, xoắn xuýt.

Thật là, cô nhờ như vậy cũng rất ngại đó nha, chỉ là hết cách ai bảo cô mang theo đồ ít, hôm qua lại còn bị cái tên kia xé rách một bộ nữa chứ.

"Sao con không tự mình đi?".

Dì Triệu bất thốt.

"Nhưng, con...".

Cô ấp úng.

"Ây da, xem đầu óc giá cả của ta này.

Thiếu gia vừa hạ lệnh con có thể tự do ra ngoài rồi, nhưng phải dắt theo người của cậu ấy.

Mọi công việc ở nhà cũng sẽ do người làm ở căn nhà này đảm nhiệm".

Bà Võ trán cười bảo.

Nghe được chuyện này cô liền đứng hình vài giây.

Cái gì vậy? Anh ta đang nổi điên gì thế? Tử tế như vậy rất khả nghi, hẳn là anh ta đang thử mình.

Cô cười cười giấu cợt.

"Vậy được rồi, lát đi bảo người được anh ta cài...!à không, người được anh ấy giao cho nhiệm vụ đưa rước con chờ trước cổng nhé".

Cô vừa nói vừa quay lưng đi lên lầu.

Thôi kệ đi cũng đâu mất miếng thịt nào, lại còn thoải mái hơn trước như vậy, ngu mới không chịu.

Thật ra là Vu Quân cũng không biết anh bị làm sao nữa.

Anh nửa

muốn nhân cơ hội này hành hạ cô thật khó sống, nhưng nửa còn lại thì là...!không nỡ.

Hai bên cử đấu tranh tinh thần, cuối cùng là *không nỡ* thắng.

Anh cũng không có suy nghĩ gì khi hạ lệnh như vậy, chỉ là Vi Hy tự suy diễn nhiều quá thôi.

Hai tiếng đồng hồ sau, cô bước xuống con xe Mercedes trắng cùng một người đàn ông phải nói là *xinh đẹp* nhưng lạ mặt đứng tựa người ở đấy.

Thú tính trêu ghẹo cái đẹp của cô lại nổi lên, cô sấp sấp về phía người đàn ông.

"Người đẹp, anh tên gì? Là người mà Vu Quân phái đến canh chừng...!là, ý tôi là đi theo bảo vệ tối đúng không?".

Cô ép sát anh ta vào thành xe, tay chặn ngang đúng kiểu một *badboy* chính hiệu.

Mà cô cũng khá cao một mét bảy sáu, chỉ là do cô hơi gầy nên nhìn nhỏ nhắn thế thôi, chứ đứng gần người đàn ông mét tám mấy vị này thì dư sức lấn át, còn Vụ Quân tận mét chín một cô muốn lấn cũng lấn không nổi.

"Người...!người đẹp sao? Cô đang nói tôi?".

Thân hình anh ta cứng đờ khi cô gọi anh ta là người đẹp, lại còn làm hành động này nữa.

Anh ta liếc chỉ chỉ một mình hỏi.

"Chứ còn ai nữa".

Cô nhếch môi tà mị, ôi chắc anh ta sẽ thấy mình

đẹp trai lắm cho mà xem.

Vi Hy thần dài mũi nghĩ.

"Hừ, đừng tưởng cô là vợ trên danh nghĩa của Quân chủ thì muốn nói gì liếc nói nhé".

Anh ta đẩy cánh tay của cô ra đứng thẳng người từ trên cao nhìn xuống.

Nói gì thì nói anh ta vẫn là cao hơn cô...!

"Tôi là Trác Long, trợ lí thứ ba bên cạnh của Quân chủ.

Từ hôm nay tôi sẽ đảm nhiệm chức vụ tài xế kiêm vệ sĩ của cô".

Đôi mắt hờly của anh ta khẽ liếc cô một cái rồi mở cửa buồng lái ngồi vào.

Cô cũng không nói gì nữa mà ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn.

Xe bắt đầu lăn bánh đến trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố T.

"Người đẹp chúng ta về thôi".

Ngồi vào trong xe để mấy túi đồ ra sau ghế nhìn anh chàng nói.

Anh ta vẫn giữ khuôn mặt lạnh lải xe trở về nhà.

"Ngươi..".

Cô còn chưa nói hết câu đã bị Trác Long hung hăng lườm lại.

"Cô đừng tưởng cô là vợ trên danh nghĩa của Quân chủ thì tôi không dám đánh cô".

Khuôn mặt vốn được huấn luyện bài bản

không được để lộ cảm xúc của anh tích tắc sụp đổ.

Cũng phải thôi, có người đàn ông nào lại để người khác nói mình là người đẹp* chứ.

"Ồ, vậy đợi vài ngày nữa đánh một trận đi.

Bà đây lâu rồi chưa luyện xương cốt".

Bỏ lại một câu rồi cô dứt khoát quay đầu đi vào nhà..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Lợi Hại

Những ngày tiếp đó, Vu Quân dường như không về nhà nghe nói là đi giải quyết chuyện gì đó rất quan trọng thì phải.

Những ngày này, Vi Hy sống vô cùng sung sướng, hình như là lương tâm rảnh rỗi của anh ta biết hổ thẹn rồi hay sao mà lại ra lệnh cho cô không cần làm việc nữa, mỗi ngày cứ phải nói là cô chỉ có ăn rồi ngủ, anh ta lại thường xuyên cho cô ra ngoài, còn quảng cho cô thêm cái thẻ đen.

Cô có cảm nhận như sau đêm đó anh ta đối xử với cô như là đang

bao nuôi.

Vi Hy đen mặt khi nghĩ đến việc này, liền muốn tìm thứ gì đó để giải quyết bức bối.

Lang thang ngoài vườn hoa oải hương do chính tay mình hai tháng qua bây giờ đã nở rộ mang hương thơm quyến rũ đặc trưng cùng màu tím lãng mạn.

Cô rất thích hoa oải hương nó không chỉ đẹp mà còn mang ý nghĩa tình yêu thủy chung, khắc khoải, chờ đợi một hình bóng.

Cô không nghĩ là trong nhà Vu Quân, anh ta lại cũng thích loài hoa này giống cô, lúc trước nghe mọi người nói rằng đây chính là một tay anh trờng lấy, nhưng vì công việc bận rộn anh ta cũng dần dần giao lại cho người làm chăm sóc thay, thỉnh thoảng lại nhờ chuyên gia chăm sóc đến nhìn thử một chút.

Nhưng từ khi có cô thì hoa lại nở còn rộ hơn, xinh đẹp hơn do vì sở thích nên lúc trước cô đã tìm hiểu rất nhiều cách chăm sóc loài hoa này.

Cô đang nhắm mắt tận hưởng hương thơm thì từ đằng xa cô đã nghe tiếng bước chân không nặng không nhẹ, cô đoán ra đó chính là Trác Long nên cũng không có mở mắt ra mà vẫn đứng đó.

"Này, cô gọi tôi vào đây có việc gì?".

Anh ta đang rất là không vui, vốn dĩ là người bên cạnh của Quân chủ lại bị anh đi ầu tới làm vệ sĩ

bên người cho cái cô gái đáng ghét này.

"Người đẹp, vài hôm trước anh nói muốn đánh nhau với tôi có phải không?".

Vi Hy vẫn nhắm mắt nhếch môi lên tiếng hỏi.

"Sao sợ rồi có phải không?".

Vì cô đứng quay lưng lại với anh ta nên anh ta không thể thấy nụ cười nhếch môi của cô ban nãy.

"Đến đi, tôi cho người gọi anh đến đây cũng là đang muốn luyện tập xương cốt đây".

Cô vươn vai làm động tác khởi động, làm nóng người.

Trác Long run như cầy sấy nhìn cô muốn tiến cũng không được

muốn lùi cũng không xong, đành chính là tự giữ tôn nghiêm đứng im mặc cô muốn làm gì thì làm.

"Người đẹp, anh chán thế.

Tôi không muốn đánh nhau với một khúc

gỗ như thế".

Giọng Vi Hy bắt đầu không vui, lúc anh nghĩ cô sẽ đến tấn anh ta một trận thì cô lại VỖ vai hắn.

"Đi chuẩn bị xe đi, bà đây muốn đi hành hiệp trượng nghĩa".

Cô nở một nụ cười nham hiểm, rợn cả tóc gáy.

Đây chính là thú vui của Vi Hy, mỗi khi cô tức giận đâu sẽ đi tìm mấy tên côn đồ đang làm chuyện xấu mà tấn cho bọn hắn như tử, rồi còn phúc hắc hơn nữa...!cứ chờ xem..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Bar Larger

Đêm đến,

Trác Long vừa lái con xe Mercedes trắng đến, Vi Hy cũng liền nhảy lên ngồi ghế phụ thắt dây an toàn, hưng phấn.

Bộ đồ què mùa lúc nãy mà cô khoát trên người, giờ đã được thay thế vào một bộ đồ đen ôm bó sát không hở cũng không kín.

Quần đen trơn bóng ôm trọn đôi chân thon dài hoàn mỹ, chiếc áo hai dây cúp ngực cùng khuôn mặt trắng nõn được trang điểm tỉ mỉ sắc sảo càng làm sức quyến rũ của cô được nâng lên.

"Người đẹp, mau lái xe đến bar Larger nhà anh đi".

Cô nghịch nghịch chiếc điện thoại đang cầm trên tay.

Từ lúc đến Quân Trạch cô cũng tắt điện thoại mà quăng vào một góc, vì không có thời gian sai thì cũng là đã bị Vu Quân cho người ngắt kết nối với bên ngoài.

Cô đã được thả lỏng vài ngày trước nên hẳn là điện thoại cũng được kết nối lại.

Mở điện thoại lên, người đầu tiên cô gọi là Tịnh Nhã...!

- Mà gọi cho tao làm gì? *.

Có vẻ như bà ta đang ở một mình, giọng nói hơi có chút tức giận.

- Ài, dì Nhã.

Lâu rồi bà mới có cơ hội được tôi gọi điện hỏi thăm.

Sao lại cáu gắt như thế?"

Cô cười nhạt, lên tiếng chọc tức.

- Mày, chính mày đã hại con gái tao có đúng không? “.

Bà ta rống giận, từ lúc cô được gả qua Vụ gia tuy không nắm được tình hình

của Vụ gia nhưng nhìn cái tính cách "đen ăn đen", độc ác, tàn nhẫn của Vụ Quân thì cô liền đoán được Vụ Linh Đan là người đầu cái cô Ninh Hinh gì đấy cũng không thoát khỏi chuyện này.

• Chắc, dì lại cứ thế gán tội lên người tôi mãi à? Chán không? -

- Mày đừng nói là mày không có liên can, Đan Đan đã nói cho tao biết cả rồi.

Cái đờ tiện nhân độc ác, đúng là một cái tiện nhân lớn sanh ra một cái tiện nhân nhỏ mà ở.

Tịnh Nhã chửi mắng.

Khuôn mặt Vi Hy trầm xuống khi nghe Tịnh Nhã chửi mẹ của mình.

- Bà dám chửi lại một lần không? “.

Giọng cô âm u đến cực hạn, hơi thở lạnh lùng như xuyên thấu toát ra khiến Trác Long ngồi bên cạnh cũng phải chảy mồ hôi.

- Sao tao lại kh...!*

Lời còn chưa nói hết liền bị cô chen ngang.

“Bà nên nhớ, bây giờ tôi là Vụ đại thiếu phu nhân.

Có nhắm là chọc nổi không? -

Cô nhếch môi chỉ nghe thấy bên kia là một mảng im lặng, Vi Hy liền biết đây là tức đến nổi ứ cả họng.

Cô liền cúp máy, nhưng trước đó còn quăng cho bà ta thêm một nhát dao nữa.

- À, sau này nếu bà có nhìn thấy tôi ngoài đường cũng không cần chào đâu, tởm lắm ~

Trác Long ngồi kế bên có thể nói là nghe được mấy câu cô nói cùng với việc Tịnh Nhã mắng quá to nên cũng biết được chút chuyện.

Cô

"Này, người ta hôm nay quên đem thẻ rỗi, có thể chăm chú được không?".

Cô cố ý kéo một bên áo khoát da xuống thấp để lộ chiếc cổ trắng ngần cùng xương quai xanh hoàn mỹ.

Chỉ thấy hai tên bảo an yên lặng lên xuống bị cô quyến rũ đến ngây người một chút, môi hơi run rẩy nhưng vẫn quyết tâm đứng im không chịu cho cô vô.

Thấy không thể kì kèo được với hai tên này nên cô liền quay đi nhưng được mấy bước thì mắt cô lại sáng lên.

Yahh, chẳng phải Vụ Quân vài bữa trước đã quăng cho mình một cái thẻ đen sao?

Cô liền hí hửng quay lại, móc trong túi áo ra chiếc thẻ đen có dấu hiệu của Vụ gia.

Cũng may là cô vẫn luôn để nó trong bóp tiền nên bây giờ có cái mà dùng.

Sau khi hai tên kia nhìn thấy chiếc thẻ đen quyền lực cũng thoáng giật mình nhưng nhìn thấy kí hiệu trên đó lại như ngã quỵ muốn khóc.

Ai mà không biết cả thành phố T này, có 5 chiếc thẻ đen, mỗi nhà Thượng Quan gia, Âu Dương gia, Vương gia mỗi nhà một cái.

Còn Quân chủ của bọn họ có hai cái, còn là được kí hiệu độc quyền, quyền lực nhất nữa.

Vậy mà cô gái này lại kẹp chiếc thẻ đó bằng hai ngón tay giờ đến trước mặt bọn họ.

Hai tên bảo an cười xuề xòa mời cô vào trong.

Khiến cho Trác Long đang vui vẻ xem kịch vui liền đứng hình, anh ta lại quên mất Vi Hy đang giữ thẻ của Vu Quân, có nó cô có thể đi đến đâu mà cô muốn trong thành phố Inày, ai lại dám cản chứ.

Đi vào trong những kí ức lúc cô bị Vi Linh Đan hãm hại đưa đến cho người đàn ông lạ mặt đó tại đây lại ủa về, khiến cô không vui nhíu mày..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Ghen

Vi Hy ng ồi vào qu ầy bar tự gọi cho mình một ly Brandy, đôi mắt to tròn, đáng yêu được kẻ eyeliner lại toát lên sự quyến rũ khác thường đang lơ đãng nhìn quanh nhắm mục tiêu.

Aizzz, nhưng mà qui định ở bar Larger nhà họ Vu lại khá là nghiêm ngặt nên mãi mà vẫn chưa tìm được mục tiêu, Vi Hy có chút chán nản uống hết ly Brandy rồi đứng dậy trực tiếp đi ra ngoài.

Vốn dĩ định tìm một tên thiếu gia, công tử nào đấy *chăm sóc* cho đỡ tay, nhưng bây giờ không có thì đành đi tìm mấy thằng nhãi ranh du côn vậy.

Khác với lúc này, hai tên vệ sĩ khi thấy cô thì liền cười chào hỏi bảo lần sau lại đến.

Cô chỉ biết khịt mũi xem thường, đúng là có tiền làm *tiên* cũng được.

Nhìn chỗ lúc này Trác Long đỗ xe chờ nhưng không thấy đâu, cô liền cầm điện thoại lên lại nhớ là mình không có số của anh ta nên đành đứng chờ một chút, anh ta sẽ không dám bỏ mình ở đây.

"Mỹ nhân, em đang chờ ai sao?".

Bỗng đằng sau có một giọng nói bông đùa bốn cọt.

A, thì ra là ở trong đây thì không dám làm càn thấy cô ra đây nên đi theo.

"Yah, người ta không có đợi ai cả chỉ là đang đợi xe thôi".

Giọng nói nũng nịu khiến người ta chỉ muốn ôm lấy mà yêu thương, nhưng đâu ai biết được cô gái nhỏ này lại chính là một *tiểu ác bá*, một đóa hoa anh túc.

"Vậy để anh đưa em về một đoạn nhé".

Trong lòng người đàn ông

ngứa ngáy.

Anh ta đã để ý từ lúc cô bước vào ng ỗ trên qu ầy bar r ỗ, cô không ăn mặc hở hang như những cô gái khác nhưng lại toát lên sự quyến rũ khó cưỡng.

Thế là Vu Quân đi theo, đến con hẻm thấy tên kia đưa tay nắm lấy bả vai cô anh li ền nổi nóng, nắm chặt lấy cánh tay của anh ta dùng sức thật lớn bóp đến nứt xương luôn cũng không chùng.

Quăng người đàn ông kia xuống đất, anh lại quay sang nắm tay cánh tay của cô dùng sức lôi đi, nhưng cô lại ki ền chặt không chịu bước đi theo anh, Vu Quân li ền vác cô lên vai mà bước về xe.

Cô bị xốc lên hơi giật mình, tay nắm lấy áo của anh ta.

Người đàn ông ng ỗ dưới đất la hét một h ỗ cũng dừng lại, khuôn mặt lạnh như dao nhìn về hướng Vụ Quân vừa đi.

Vì lúc này, anh chỉ để ý mỗi Vi Hy nên không có nhìn kĩ khuôn mặt anh tuấn, nhưng có phần nham hiểm của người đàn ông rất...!quen thuộc đối với anh.

"Ha, cậu cũng có mắt nhìn đấy, Vu Quân".

Người đàn ông nở nụ cười tà ác.

Lại nói đến Vu Quân, anh vác cô quăng mạnh lên ghế sau r ỗ cũng ng ỗ vào trong.

Trác Long ng ỗ phía trên mà vẫn có thể cảm nhận được cơn tức giận của anh, không phải anh muốn trả thù cho cô Ninh Hình sao? Sao lại cư xử khi thấy Vi Hy bị người khác chạm vào cứ như là *mèo bị lấy mất mỡ*.

Trên đường về nhà, trong xe là một mảnh yên lặng.

Không ai lên tiếng nói một câu, sau đêm đó Vụ Quân li hôn đi công tác nên cả hai cũng chưa từng gặp nhau từ ngày đó.

Cô cũng vẫn thấy bình thường nhưng bây giờ thấy anh cô lại có chút không thoải mái, không biết phải đối mặt như thế nào..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Vết Sẹo

Chiếc xe Maybach đen vừa chạy vào trong Quân trạch, Vu Quân đẩy cửa bước ra vòng qua cửa quên kia vác cô vừa đặt chân xuống đất lên vai đi thẳng vào nhà.

Người làm nhìn thấy anh liền giật mình dẹp mọi việc sang một bên mà đứng thẳng lưng thể hiện sự chào đón như mọi hôm.

Nhưng hôm nay họ lại phải toát cả mồ hôi hột, vì vị *phu nhân* của bọn họ được anh vác lên vai vậy mà còn dùng dằng giằng từng cú đấm xuống vai của anh.

Nhìn một đầu đầy hắc tuyến của anh mà bọn họ thẫn thẫn, tại sao mình lại ở đây cơ chứ? Đến khi anh đi khuất bóng sau cầu thang áp lực ở đây mới được thuyên giảm.

Vu Quân vác cô lên phòng vào thẳng phòng vệ sinh mà quẳng cô xuống bồn tắm sứ.

"Vu Quân, đừng đi quá giới hạn."

Vi Hy lạnh lùng ngược nhìn anh lên tiếng.

Mà Vu Quân vẫn không nói gì, cởi áo vest khiến cô giật lùi về phía sau, rồi anh lại xoắn tay áo sơ mi lên cao với tay cầm vòi sen bật nước xả vào mặt cô.

Dòng nước lạnh bỗng xối thẳng vào mặt làm Vi Hy bị sặc nước, cô rướn người lên cao họ liên tục đến rất cổ họng, chiếc mũi nhỏ nhún đỏ hoe, đôi mắt ngấn nước, đôi môi anh đào đỏ mọng ngược lên nhìn anh.

Vu Quân đang xả nước vào người cô nhìn thấy đôi mắt trong veo, hút hồn của cô thì ngay người trong chốc lát.

Nhưng sau đó anh liền tỉnh táo, chuyển động vùi nước đến vai, bàn tay to lớn chà thật mạnh lên những chỗ vừa r ồi mà người đàn ông kia chạm vào.

Cô lúc này mới cố gắng áp chế cơn ho khan mà vùng vẫy.

Anh cũng biết sức lực của cô gái nhỏ này rất lớn, nên cô càng giẫy giụa anh liền kì ềm chặt hơn.

"Vu Quân, mau thả tôi ra..."

Giọng cô hơi run vì cổ họng bỏng rát.

Cả hai giằng co, bất ngờ cô rút kẹp tóc đâm thẳng vào cuống họng anh, theo quán tính anh đẩy mạnh cô ra né tránh.

Nhưng Vi Hy lại bị đập đầu thật mạnh vào b ờn tắm, một bên trán và phải khóa nước sắt nhọn mà bị rách một đường ngắn nhưng sâu.

Từng giọt máu tanh n ồng chảy xuống b ờn tắm đ ầy nước như những cánh hoa trang trôi nổi trên mặt hồ.

Vi Hy khó nhọc một tay giữ miệng vết thương, một tay chống vào thành b ờn tắm mà đứng dậy.

Cô bước khập khiễng từng bước nặng nề đi được vài bước liền khụy xuống.

Vụ Quân bước lại gần chỗ cô, tay đút vào túi quần nhìn cô nửa sống nửa chết từ trên cao xuống.

"Đây là do cô tự mình chuốc lấy, dám ám sát tôi?"

Nói r ồi anh lạnh lùng đi ra ngoài để lại một mình cô nằm thoi thóp ở đấy.

Vài phút sau, dì Triệu hốt hoảng chạy vào đỡ cô ra ngoài.

Trần Hạo nửa đêm đang vui vẻ cùng các người đẹp cũng bị anh dựng đầi chạy đến.

Cô được dì Triệu đỡ ra giường cũng liền bất tỉnh, Trần Hạo vừa khâu vết thương trên trán của cô vừa lằm bằm.

Băng Achtaf chính là một băng đảng mafia thuộc trong hàng ngũ lớn nhất thế giới.

Họ không cướp bóc, đòi tiền bảo kê hay tự động giết người mà họ cho thuê sát thủ, buôn bán vũ khí, chế tạo thuốc đặc trị, máy móc.

Nói chung là họ không giống với những băng đảng tội phạm khác nhưng lại bị xếp vào hàng ngũ mafia là vì nó chỉ mới thay đổi trong bốn năm gần đây mà thôi khi mà tân thủ lĩnh nhậm chức.

Còn một lí do khác nữa mà dù đã thay đổi nhưng băng đảng vẫn được gắn mác là mafia Ý bởi vì bọn họ chính là hậu duệ của Mafia Sicula.

"Hắn là muốn làm ăn lớn nhỉ? Thủ lĩnh không có ở đây nên bọn thuộc hạ mới tự mình chủ trương".

Vu Quân nhếch mép.

Cũng phải thôi, thuốc có thể trị sẹo tuyệt đối thì các dì, các cô, các thím, các cô gái sẽ đua nhau mà mua, giành giật, giá cũng sẽ một bước nhảy lên trời.

"À, hả? Sao anh biết thủ lĩnh của bọn chúng không có ở đây?".

Trần Hạo giật mình nghi ngờ nhìn Vu Quân.

"Suy đoán".

Phun ra hai chữ làm Trần Hạo ngu người rồi đứng lên đi ra ngoài mà không quên bỏ lại một câu.

"Đi đàm phán lấy về chữa trị cho cô ta đi.

Tôi không thích một thứ đồ chơi bị hư hại"

Trần Hạo thật không hiểu nổi trong đầu Vụ Quân đang nghĩ gì, rõ ràng ban đầu lấy cô về là để trả thù, hành hạ Vi Hy nhưng bây giờ nhìn anh đi như vậy cứ như là đứa trẻ đang chạy trốn vì đã gây lỗi vậy..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Bị Thương Của Một Cật Hóa

Vi Hy tỉnh dậy đi đầu đầu tiên cô nhìn thấy chính là bóng tối, màn đêm u ám bao lấy cô như muốn nuốt chửng linh hồn.

Đôi mắt của cô trong đêm tối lại càng thêm sắt lạnh.

Cô không biết việc cứ mãi nhẫn nhịn như vậy là đúng hay sai nữa...!

Cô cứ thế thức mãi đến khi bình minh, ánh nắng chiếu qua khe cửa êm dịu.

Mà cô vẫn giữ nguyên một tư thế nằm như lúc hôm qua cô vừa tỉnh dậy.

"Ra đây đi, đứng mãi như thế cũng không thể thay thế được tôi là hung thủ chân chính giết Ninh Hình yêu dấu của anh đâu".

Cô nhếch môi khinh miệt, vì còn rất yếu nên giọng nói có phần hơi nhỏ.

Vụ Quân cùng từ phía cửa quần áo đẩy cửa bước ra, chắc hẳn sẽ chẳng ai nghĩ rằng căn thư phòng của anh ta lại được nối liền với phòng cô qua chiếc tủ quần áo này.

Anh mặt vẫn lạnh lùng, thản nhiên dứt tay vào túi quần bước gần đến giường có vài bước rồi dừng lại, đứng từ xa nhìn bằng gạt trên trán lấm tẩm máu, mà Vụ Quân cau chặt mày, đôi mắt chim ưng hiện lên một tia khó nắm bắt nhưng sau đó liền biến mất.

"Ohhhh, vẫn còn biết thân biết phận đấy chứ".

Anh giọng điệu giễu cợt nhìn cô.

"Vu Quân, mong rằng anh sẽ không hối hận vì dám động vào tôi".

Vi Hy cũng lười phải nói chuyện với anh nên dứt khoát nhắm mắt kéo chăn mà đi ngủ.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của anh dần chuyển động rồi nhỏ dần, Vi Hy lúc này mới mở mắt nhìn trần nhà suy tư.

Vụ Quân ngẩng vào xe, được Trác Bình lái chở anh đến công ty.

"Đã có tin tức gì của Trần Hạo chưa?".

Vụ Quân nhắm mắt tựa sau ghế thoải nhiên hỏi.

"Thưa Quân chủ, Trần Hạo vẫn còn đang đàm phán với bọn người Achraf, nhưng hình như chúng không có ý định sẽ buôn bán với chúng ta".

Đêm qua Vụ Quân đã quyết định để anh ta đi càng sớm càng tốt nên đã để máy bay tư nhân đến đưa anh ta đi ngay trong đêm.

Tính ra thì cũng đã kì kèo mấy tiếng đồng hồ rồi nhỉ.

"Nếu như không muốn...!thì thôi vậy".

Câu nói làm Trác Bình quay phắt đầu lại, phải biết rằng Quân chủ nhà bọn họ đã nhận định làm việc gì là phải hoàn thành đến cùng, mà tại sao bây giờ lại *để nói chuyện* như vậy?

Một tuần sau,

Vi Hy trong một tuần này liên tục ở lì trong phòng, đến bữa thì Triệu sẽ mang thức ăn đến rồi chờ cô ăn xong thì dọn đi.

Nhưng cô lại ăn rất ít, có hôm còn không ăn nên thân thể vốn đã ốm nay còn hốc hác xanh xao hơn.

Biết lí do vì sao không, vì nó chỉ toàn là cháo cùng rau xanh, tổ yến, đồ bỏ những thứ mà bỏ vào miệng cô chẳng nghe được hương vị gì cả, chán ngắt.

Vì không bước chân ra khỏi phòng nên cô và Vụ Quân cũng không chạm mặt nhau.

Hôm nay, Trần Hạo đến cắt chỉ cho cô.

Vết thương trên trán khá dài độ hai phân, cũng chưa có lành hẳn.

"Này, nếu muốn sẹo không lồi lên thì kiêng những thứ anh đã viết trên tờ giấy này đây".

Trần Hạo cứ như *bà mẹ già* mà lải nhải bên tai cô rất lâu rồi mới chịu đi.

Nhìn tờ giấy trên tay mà trái tim cô như vỡ nát:

Nhìn khay chỉ toàn cháo, rau xanh, những thứ đồ bổ mà cô ngán lên tận cổ dứt khoát cự tuyệt lời dụ dỗ cho cô ăn của dì Triệu.

Bà cũng lực bất tòng tâm mà bê xuống, cô bé này mắng nào cũng tốt gần như là hoàn mỹ nhưng chỉ có vẻ mắng ăn uống thì rất là khó chịu.

Vụ Quân hôm nay về sớm hơn mọi ngày, vừa bước vào nhà đúng lúc đụng phải dì Triệu.

"Thiếu gia".

Bà bế mâm cơm đồ ăn vẫn còn nguyên cúi đầu chào anh.

"Vẫn không chịu ăn uống à?".

Anh nhíu mày nhìn lên cửa phòng cô mà hỏi dì Triệu.

"Vâng, cô ấy không muốn ăn những thứ này.

Tôi thật hết cách, cô ấy không thể ăn những thứ đâu mỡ được".

Bà giọng đầu đầu báo cáo.

Thật ra cả tuần nay, anh không gặp cô không có nghĩa là sẽ không hỏi han tình hình về cô với dì Triệu.

Anh biết hôm nay cô cắt chỉ, lại bụng nhin đói lâu như vậy rồi chắc chắn sẽ lại sinh bệnh nên anh dứt khoát đưa áo vest cùng cặp táp bảo dì Triệu mang lên thư phòng hộ mình.

Còn mình thì chính tay bế mâm cơm đi lên phòng CÔ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Bà Dì Đến H

Vi Hy ôm cái bụng đói meo nằm lăn lộn trần trọc trên giường.

Nghe thấy tiếng mở cửa cô liền quay lại phản nân:

"Dì Triệu, con đã bảo là khô..".

Khi nhìn thấy rõ nam nhân trước cửa cô liền im bật.

Vụ Quân cũng đi lại gần kéo một cái bàn nhỏ đặt mâm cơm xuống, rồi bưng tô cháo lên đưa đến tay cô:

"Ăn đi, mới có sức để tôi hành hạ"

"Ồ, vậy tôi muốn ăn thứ gì đó giàu protein một chút, tôi muốn ăn vịt quay, bò xào súp lơ, xôi gấc, gà rô ti..."

Cô đọc một loạt những đồ ăn thức uống mà mình nhớ nhung những ngày qua mà lờm anh.

"Ừm, những thứ đó để sau này em lành lại rồi hẳn ăn, còn bây giờ mau chóng ăn một chút cháo đi".

Vụ Quân vẫn cái giọng ra lệnh đó nhưng hành động lại trái ngược lại bàn tay cần tô cháo khóe nghi ngút giờ trước mặt cô đã đỏ lên vì nóng nhưng anh vẫn kiên trì bẻ.

"Vậy thì đi chỗ khác, bà đây không muốn ăn những thứ đồ đáng ghét này".

Vi Hy nhú mào quay lưng về phía anh.

Vụ Quân gân xanh nổi đầy trán, anh dứt khoát đặt tô cháo lại bàn rồi bước đến giường bất ngờ nằm đè lên cô.

Hai cánh tay trắng nõn, xinh đẹp của cô được anh giữ bằng một tay cố định trên đầu, hai chân thì bị anh kẹp chặt lấy không thể nhút nhích cộng thêm việc cô đói không có sức vùng vẫy.

"Nếu không ăn vậy để tôi dẫn* em".

Nói rồi anh dứt khoát hạ đôi môi bạc, mỏng xuống môi cô.

Cô đã chuẩn bị sẵn, tinh thần kéo căng cực kì thế nhưng khi bị anh tấn công cô vẫn là không có sức chống trả.

Môi cô không kịp đóng lại đã bị anh ta ngoạm lấy, đưa luồn lưỡi vào trong khoang miệng cô tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại, thơm tho, nhỏ xinh của cô mà mút mát mật ngọt.

Hương vị của người phụ nữ này...!thật khiến anh điên dại.

Cô không chống cự nổi nên đành buông tay xuống để anh muốn làm gì thì làm.

Mỗi lưỡi quấn quýt, phát ra từng đợt âm thanh đầy kích thích.

Bàn tay không an phận của anh đã bắt đầu mò vào trong vạt áo của cô mà tìm đến đôi núm nhô cao mềm mại.

Anh dứt khoát xé bộ đồ ngủ đang mặc trên người của cô ra.

"Được rồi đứng lên đi".

Cô hừ lạnh nói.

"Tốt"

Anh đứng dậy ngồi về xuống giường, cô cũng bước xuống đất, anh bảo cô quỳ xuống rồi kéo khóa quần cạp lấy “cự long* thô bạo của anh.

Cô ngây cô chỉ biết cạp lấy mà không biết nên làm gì tiếp theo,

anh liền đưa tay đặt lên bàn tay đang nắm của cô mà chuyển động lên xuống, rồi dứt khoát kéo gáy của cô đưa *cự long* vào khoang miệng cô tay đè gáy chuyển động.

Vật lạ to lớn lấp đầy khoang miệng của cô, cảm nhận được môi lưỡi của cô phía dưới mà Vu Quân lại càng hưng phấn.

Lúc đầu anh chỉ chuyển động nhẹ nhàng, nhưng sau đấy lại nhanh dần, theo đó *cự long* cũng trưởng to hơn nữa.

Vì sợ đau cô vẫn còn đau nên anh cho cô sử dụng tay.

Dịch được bắn ra đầy cả tay cô, mặt cô cũng đỏ một ít.

Vu Quân thỏa mãn mà kéo quần, bế cô vào nhà tắm rửa sạch cho cô..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Lưu Manh

"Này, đi ra ngoài gọi dì Triệu đến một lát".

Cô đỏ mặt ngượng ngùng kéo cánh tay đang bế mình.

Vu Quân lúc này mới ngó ra liề n đặt cô xuống r ồi đi ra ngoài.

Vi Hy sau khi tắm rửa sạch sẽ, với tay lại không thấy đ ồ để mặc lúc này mới giạt mình, lúc nầy cô được Vu Quân bế vào r ồi đuổi anh đi ra nên cũng không có bộ qu ần áo nào ở trong đây.

Mà hình như dì Triệu lên r ồi thì phải nên cô gọi với ra ngoài:

“Dì Triệu con quên đem đ ồ vào r ồi, dì có thể lấy hộ con một bộ đ ồ không ạ?”

Chỉ thấy dì Triệu không nói một tiếng nào, một lúc lâu sau đó mới gõ cửa đưa đ ồ cùng băng vệ sinh gõ cửa.

Cô tưởng là dì Triệu nên cứ thế quẩn một cái khăn tắm mở h ả n cửa ra, nhìn dì Triệu đứng trước cửa mà cô trợn trắng mắt.

Vụ Quân lúc nầy Vốn là định để dì Triệu lên r ồi nhưng sau một h ồi suy nghĩ lại quyết định bảo dì Triệu đưa đ ồ dùng cho những ngày *bà dì* ghé thăm, tự mình đem lên cho cô.

Ai biết được cô lại nhờ đi lấy hộ đ ồ làm anh mất một lúc để chọn lựa đ ồ trong tủ cho cô, đ ồ của cô khá là nhi ều màu nhi ều kiểu, còn của anh thì chỉ có màu đen cùng màu trắng nên không c ần lựa chọn.

Khiến anh nhú mảy, phụ nữ thật phi ền phức, thấy trong góc tủ có một bộ màu đen, anh liề n cảm thấy may mắn c ần nó đưa cho cô, ai ngờ lại thấy một màn này.

Nước da trắng vì thiếu dinh dưỡng mà xanh xao nhưng nó không thể nào lấn áp được vẻ đẹp vốn có của cô.

Từng đường cong dưới chiếc khăn tắm thoát ẩn thoát hiện lại làm anh có phản ứng, yết hầu lên xuống liên tục.

“Ch...!chẳng phải tôi bảo anh xuống gọi dì Triệu sao?”.

Cô bật thốt, khuôn mặt đỏ ửng trốn ra phía sau cửa chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ.

“Dì Triệu không có ở nhà”.

Anh nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhìn thẳng vào cô.

“Cái kia...!đưa nó cho tôi”.

Cô ấp úng chỉ những thứ đồ trên tay Vu Quân bảo anh đưa cho mình.

“Được, đến đây lấy đi”.

Anh tự dưng lại giở trò lưu manh đứng im tại chỗ cằm đồ giờ lên bào tự cô đến lấy.

“Hay...!hay là anh để xuống đó rồi đi ra ngoài đi, tự tôi đến lấy”.

Cô kì kèo, ánh mắt tội nghiệp bắn thẳng về phía anh bật mode diễn

“Quên lấy đồ lót có phải không?”.

Anh cố ý nhấn mạnh từng chữ khiến cô muốn chui đầu xuống đất.

“Lúc này tôi không biết chỗ cô để ở đâu nên cũng không lấy mang vào cho cô”.

Anh tháo cặp kính gọng vàng bỏ laptop sang một bên rồi đi xuống giường.

"Có cần tôi lấy hộ không, hay là cô tự đi lấy?".

Anh đứng nhìn vào

hướng nhà tắm.

Cô đen mặt, không biết hôm nay anh ta lại ăn nhậu cái gì mà cứ bám mãi cô không buông.

Nhưng cô biết chắc chắn một điều cứ như vậy thì cô sẽ phải đứng mãi ở trong đây, nên dứt khoát với lấy, quay lại tìm một lượt xem có áo tắm ở đây hay không, nhưng rất may là có nên cô cứ thể thoải mái khoát vào.

Biết thế lúc nãy đã tìm kĩ rồi, đâu cần phải nhờ anh ta.

Tự mở cửa đi ra đến ngăn đồ giấu kín nhất bên trong tủ kéo ra, lấy bừa một bộ đồ lót rồi quay về nhà tắm..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Dịu Dàng

Bước ra ngoài, thấy Vu Quân vẫn là ng ồi đấy thì cô chọn cho mình một góc cách anh một khoảng rộng trên giường nằm xuống.

Mà anh lúc này cũng đã ngưng làm việc, vừa thấy cô nằm xuống liền ch ồm tới kéo cô ng ồi dậy.

"Mau ăn tô cháo đó đi, nói phải giữ lấy lời".

Anh múc một muỗng cháo đưa lên miệng thổi r ồi dứt vào miệng cô.

Cô cũng ngoan ngoãn mở miệng ra tiếp đón muỗng cháo.

Miệng cầu nhàu:

"Nhưng đó là với đi ều kiện anh lúc nãy phải trở v ề phòng..."

Anh chỉ khẽ cười, r ồi cứ thế thôi r ồi dứt cháo cho cô.

Vi Hy nhìn một

màn này cứ nghĩ là mình bị hoa mắt, hay là sắp bị anh ta đưa ra "hành hình trước khi chết li ền cho cô phúc lợi này.

Nhưng mấy ngày sau, ngày nào cũng như vậy, buổi tối anh ta sẽ ngủ lại phòng của cô, ôm lấy cô chặt trong lòng, sáng dậy anh sẽ đích thân bưng cháo chán ngắt kia lên bắt cô ăn cho bằng được, mà dường như anh ta lại rảnh rỗi ra, thường xuyên ở nhà nên cứ thế kéo cô ra ngoài đi dạo phố, mua sắm.

Cô nhìn mà đầu óc cứ ong ong chả hiểu chuyện gì.

Đ ồng trưa cùng tôi sẽ do một đầu bếp nổi tiếng một tay làm cho cô theo thực đơn.

Chiều thì anh ta sẽ lôi cô bằng được ra vườn hoa oải hương mà lâu rồi bàn tay cô không chạm đến.

Nhìn thấy cánh đồng nhỏ hoa oải hương được chính tay mình trồng giờ đã ít bông hơn mà cô khẽ nhủ mày, đây ngày trước do cô trồng sẽ rộ bông hơn thơm ngát hơn.

Ngồi trên bàn trà, hương hoa oải hương phản chiếu làm tâm hồn cả tỉnh táo.

Cô bỗng lên tiếng:

"Anh chuẩn bị giết tôi sao?".

Đặt chén trà vừa nhấp một ngụm xuống bàn, đôi mắt có hồn nhìn anh.

"Sao em lại nghĩ như vậy?".

Anh cười cười, đan hai tay lại.

"Tôi tại sao nghĩ như vậy hẳn là trong lòng anh hiểu rõ".

Cô nhếch môi nhìn anh.

"Nhưng có giết được em hay không phải xem bản lĩnh của tôi rồi".

Đôi mắt chim ưng ý vị thâm trường bắn về phía cô.

"Tôi thì như thế nào? Anh muốn giết một người như tôi rất dễ dàng"

"Em nghĩ như vậy?"

Cả hai cùng im lặng, không nói một tiếng nào nữa.

Ngồi đối diện nhau nhưng mỗi người đều có một lối suy nghĩ riêng.

Khi bọn họ chuẩn bị đi vào nhà thì Vụ Quân lại lên tiếng.

"Ngày mai em cùng tôi đến Los Angeles một chuyến, đối tác làm ăn muốn gặp phu nhân của tôi"

"Anh có thể từ chối".

Cô không thềm để ý bỏ đi.

"Không phải lần nào cũng có thể từ chối".

Giọng trầm ấm của anh lại vang lên sau lưng.

Sau khi lên phòng cô vùi mình vào trong chăn, cuộn tròn lại thành một cục, chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ.

Thấy anh đã vừa tắm xong ng ỉ xuống giường thì cô mới lên giọng.

"Này, tôi đã khỏe r ỉ.

Phi ền anh trở v ề phòng của mình mà ngủ đi"

"Em chắc chứ?".

Anh quay qua hỏi cô.

"Sao tôi lại không chắc, mau đi đi".

Cô hừ hừ giọng mũi.

Anh chỉ cười nhạt khuôn mặt hiện rõ tôi không tin r ỉ đi v ề thư phòng thông qua tủ quần áo..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Sợ Ma

Vi Hy cũng tắt đèn đi ngủ, nhưng kì lạ là có cố gắng nhắm mắt như thế nào cô cũng không ngủ được.

Cô cứ cảm thấy thiếu hơi ấm.

người kia, trống vắng, cô tịch.

Dường như việc một mình từ rất lâu trước kia đã thay đổi trong những ngày qua.

Nằm trần trọc đến nửa đêm, mãi mới lờ mờ ngủ được thì cô cảm nhận được một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng, khiến cô cảm thấy an tâm mà rúc đầu vào đấy.

Người kia chỉ thầ cười, đúng là cứng đầu...!

Vi Hy tỉnh dậy vì bị tiếng ù ù bên tai khuấy động.

Đập vào mắt cô là khoang máy bay tư nhân hạng sang.

Cô đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Vụ Quân bên cạnh lên tiếng:

“Tỉnh?”.

Anh đang xử lí một số công việc mà những ngày qua anh đã tạm gác lại để ở nhà chăm cô.

“Anh đưa tôi đi đâu?”.

Cô khó hiểu nhìn anh.

“Đi Los Angeles, em quên rồi à?”.

Vu Quân giả vờ ngạc nhiên nhìn lên khuôn mặt đơ đến đáng yêu của cô.

“Quên? Anh bảo là hôm nay đi lúc nào?”.

Cô nhớ là mình chưa từng nghe anh nhắc đến hôm nay sẽ đi cơ mà.

“Em bảo tùy tôi quyết định”.

Khuôn mặt Vu Quân đứng đần, nghiêm túc nói những lời vô sỉ thật là làm cô tức chết.

Cô cắn răng nhìn anh, đúng là cô đã bảo như vậy nhưng anh cũng phải thông báo với cô trước chứ.

Đúng là tự lấy đá đập vào chân mình mà.

Cô không nói gì nữa, khoanh tay, kéo chần nhắm mắt.

Trác Bình cùng Trác Hiên ngồi bên cạnh cười thẫn.

“Đồ đạc đã chuẩn bị cho em, không cần lo.

Đến đây chỉ cần đi theo tôi là được”

Đến nơi cô cùng anh đến căn nhà riêng của anh vừa mua tại đây, nói là vừa mua nhưng nhìn cứ như là cướp của người ta vậy.

Ngôi nhà...!à không là biệt thự nằm ngoài vùng ngoại ô, hai tầng, nhìn nó bên ngoài chỉ thua Quân Trạch của anh ta một chút.

Bước vào trong, kiến trúc trong nhà khiến cô cảm thấy rất hài hòa nhưng rất lạnh lẽo, cô đánh cái rùng mình trừng mắt nhìn anh.

“Đừng nói đây là căn nhà ma ám mà trong miệng mọi người hay nói về Los Angeles đấy nhé”

Anh chỉ nhún vai xem như khẳng định đi đầu đó.

Vi Hy thật là khở sở nha, cô trời không sợ đất không sợ chỉ có sợ ma...!

“Hay là anh ở đây một mình đi, tôi ra khách sạn ở.

Chứ ở căn nhà lớn như vậy tôi không quen”.

Vi Hy lấy một lí do thật rất là nhảm nhí nhưng cô mặc kệ.

Mà dường như Vu Quân anh ta biết đi đâu đó nên buông lời đe dọa:

“Cô chắc chứ, ở đây không phải thành phố T, cũng không phải.”

Vừa nói đến đấy lại bị cô ngắt ngang.

“Xì, ở đây cũng được.

Không cần phải hăm dọa bà đây”.

Nói rồi bước từng bước khó nhọc lên cầu thang.

Vu Quân chỉ biết lắc đầu.

Bước vào một căn phòng được xem là cách bố trí ấm áp nhất, Vi Hy ngồi xuống chiếc giường êm nhưng phía dưới lại vang lên tiếng kéo kẹt khiến cô nhảy dựng lên, chạy đến nấp vào một góc trong phòng run rẩy.

Trác Bình cùng Trác Hiên đứng phía sau Vu Quân ngoài cửa không nhìn được nữa mà cười lớn một tiếng.

Vi Hy ngược đầu lên thẹn quá hóa giận mà đe dọa:

“Đi chỗ khác đi, còn đứng trước phòng tôi làm phiền, cẩn thận tôi đánh các anh như tử đây”.

Vu Quân cô đánh không lại nhưng Trác Bình, Trác Hiên thì cô dư sức.

Biết được đi đâu đó hai người kia liềng ngậm miệng không tiếp tục cười nữa.

Vu Quân cũng không nói gì mà đi về căn phòng bên cạnh cô.

Tối đến, Vu Quân đèn vẫn còn sáng, anh vẫn đang làm việc.

Buông bút, anh đưa tay lên trán khẽ xoa nắn thái dương.

Hắn là sắp đến rồi đi...!

5..

4..

3..

2..

1..

cửa phòng bị đẩy bật ra, Vi Hy ôm con gấu bông Teddy màu nâu, quà sinh nhật đầu tiên mà mẹ tặng cô vẫn ôm nó mỗi đêm đi ngủ.

Trên người cô cũng mặc một bộ đồ mèo con, khi đi cái cục bông phía sau lại lúc lắc theo.

“Miễn cưỡng cho anh ngủ chung với tôi”.

Cô nói rồi nhảy lên giường của anh tự nhiên kéo mền nằm xuống, nhìn anh.

“Vậy em ngủ phòng này đi, tôi còn phải làm việc đi ra ngoài đây”.

Anh giả vờ đứng lên.

Chỉ thấy cô đang nằm trên giường liền nhảy phắt dậy, chạy đến chỗ anh kéo cánh tay.

“Đã nói là miễn cưỡng cho anh ngủ chung”.

Cô hơi tức giận.

Nằm trên giường trần trọc, cô có cảm nhận như có điếu gì đó rất nguy hiểm đang xảy ra.

Nghe được tiếng mở cửa, cùng bước chân rất khẽ tựa như lông hồng rơi xuống đất, đáy lòng Vi Hy khẽ lộp độp.

Kẻ này vậy mà có thể qua mắt được Trác Long, nhất định rất lợi hại.

Cô nhắm chặt mắt, hơi thở đều đều giả vờ ngủ.

Cảm nhận được thứ gì đó mát lạnh chạm vào da thịt non mềm trên trán làm cô nhắm chặt nhắm đấm, móng tay xuyên qua da thịt rướm máu.

Tiếng kéo cò khẽ vang lên, cô chớp thời cơ hắt đang chú ý đến phòng ngoài cửa liền nhanh như chớp vặn cánh tay đang cầm súng của anh ta, làm anh ta đau đớn theo quán tính thả súng, dấm về hướng có một cái rỗ lùi lại.

Cô né cú dấm của anh ta, tay nhặt khẩu súng dưới đất lên chĩa về phía hắt, lạnh giọng:

“Mày là ai?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Nửa Đêm Âm Sát

Giọng nói tiếng Anh đúng chuẩn nhưng lạnh như u linh vang lên khiến người đàn ông sinh ra sợ hãi.

Nhưng ý thức được là giọng phụ nữ nên anh ta liền lấy lại bình tĩnh.

“Mày không cần biết, chỉ cần biết được là hôm nay Vu Quân đã trốn rồi thì người đàn bà của hắn là mày chết trước một bước cũng được rồi”.

Người đó cũng đáp trả lại cô bằng tiếng Anh đầy khinh miệt.

Trốn?!

Anh ta trốn sao?!

“Ha, nói cứ như mày lợi hại đến nỗi anh ta phải trốn đi để lại một người phụ nữ để đối phó với mày vậy”.

Cô liền xuất con bài miệng lưỡi sắc bén khiến người kia tức đến mức hộc máu.

“Mày...!mày...”

“Như thế nào, mà nếu như để một mình tạo đối phó với mày cũng là một chuyện...!khá là dễ dàng đấy”

Trong bóng tối, cô không thể thấy rõ mặt của người đàn ông nhưng lại thấy rõ thân hình của hắn.

Hắn cao tầm một mét tám mây, khá đồ con, đặc biệt là cô có thể thấy rõ được một điểm nhận dạng thân phận của anh ta, ánh trăng ngoài cửa hắt lên chút sáng trên bắp tay xăm hình con rồng cuộn mình như một con rắn.

“Hoắc Mân cũng gan thật đấy, dám cho người đến ám sát cả tạo, rồi ly gián tao với Vu Quân, mày cũng có cái gan đi nhận việc đó”.

Cô nhếch mép khinh bỉ nói ra tên của bang chủ Kinh Long.

Hoắc Mân là người đứng đầu gia tộc họ Hoắc, dưới là bang Kinh Long độc nhất, hẳn Kinh Long có thể nói là buôn bán tất cả mọi thứ trên đời này không chừa một thứ gì, kể cả ma túy, thuốc phiện, phụ nữ...! Có thể nói là dẫn đầu cầu nối của những kẻ tội phạm bị truy nã hàng đầu.

Cũng là gia tộc đối đầu với Vụ gia từ trăm năm trước, nợ mới chùng nợ cũ gây nên giao tranh giữa hai bên không hề kết.

Cô giữ súng tiến về phía hắn, kẻ kia lo sợ lùi theo từng bước tiến của cô.

Đến vách tường liền dừng lại, chỉ thấy cô kề vào lỗ tai nói với hắn cái gì đấy khiến hắn chỉ kịp sợ hãi trợn trừng mắt, cô đưa khẩu súng mà hắn đã gắn ống giảm thanh bắn một phát vào đầu hắn.

Máu lập tức văng một vài giọt lên khuôn mặt trắng nõn, thuần khiết của cô.

Sau đó, cô kéo xác hắn vứt ra bên ngoài ra cửa sổ liền có một bóng đen đến vác đi.

Cô lại đi rửa mặt dọn dẹp một chút hiện trường, động tác thành thục đến không thể thành thục hơn, chỉ mất vài phút đã giải quyết xong.

Thản nhiên nằm lại trên giường mà nhìn trần nhà, khoảng nửa tiếng sau Vu Quân cũng mang theo khí lạnh bên ngoài trở về tắm rửa rồi nằm lại lên giường ôm cô đi ngủ.

“Ông ta là chính trị gia nổi tiếng người gốc Hoa Kỳ, nhưng dưới tay ông ta cũng đã nhuộm không ít máu, làm không biết bao nhiêu là việc xấu, nói chung ông ta là người không dễ chọc một chút nào”.

Trác Long đứng bên cạnh lên tiếng thoải mái giải thích với cô, trong những thuộc hạ của anh có lẽ Trác Long chính là người thân thuộc với cô nhất.

“Ồ, lần đầu tiên tôi mới nghe thấy còn có người như vậy đấy”.

Về mặt cô rất kinh ngạc, cô thật sự không biết tới ông ta.

Vụ Quân nhìn cô chỉ biết lắc đầu cô chỉ biết ăn chứ làm gì biết ai.

Sau bữa ăn sáng, Vụ Quân lại đi ra ngoài một lát rồi lại trở về vào khoảng 5h chiều Los Angeles.

Cô ở trên lầu nhìn bộ lễ phục mà Vụ Quân chuẩn bị cho mình.

Máy này xác định là lễ phục chứ không phải là khăn trùm di động chứ.

Cô một mét bảy sáu mặc bộ lễ phục này vẫn còn dài một đoạn, kính công cao tường, hai tay áo dài.

Nhìn chung là không có chỗ nào lộ da thịt ra ngoài trừ cái đầu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Cảnh Sát

Miễn cưỡng khoát cái khăn, điểm một chút son, vấn tóc lên đơn giản.

Cô bước xuống cầu thang, vốn dĩ bọn Trác Bình đã chuẩn bị kỉ niệm nên không được cười khi cô mặc bộ lễ phục đó xuống.

Nhưng bây giờ thấy rồi cười cũng không cười nổi nữa, cô chính là khoát một bộ cái bang lên mình cũng rất đẹp.

Lễ phục màu xanh nhạt đính vài viên kim cương trên cổ áo, bọn họ rất ít khi thấy cô vấn tóc lên như vậy, cứ tưởng là do mặt to nên chỉ xoa tóc hoặc cột bừa ở phía sau, nhưng chắc là vì cô lười nên vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi anh đào, sống mũi dọc dừa cùng đôi mắt đẹp có hồn, nếu kẻ eyeliner sẽ sắc sảo còn nếu để bình thường như vậy trông cô lại có chút trẻ con.

Khí chất quý phái, chanh xả toát như là bản chất vốn có ở trên người cô.

Một thân khí chất của cô cũng đủ để bẹp một siêu mẫu hạng A nói như thế cũng không ngoa.

Cô rất là không thích cái kiểu che đậy nên khi thấy vẻ mặt còn chưa hài lòng lắm của Vu Quân cô dứt khoát ngó lơ tự đi ra xe ngó vào, tránh để việc hấn bịt luôn cái đầu còn lòi ra của cô.

Chiếc xe được lái đến một khu nghỉ dưỡng,

“Vào trong em chỉ cần nhìn tôi là được, đừng cười gì cả nấp mặt vào người tôi cũng được”.

Trước khi bước vào anh *dặn dò*, nhưng lời dặn dò này lại khiến cô đen mặt.

Anh ta sợ người ta thấy cô đến vậy à.

Khi mọi người thấy cô khoát tay cùng anh bước vào liền đưa ánh mắt tò mò dò xét.

Những người ở đây đều là những tai to mặt lớn, những người làm mưa làm gió trong giới chính trị cùng xã hội đen cũng được mời đến.

Nhìn thấy cô đi bên cạnh Vu Quân liền đoán ra được cô chính là phu nhân của anh, vì trước giờ anh chưa từng dắt partner đi một bữa tiệc nào cả.

“Ôi, War, lâu rồi mới được gặp cháu.

Hôm nay dẫn phu nhân đến cho ta xem à?”.

Một người đàn ông ngoại quốc, mái tóc bạc được vuốt gọn gàng ra phía sau, trên người bận một bộ com lê, khí thế bức người.

“Ngài Edin, như đã hứa trong cuộc gọi lần trước, cháu đã dắt phu nhân nhà mình đến đây xin ra mắt”.

Anh nho nhã cười đáp lại ông ta bằng tiếng Anh.

Ông ta kín đáo nhìn đánh giá cô từ trên xuống dưới, cô chỉ lịch sự gật nhẹ đầu cười mỉm, phát âm chuẩn từng câu từ bằng tiếng Anh không thua gì Vu Quân:

“Chào ngài Edin, cháu là phu nhân của War, ngài cứ gọi cháu là Sammy là được ạ”

"Hửn là vị này do con gái ông ta mời tới, mà ông ta cũng không hề biết thân phận của anh ta đi".

Cô lại nói.

Vu Quân chỉ khẽ véo mũi cô, cười:

"Thật lắm chuyện"

Bọn người ở đây nhìn đôi bích nhân trước mặt mà thầm than thở trong lòng, đúng là ngư t ầm ngư mã mà, người đẹp luôn đi đôi với người tài, anh tuấn.

Bỗng nụ cười trên môi của Vụ Quân vụt tắt, anh đẩy cô ra làm cô và phải một cái bàn để rượu tiếp đãi khách, làm những cái ly xếp ch ồng trên đấy đổ vỡ xuống hết trên người cô.

Bộ lễ phục màu xanh nhạt của cô trong phút chốc bị rượu tẩm đỏ ướt đầm.

Khuôn mặt của cô cũng bị vài ly rượu rơi trúng mà có vài chỗ bị đỏ ửng lên, mảnh thủy tinh dưới đất cứa vào chân, tay của CÔ..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Xử Theo Gia Pháp

"Cô rốt cuộc là ai? Không có một vị tiểu thư khuê cát nào mà có thể hiểu rõ tường tận những việc của một vị cấp cao được các nước giấu kín kẽ như Joseph Habsburg, ngay cả ngài Edin cũng không thể nào xác định được thân phận của anh ta".

Vụ Quân rút khăn tay trong túi áo lau lau vài cái ở chỗ bàn tay mới đựng vào cô.

"Vu Quân, đây là lần thứ mấy anh động tay với tôi?".

Cô ngược mặt nhìn anh cười tự giễu.

"Người như cô xứng đáng để tôi động tay vào sao?".

Anh từ trên cao nhìn xuống, như thể cô chỉ là một con kiến hồi lúc nào cũng có thể bị anh nghiền nát.

Cô không nói gì nhìn anh cười đắng chát, nước mắt lần đầu tiên lăn dài trên đôi gò má đáng yêu.

Chỉ vừa mấy ngày trước, cô còn cảm thấy lo lắng, cảm thấy có chút rung động với anh thì trong phút chốc như bọt biển tan đi.

"Cô có biết vì sao tôi lại cười cô không?".

Anh phất tay để Trác Bình bên cạnh mang đến cho anh một cái ghế راحتی xuống.

Thấy bên phía này ồn ào, đám đông cũng nhanh chóng bao quanh quan sát, chỉ trừ xì xào nhất là những người phụ nữ lúc này còn thẫn thờ ghen tị với cô, mà giờ đã khinh thường ra mặt.

"Anh luôn nghi ngờ tôi đúng chứ?".

Cô nhếch môi nhìn anh.

Anh không nói gì chỉ làm một động tác tay, một cái nhướn mày ý là "mời" cô nói tiếp.

"Người đứng đầu sau vụ tai nạn của vị Ninh Hình gì đấy cũng là do tôi làm?"

"A, cũng nói đúng trọng điểm rồi đấy chứ".

Lúc này anh mới vỗ tay tán thưởng.

Ha, thật là một con người mâu thuẫn.

Cô chống tay xuống đất để đứng thẳng người dậy, cô không muốn trong nhếch nhác trước bất cứ ai.

Nhưng vừa mới đứng lên, Trác Bình từ lúc nào đã đứng sau cô đập một cái vào chân cô thực mạnh khiến cô phải khụy gối xuống một lần nữa.

Những màn này đều thu lại trong tầm mắt của một kẻ đang thảnh thơi đứng ngoài hóng trò vui của bọn họ mà cười đầy nham hiểm, phải rồi cứ làm như thế đi, cô ta nhất định sẽ hận anh lắm đấy...!

"Ồ, vậy anh dám nói cái chết của mẹ tôi không liên quan đến ba mẹ anh chứ".

Cố gắng gượng, không chịu ngã khụy xuống.

Mặt anh dần lạnh xuống, giọng nói cũng trở nên u ám:

"Vụ gia việc chưa từng làm có gì phải gánh thay? Tôi thấy cô cũng giỏi đấy chứ, sao không tự bản thân đi đầu tra đi"

"Nếu được, tôi cần gì mà phải vào Vụ gia mà không diệt sạch?".

Cô gắng từng từ.

Gia pháp Vụ gia rất tàn nhẫn, đặc biệt là dành cho những kẻ phản bội như Vi Hy sắp phải chịu.

Nếu không chết cũng là mất nửa cái mạng, què quặt.

Đầu tiên, bọn họ sẽ treo người phản bội lên một cái nãi to, nước sôi bốc hơi làm cháy bỏng da thịt, sau đó lại ngâm vào nước lạnh một ngày một đêm, đó là vùi dập thể xác.

Cuối cùng, là hình phạt đơn giản nhất nhưng cũng khiến con người ta sợ hãi nhất, tra tấn tinh thần, họ sẽ bị nhốt vào một căn phòng tối không một tia sáng, cơm nước vẫn cho no đủ không lo chết đói nhưng có tinh thần thép để nuốt cơm hay không mới là một chuyện đáng để suy ngẫm.

Những hình phạt tra tấn này nhìn thì có thể nói là nhẹ nhàng nói suông, nhưng nếu thật sự trải qua rồi mới cảm thấy được làm một kẻ ăn mày sống dưới gầm cầu còn hơn ngày nào cũng được ăn no đủ mà chịu tra tấn như vậy.

"Trác Long, cậu phụ trách".

Trác Long chính là người nắm quyền hành xét xử của Vụ gia, nhìn anh ta yếu điệu, yếu đuối thế nhưng lại khá là ác độc không thua gì Vu Quân.

"Vâng".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34

Thành phố T,

Tại Âm Dạ lao, là nơi chấp chương xử phạt những kẻ phản nghịch, nội gián, người của phía đối địch muốn xâm phạm đến Vu gia rồi mới chuyển giao sang Bình Địa.

Trác Bình vừa bước vào liễn thấy người con gái xinh đẹp giờ đã bị những vết bông chi chít che lấp, thân người chảy ra chất dịch màu vàng ướm đầm nhìn rất kinh hãi chuẩn bị đưa vào phòng tối.

Trác Long thấy anh ta cũng không quan tâm lắm mà vẫn ngẩng trên ghế phất tay bảo bọn thuộc hạ kéo cô nhốt vào phòng.

"Này, dù gì cô ta hình như cũng rất được lòng Quân chủ, người lại làm thật đúng như lời ngài ấy nói, lỡ cô ta chết thì như thế nào?".

Trác Bình thấy cô mà kinh hãi nếu không thấy lồng ngực cô còn hô hấp nhẹ thì anh ta sẽ tưởng rằng cô ta đã chết rồi cũng nên.

"Chúng ta có quyền từ chối mệnh lệnh của ngài ấy?".

Trác Long liếc đôi mắt hoa đào sắc bén nhìn anh ta.

"Không, không phải.

Tôi chỉ là lo ngài ấy sẽ hối hận mà thôi".

Anh ta thoáng giật mình.

"Ha, đến đây...!mèo khóc chuột...!làm gì?".

Giọng nói yếu ớt của cô bỗng vang lên bên tai khiến Trác Bình run lên.

"Cái đạp chân lúc trước của anh, tôi sẽ nhớ kĩ đấy.

Anh nên mong là lần này tôi bị anh ta hành hạ đến chết đi".

Giọng nói nhỏ dần bị vùi lấp sau cánh cửa nhưng sự đe dọa, cùng lạnh thấu xương trong đấy vẫn làm cho đáy lòng Trác Bình không khỏi thấp thỏm.

"Đưa đi đi".

Trác Long thuộc hạ liền khóa cánh cửa lại.

Rồi quay lại bước ra ngoài, Trác Bình cũng bước theo sau, trước khi đi còn ngoảnh mặt lại nhìn về phía cánh cửa đằng sau.

"Quân chủ, đã làm xong mọi thứ như người đã giao phó".

Trác Long chấp tay sau lưng, thân hình đứng nghiêm báo cáo với Vu Quân đang nhắm mắt ngủ trên ghế chủ tịch.

Trác Bình đi lại đằng sau đứng nghiêm trang bên cạnh Vu Quân, đó là chức trách của anh.

Trác Bình là người đi bên anh lâu nhất được giao quyên hành cũng có thể nói là chỉ dưới anh một bậc, nhưng lại luôn đứng sau Vu Quân như hiện giờ.

"Ừm...".

Anh mệt mỏi trả lời theo quảng tính.

"Quân chủ, tôi vừa đi điều tra được một...".

Trác Bình cúi đầu còn chưa nói hết câu liền bị Vu Quân ngắt ngang đuổi tất cả ra ngoài.

"Ra ngoài đi, có gì ngày mai hân báo".

Giọng nói trầm khàn đầy mệt mỏi.

Khi mọi người đã đi ra ngoài, mọi thứ trong căn phòng lại rơi vào an tĩnh chỉ có chiếc đồng hồ quả lắc vàng rõ ràng từng nhịp tích tắc, Vu Quân mới mở mắt ngửa cô nhìn trần nhà.

Đôi mắt chim ưng là một mảnh hỗn loạn, bây giờ không ai biết anh sắp tới sẽ định làm gì, không biết rõ suy nghĩ riêng trong đầu anh...!

Bên ngoài bỗng đổ cơn mưa như trút nước, xối xả khiến lòng người đã lạnh, giờ càng lạnh hơn.

Vu Quân cứ ngồi một mình duy trì tư thế đấy mãi đến sáng hôm sau.

Bên ngoài cửa bỗng có tiếng gõ đầu đầu hai ba, đó chính là quy tắc của Vụ gia, nếu như việc gấp gáp cũng không thể gõ quá số sáu mà phải gõ theo nhịp hai ba để làm tín hiệu.

Cộc cộc...!cộc cộc cộc

Vu Quân thu lại vẻ đăm chiêu, đan hai tay để lên bàn, giọng nói khàn khàn vì thiếu ngủ lên

tiếng:

"Vào đi"

Từ ngoài cửa ngay sau đó, Trác Long liền bật cửa đi vào đứng trước mặt Vu Quân, thấp thom:

"Quân chủ, thật thất trách, hôm qua Vi Hy trốn thoát rồi ạ".

Hắn nửa quỳ xuống, cúi đầu.

"Có người giúp cô ta?".

Vu Quân gõ ngón tay xuống mặt bàn nhịp nhàng.

"Camera giám sát đặt ở đây bị nhiễu sóng trong khoảng 2h sáng nay, lúc đó tôi đang trao đổi chuyện với Trác Bình xử lý một kẻ nội gián trong bang

Eagle do Trác Hiên phụ trách, hôm qua Trác Hiên đã rất đau đầu vì tên nội gián đó đã hạ độc vài chục thuộc hạ dưới trướng của anh ấy".

Trác Bình đứng cạnh cửa cũng bước đến cũng nửa quỳ lên tiếng.

"Nhưng có một đoạn được chúng tôi cố gắng lấy lại, là lúc cô ấy ngồi dưới mưa ạ, tôi đã gửi file qua email cho anh rồi đấy".

Trác Long bỗng nói.

Chỉ thấy Vu Quân nhấp nhấp vài cái, sau đó liền có một giọng nói vang lên:

>

Châu Vân liền cầm lấy cái tay vừa đập đã đỏ ửng lên mà xoa xoa thoải mái:

"Em có nhất thiết phải kích động như vậy không, nếu lỡ đập hỏng tay thì như thế nào?".

Châu Vân trách móc nhìn người mình yêu.

"Này, này.

Có thôi đi không hả? Hai cậu làm ơn hãy thương xót con người tàn tật này đi, đừng có buồn cơm chó ở đây".

Phải trong khoảng thời gian cô ở Vu gia không gặp, thì hai cô bạn thân này lại không biết như thế nào mà yêu nhau.

Mà không phải, Vi Hy cô có lẽ nhận thức

được đi đâu này cũng từ rất lâu rồi, năm 10 tuổi ấy, Châu Vân cùng Trình Dao luôn cứ dính dính lấy nhau, thân còn hơn cả cô.

Mặc dù là cả hai đã từng quen bạn trai nhưng cô biết hai đứa nó thích nhau lâu rồi.

"Xùy, tớ đang mắng cậu đấy, làm ơn vào trọng điểm đi".

Trình Dao lờm có một cái..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Thân Phận Của Vi Hy

"Tớ sẽ quay lại đó sớm thôi..".

Vi Hy lạnh lùng.

Nhìn thấy Trình Dao còn định lảm nhảm cái gì nữa, Vi Hy liền dứt khoát quay sang nói với Châu Vân:

"Vân, mau quản vợ của cậu đi kìa.

Cô ấy làm phiền bốn tọa nghỉ ngơi"

Nếu như là lúc trước Châu Vân nhất định sẽ bênh vực cô nhưng...!

"Vợ tôi muốn làm gì tôi cũng tôn trọng quyết định của cô ấy".

Vẻ mặt Châu Vân rất là đứng đắn khi nói đến việc này.

"Ai là vợ Vân chứ".

Trình Dao ngại ngùng huýt vào tay Châu Vân.

Vi Hy cảm thấy hai cô bạn của mình rất hợp nhau, cô vốn không quan tâm đến tính dục của

một người, nếu như đã xác định là bạn thì đó chính là cả đời.

Cách xưng hô của Trình Dao cùng Châu Vân rất thú vị, một người thì xưng tôi, em, một người lại xưng là em, Vân, cách đối xử với nhau cũng rất thú vị.

Vi Hy bực mình, đứng dậy liền có một bóng đen khác đến đỡ cô.

Người đó là Quân Ảnh, người đã giúp cô nhiều sóng camera an ninh.

Hắn là ai cũng sẽ thắc mắc cô tại sao lại ở đây, nhưng ở đây mới chính là nhà của cô.

Cô là cháu ngoại của trùm Mafia Sicula, mẹ cô là con gái độc nhất của ông.

Năm đó vì yêu Vi Thanh Trì mà bỏ nhà ra đi, cũng cắt đứt liên lạc với ông ngoại, rồi xảy ra chuyện đó.

Cô thì mãi đến năm 18 tuổi khi còn đang du học ở Mỹ đã vô tình gặp ông ngoại, lúc đấy cô còn nhỏ nên thoát nhìn rất giống mẹ lúc trước nên ông nhìn một cái liền biết ngay.

Sau đó ông cháu nhận nhau, cô lại muốn đi học tiếp, sống một cuộc sống êm đềm nhưng ngay lúc học lên thạc sĩ, ông ngoại bất ngờ qua đời.

Nghe nói là do bệnh nhưng cô biết chắc trong đây có ẩn tình gì đó.

Đến muốn xem thi thể của ông thì đã bị chú của cô, tức là con trai nuôi của ông ngoại hạ lệnh hỏa thiêu.

Nhưng đáng lẽ Achraf này sẽ do chủ có kế nhiệm nhưng thật không may, ông lại để di thư cùng con dấu quyền lực tối cao của Achraf cho cô.

Lúc đấy, cô cứ liên tiếp bị ám sát.

Nhưng cũng may, từ nhỏ mẹ cô đã cho cô luyện võ, khi mẹ mất cô vẫn kiên trì giữ thói quen đó mãi đến giờ nên mới không chịu tổn thương.

Mà chú cô cũng đã biến mất sau khi có kế nhiệm thống lĩnh băng Achraf, trở thành trùm mafia ở ẩn.

Đó cũng chính là lời giải thích cho việc tại sao nhìn một cái cô liền có thể nói rõ được nguồn gốc của một viên chức cấp cao, dù có là được liên quốc gia bảo vệ đi nữa thì với mafia đó chỉ là một chuyện không đáng nhắc tay.

Còn Trình Dao cùng Châu Vân là cô đã để họ vào đây, họ cũng đã tự sức mình mà nắm giữ hai băng lớn nhất dưới trướng Achraf là Altin do Trình Dao quản lí và Bruno do Châu Vân quản lí.

Còn về Quân Ảnh hẳn là thuộc hạ thân cận nhất do chính tay cô cứu sống từ hội buôn mỹ nam về

Hắn không cha không mẹ, anh ta là người Nhật Bản, là đời cuối cùng của Hattori Hanzo- "Bóng ma" hay "Ác quỷ" ninja nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản thế kỉ 16.

Quân Ảnh được truyền thừa lại tất cả tuyệt kĩ độc môn nhưng lại bị chính mẹ ruột của mình hạ thuốc rã bán đi chỉ để chuộc em trai của hắn về

Vì hắn cũng là một mỹ nhân như Trác Long vậy nên người ta mới mua với giá cao rã đem đi đấu giá, vì bị hạ thuốc liên tục mà hắn không có

sức chống trả, tự mình trốn thoát, rất may là lúc đó lại gặp cô.

Anh ta cũng bằng lòng đi theo cô, rã lấy cái tên là Quân Ảnh.

Suốt thời gian qua ở Vụ gia, anh ta ở trong tôi đều có thể tường tận nhìn được mọi chuyện, cũng là do cô không cho anh ta xuất đầu lộ diện nên anh ta mới nhẫn nhịn mãi đến hôm qua mới đón cô ra.

"Ảnh, tôi có chuyện muốn giao cho anh"

"Được".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Tiệc

Một tháng sau,

Trong một tháng này, những vết bỏng trên người Vi Hy cũng đã lành lặn hẳn do thuốc đặc trị của Achraf, lúc trước sở dĩ Vu Quân không mua được thuốc là do chính cô đúng lúc đã hạ lệnh không cần nên mới để lại vết sẹo trên trán này.

Đơn li hôn cũng đã được Ảnh gửi đến tận Quân Trạch cho Vu Quân, ba mẹ Vu nghe thấy như vậy liền tức muốn nổ con mắt, ngày nào cũng chạy đến chất vấn thẳng con trời đánh.

Mới chỉ được gần một năm thế mà đã để con bé gửi đơn li hôn đến tận cửa.

May mà cả hai không biết những việc mà anh đã làm với cô nếu không nhất định sẽ băm anh ra thật nhuyễn đóng hộp gửi đến cho cô.

Sau khi thủ tục li hôn cùng với Vu Quân đầu vào đấy, trong thế giới ngầm liền xuất hiện một tin tức khiến ai cũng phải trầm trồ.

Rằng Vợ trước của Vu lão đại chính là hậu duệ của Mafia Sicula.

Hôm nay là sinh nhật của nữ hoàng Anh Elizabeth đệ tam, tất cả các gia tộc lớn đều tề tựu về cung điện Buckingham.

Nhìn hơn mười chiếc siêu xe sang trọng trước cổng ra vào mà muốn lóa cả con mắt.

Đây đều là thứ để nhìn chứ không thể chạm tới luôn ấy.

Chiếc siêu xe Bugatti màu bạc sang trọng dừng trước cổng, sau đó một đôi chân thon dài được bọc một lớp quần tây xuất hiện.

Vụ Quân hôm nay vận lên mình một bộ vest màu xanh đen được đặt may rie, lại làm tôn lên nét cương nghị, chứng chắc cùng làn da hơi ngăm trơn nhẵn của anh.

Đi sau anh lần lượt là Trác Bình, Trần Hạo.

Anh chỉ vừa mới đi thì chiếc Paganini màu xanh chạy tới, sau đó Vi Hy bước xuống khiến cho vài người vừa mới đến cùng vệ sĩ canh gác phải lóa mắt.

Hôm nay cô chọn cho mình trang phục màu trắng ôm thân với những đường cắt cúp tinh tế của Donatella Versace làm nổi bật ba vòng hoàn hảo của cô, đặc biệt là vòng eo nhỏ của cô.

Mái tóc mềm mại màu than chì dài được uốn cong nhẹ, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, đuôi mắt kẻ eyeliner lại toát lên vẻ quyến rũ khó cưỡng.

Đi cùng cô là hai cô gái cũng cực kì xinh đẹp, người váy đỏ cổ chữ V xẻ tà thì quyến rũ, người váy đen mạnh mẽ, mặn mà.

Tổ hợp ba cô gái khiến mọi người phải nhỏ dãi nhìn theo.

Vừa bước vào cung điện sang trọng, Elizabeth đệ tam - Jenny liền bước đến ôm lấy cô chào hỏi.

"Jessica, tôi chờ cô mãi".

Jenny cười tươi nhìn cô.

"Ra dáng nữ hoàng một chút, đừng cứ hễ thấy ta ở đâu là chạy đến ôm ôm ấp ấp như vậy".

Cô vỗ vỗ lưng Jenny nói, nhìn hai người ai không biết cứ nghĩ Jenny sẽ lớn hơn cô vài tuổi, nhưng thực ra chính là cô ấy nhỏ hơn cô hai tuổi đấy.

Jenny dường như rất thích cô, nhớ năm đó cô gái nhỏ này còn bị truy sát đến mức phải trốn chui trốn nhủi, lại chẳng may sa vào tay bằng

Achraf, được cô phát hiện rồi thả đi.

Thế nhưng cô ấy lại nắm cô mãi không buông đòi cô nhất định phải bảo vệ cô ta, rồi phò trợ Jenny ngẩng lên ngai vàng đến tận giờ.

Có thể nói Achraf cùng Vi Hy chính là chỗ dựa vững chắc của vị nữ hoàng Elizabeth đệ tam này.

Ai cũng nói người ngẩng trên cao như Jenny nhất định sẽ rất tàn nhẫn, ác độc, không thể làm theo ý mình nhưng Jenny lại tốt hơn những vị nữ hoàng trước ở chỗ được Vi Hy che chở, cô ấy lương thiện như một người bình thường, cũng được tự do chọn lựa cuộc đời của mình.

Tuy nói hoàng gia Anh hoa mỹ như thế vậy thôi, nhưng bây giờ quyền lực đều nằm trong tay nhân dân, Jenny cũng may lại hòa hợp với dân chúng nên có thêm Achraf làm điểm tựa cũng chỉ là bù nhìn.

Vi Hy nhìn lướt qua Vu Quân đứng cách đó không xa rồi lại chẳng quan tâm nữa mà để Jenny tùy tiện dắt đến một bàn đồ ăn lớn, khiến cho cái vị mặt lạnh tanh vừa nãy liền thoát một cái sáng rõ.

Cô tùy tiện ngẩng xuống dùng đũa gấp thức ăn cho vào bát mà ăn trước con mắt kinh ngạc của bao nhiêu người.

Cũng phải thôi, bọn họ không chọn được cô nên có muốn nói gì cũng không nói ra được,

ngay cả chủ bữa tiệc nữ hoàng Anh Elizabeth còn chưa nói gì thì bọn họ là khách nào dám nói.

Trình Dao cùng Châu Vân nhìn thấy cô như vậy cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, con nhóc này lại thế nữa rồi.

Vi Hy đang dào dạt thưởng thức từng món ăn hoàng gia thì ghé bên cạnh liền có người ngẩng xuống, ngó sang thì thấy đó là...!Hoắc Mân?

Hoắc gia cũng được mời sao?!

Hoắc Mân không đẹp trai kiểu lạnh lùng, cương nghị, mị hoặc như Vụ Quân mà lại đẹp theo kiểu ấm áp, ôn nhu trái ngược với tính cách nham hiểm của anh ta.

Nếu ai chưa từng biết anh ta cũng sẽ lầm tưởng anh ta thực sự rất tốt..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Chứng Cứ

Nói gì thì nói bọn họ đang ở trong cung điện hoàng gia Anh cũng phải tuân thủ những đi đầu lệ nơi đây.

Nên các trợ lí, thuộc hạ đi theo bên người của từng người ở đây đầu lần lượt lùi về hai bên phía bàn tiệc rồi đi thành hàng ra ngoài.

Quy tắc cũ hoàng gia Anh một bàn tiệc chỉ được ít hơn 13 người, ở đây có Jenny, cô, Hoắc Mân, Vu Quân cùng với Công Tước, Hầu Tước, Bá Tước, Tử Tước, Nam Tước và một vị hoàng tử Nhật Bản Hisahito.

Tình cờ là Vu Quân thể nhưng lại ngẩng đối diện với cô.

Nhìn lướt qua xương quai xanh hoàn hảo để lộ ra ngoài của cô mà nhú mày.

Vi Hy với tay định gấp cho mình một miếng cá thì Hoắc Mân liền nhanh tay hơn gấp bỏ vào bát của cô.

Vi Hy rất là không vui nha, cô từ trước đến giờ khi ăn ghét nhất là có người dám động vào bát của mình, đó là tình cảnh giặc.

Ngoại trừ anh ta chưa ai có thể để cô thả lỏng như vậy.

Nhìn xuống cái bát đã bị anh ta bỏ vào rồi nên Vi Hy dứt khoát đặt đũa cùng muống song song với mặt đĩa theo hướng 5h.

(này ý là tôi đã ăn xong rồi, nói chung là lễ nghi trong hoàng gia Anh khá là rườm rà).

Thấy cô dừng lại Jenny cũng dừng lại nhìn qua, cô liền hiểu ý nhưng biết sao được, cái tên này lại trêu chọc tiểu tồ tông nhà mình rồi.

Jenny cũng liền đặt song song nửa cùng dao xuống đĩa, tại vì Vi Hy thích dùng đũa nên Jenny mới chuẩn bị cô cô đũa với muống mà không

phải nĩa với dao.

Jenny đứng dậy rời đi, mọi người cũng có thể dùng bữa xong rồi rời đi, đó là qui tắc cũ của cung điện mấy trăm năm nay.

Các vị Hầu Tước cũng rời đi ngay sau đó, trên bàn ăn bây giờ chỉ còn lại Vu Quân vẫn đang nhàn nhã ăn, Hisahito thì ham ăn, cô cũng Hoắc Mẫn đã dùng bữa.

Vì Hy đang định đứng dậy rời đi cùng Jenny, Hoắc Mẫn bên cạnh liền nói âm giọng chỉ có cô cùng anh nghe thấy:

"Cô không hận Vu Quân sao?".

Anh ta vẫn thản nhiên nhàn hạ ngẩng bắt chéo chân nhìn cô.

"Ồ, cuối cùng cũng chịu vào chuyện chính rồi đấy à".

Cô nhếch môi cười khẩy ngẩng lại ghế.

"Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, tôi nghĩ cô sẽ hứng thú với chuyện này đấy".

Hoắc Mẫn liếc xéo qua Vu Quân cười nói.

Vì âm lượng cả hai nói rất nhỏ, bàn ăn lại lớn nên Vu Quân cũng không thể nghe hai người nói gì chỉ thấy Hoắc Mẫn đá đều sang mình.

"À...".

Vì Hy ý tứ à một cái rồi đứng lên: "Đi thôi".

Ra bên ngoài đã thấy Jenny đang đứng chờ cô, cô liền đi tới:

"Chuẩn bị cho tôi một căn phòng, tôi muốn nói chuyện với anh Hoắc đây"

Jenny liền hiểu ý gọi người hầu chuẩn bị cho họ một căn phòng họp, kín đáo.

"Tại sao tôi lại phải tin đoạn ghi âm có thể làm giả này.

Tôi chỉ hận Vu Quân, nhưng không có nghĩa là sẽ đổ việc mẹ tôi mất là do Vu Cảnh làm".

Nói thì như vậy nhưng trong đáy mắt

cô đã hiện rõ vẻ xao động.

Đặc biệt là với loại người cáo già như Hoắc Mân rất dễ nhận ra cô đang bị lung lay.

"Nếu cô không tin, tôi còn một chứng cứ có thể chứng minh được thật hư".

Anh ta lại lấy về điện thoại gọi cho ai đó, một lát sau Cao Hùng - thuộc hạ thân cận của anh ta cầm một xấp tài liệu đưa đến.

Hoắc Mân nhận lấy xấp tài liệu, rồi đẩy về phía cô.

Bên trong đều là những giấy tờ mua bán vũ khí, hợp tác làm ăn.

Nhưng cái đáng để ý là bên A trong đây thế nhưng lại là Vu Cảnh, có chữ kí cùng con dấu đỏ lôm của ông ta phía dưới.

Mà đặc biệt bên B lại toàn là những đối thủ đang nhắm nhe Achraf.

Còn một phần tập tài liệu cuối phía dưới chính là hợp đồng năm đó cùng với mẹ cô, năm đó Vụ gia gặp khó khăn.

Mẹ cô đã đưa tay giúp đỡ vì không muốn nợ nần gì mẹ nên Vụ Cảnh mới lập bản hợp đồng chủ tớ, chủ nhân duy nhất mà Vụ Cảnh nhận thức.

"Ai rồi cũng sẽ nổi lòng tham, sở dĩ Vu Quân cùng Lý Lam Anh đối tốt với cô như vậy đều có lí do cả đấy.

Sau này, Vụ gia từng một lần bị Achraf, tức là ông ngoại con chèn ép đến nỗi ép không ra máu nữa nên ông ta mới hối hận mà mãi cho đến bây giờ vẫn còn ám ảnh".

Hoắc Mân lại bõ thêm một câu..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Đánh Nhau

"Tại sao tôi lại phải tin anh?".

Cô vút sắp tài liệu xuống mặt bàn đôi mắt đẹp liếc nhìn anh ta.

"Bởi vì chỉ có tôi mới có thể giúp cô trả thù cho mẹ cô và cả cô", Hoắc Mân nhún vai như cô không muốn cũng chẳng sao cả.

"Nghe cũng rất là thú vị đấy.

Anh tính làm gì?".

Cô nhếch môi ngón tay nhỏ nhắn, xinh đẹp xoay xoay chiếc nhẫn kim loại ở ngón trỏ, đó là chiếc nhẫn của mẹ cô cho cô, cũng là chiếc nhẫn mang lại quyền lực của Achraf, lần trước có sai Ảnh về Vụ gia một là đưa đơn li hôn, hai là cầm con gấu bông có chứa chiếc nhẫn về

"Sắp tới bang Wild Wolf có một vụ giao dịch vũ khí lớn với một người rất có quyền lực ở nước M".

Hắn ta nói đầy ẩn ý.

"Ý anh muốn tôi cho người cản trở, rồi cướp hàng của bọn chúng?".

Vì Hy lạnh nhạt lên tiếng.

"Nói chuyện với người thông minh vẫn là lựa chọn đúng đắn".

Hoắc Mân vỗ tay tán thưởng, sau khuôn mặt ấm áp tựa gió xuân là một tấm địa rắn rết, âm hiểm.

"Rồi sau đó thì sao?"

"Đến lúc cô thành công rồi tính tiếp, nếu nói trước sẽ mất vui".

Hắn là một người khá thận.

trọng nên sẽ không dễ dàng nói ra toàn bộ kế hoạch của mình cho Vi Hy biết.

"Thật chán, ngoài Vu Quân thì anh chính là người thứ hai không tin tưởng tôi đấy".

Vi Hy đứng lên liếc anh ta một cái rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn phất phất tay:

"Đợi tin tức đi"

Vừa đi ngẩng lên chiếc Paganini màu xanh của mình, Vi Hy liền bị Jenny hù một cái, cô chỉ lạnh nhạt nhìn cái trò con nít của cô ta mà nhắc nhở:

"Đừng dẫn vào, đừng lúc nào cũng cà lơ phất phơ như vậy.

Tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp"

"Jessica có chuyện muốn nhờ em sao?".

Jenny hai mắt sáng rỡ.

"Cô...".

Còn chưa nói xong thì phía bên ngoài liền có tiếng động làm cô im bặt cảnh giác.

Jenny cũng cảm nhận được, liền nghiêm túc trở lại.

Thật ra là ngẩng được trên cái ngai vàng nữ hoàng cũng không phải là một người bình thường có thể ngẩng.

Jenny cũng lao ra chỗ của Trình Dao cùng Châu Vân.

Vi Hy thì đi một hướng khác trong cung điện, cô muốn xem xem ai đang giở trò quỷ, trong cung điện lại dám ra tay động vào cô.

Chắc chắn trong cung điện còn có gian tặc.

Đi về phía căn phòng lúc này cô cùng Hoắc Mân nói chuyện, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng đánh nhau, từng cú đấm bình bịch như trên bao cát.

Mở cửa ra liền thấy một trắng một đen đang nện từng cú đấm chí mạng.

Vu Quân đi ầm tĩnh thường ngày không một chút nóng giận lại đang lao đến giáng từng cú đấm xuống Hoắc Mân như một cái chùy sắt đánh xuống mặt đất.

Hoắc Mân nhìn chung ốm yếu hơn Vu Quân nhưng thực lực thật không phải dạng vừa.

Anh ta linh hoạt tránh né những cú của Vu Quân, dường như là thăm dò, cũng như tiêu hao thể lực của Vu Quân.

Vi Hy chỉ khoanh tay dựa cửa đứng nhìn kịch hay, chịu thôi đến một người trong hai bọn họ cô còn không đánh lại thì vào can kiểu gì.

Vớ cả tại sao cô phải can ngăn chứ?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Âm Sát Thất Bại

Như cảm nhận được có người đàn nhìn chăm chăm mình, cả hai người đàn ông đẩy nhau thực mạnh về hai phía, rồi cùng hướng mắt về cô.

"Tiếp tục đi, tôi làm phiền hai người à?".

Cô cười đều liếc mắt nhìn hai người đàn ông.

Cả hai im lặng...!

Lúc này, Hoắc Mân cùng Vi Hy vừa nói chuyện xong Vu Quân bỗng từ đầu bước vào nói là muốn giao lưu cùng với mình nên hai người mới có một trận kịch liệt như vừa rồi.

"Tôi đi đây, các người đứng là..".

Cô phất tay quay người toan bước đi thì đúng lúc này một loạt tiếng súng vang lên, con người cô co lại vội vàng né tránh rồi lăn vài vòng sang một bên đóng chặt cửa lại.

"Nội gián trong cung này muốn chúng ta, và không phải nói là muốn diệt tôi."

Các người nhảy ra ngoài từ phía cửa sổ đi, ở đây là tầng hai không cao".

Vừa nói Vi Hy vừa nắm chặt khẩu súng nhỏ mà lúc này khi Jenny chạy đi đã nhét vào tay cô cho bằng được.

Tính toán khẩu súng còn bao nhiêu viên đạn, lắng nghe tiếng bước chân có khoảng bao nhiêu người.

Mười người?! Không được cô chỉ còn có bảy viên đạn, từ khi nào cung điện lại được canh gác lỏng lẻo như vậy, lọt hẳn 15 tên sát thủ.

Chỉ có thể nói là trong cung điện thật sự là có nội gián, hơn nữa chức vị của người này còn rất cao.

Nhưng hai cái người đàn ông phía sau lại ở lì đó không chịu đi, Hoắc Mân đi đến gần cô nói:

"Không được, lúc này cô cũng đã đối phó với 5 tên sát thủ tiêu hao không ít thể lực rồi"

"Ồ, anh cho người theo dõi tôi?".

Cô liếc mắt nhìn anh ta.

"Tôi chỉ là vì sự an toàn của cô"

Hai người anh một câu tôi một câu xem Vu Quân như không khí mà đối đãi, mà anh ta lại rút khẩu súng ra từ lúc nào không biết đang đi về phía cửa.

Vốn dĩ cô định đuổi hai cái kẻ phiền phức này đi rồi gọi Ảnh giải quyết cho gọn lẹ, ai ngờ bọn hắn lại cứ nắm mãi không buông tự chuốc phiền phức.

Cô nhún vai mặc kệ vậy.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đã đến gần bắt đầu tách ra nhiều hướng bao lấy căn phòng.

Hoắc Mân cũng rút súng ra đứng thẳng cảnh giác.

Ngoài cửa có tiếng động rất nhỏ, đang mở cửa, khi cánh cửa vừa hé nhỏ ra một chút, sẽ không ai phát hiện ra có hai người đàn ông nấp hai bên, mà chỉ có một người phụ nữ xinh đẹp đang nhàn nhã châm một tách trà đưa lên miệng uống một ngụm rồi bắn ánh mắt cười cợt về phía tên dẫn đầu đang thăm dò.

"Mười tên cùng vào đi, nấp như vậy rất mệt đấy.

Cô vắt chéo chân ngã ra sau ghế.

"Tìm được tôi rồi thì mau chóng giải quyết đi".

Cô nói tiếp.

Người đàn ông lại càng cảnh giác cao độ, đưa tay ra hiệu cho sáu người đi vào cùng hắn, còn ba tên nữa nấp gần ngay cửa sổ.

Nhân lúc bọn chúng đang hoảng hốt, kinh sợ, hai người đàn ông phía sau cùng cô nả một phát, ba bọn hắn liền ngã oặt xuống đất.

Đứng dậy bước ra ngoài, Vi Hy liền tiến tới nhảy ra ngoài bằng cửa sổ.

Ai cần đi thang bộ chứ, mất thời gian.

Vả lại ai biết chúng có còn đến nữa hay không, nhìn ba tên nằm trên đất, Vi Hy nhìn về một hướng trong bóng đêm khẽ gật đầu, rồi chạy ra ngoài, ngẩng vào chiếc xe Jenny cùng Trình Dao, Châu Vân đang đợi.

Chiếc xe liền phóng đi trong tích tắc.

"Xử lý người của cô cho tốt đi, phiền phức thật".

Day day thái dương cô phàn nàn.

"Này, Jenny có biết gì đâu, trở về thành Jessica thủ lĩnh băng Achraf là cậu cũng đổi nết trở về lúc trước à, đáng ghét".

Trình Dao ngẩng ghế phụ liếc cô qua gương chiếu hậu.

"Em xin lỗi.

Nhất định em sẽ xử lý tốt".

Hai bàn tay nhỏ của Jenny xoắn xuýt, nhìn cứ như là một cô bé nhỏ bị lấy mất kẹo, ầm ức.

"Hừm, được rồi".

Cô nhắm mắt tựa sau ghế, một tay đưa lên xoa đầu Jenny..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Cướp Hàng

Bước xuống sân bay thành phố T,

Vi Hy tháo kính râm, nhìn xung quanh một vòng tìm kiếm.

Trình Dao cùng Châu Vận cô đã

để bọn họ sang nước M chặn vụ làm ăn của Wild Wolf.

Bỗng từ đâu một bàn tay đặt lên vai cô kéo lại, cô thừa biết là ai nhưng vẫn giả vờ như theo phản xạ tự nhiên mà quật ngã hấn.

"Á...!cái con nhóc đáng ghét này".

Vân Hàn đội mũ đeo kính râm bị Vi Hy quật ngã nằm dài trên đất ôm vai la ứ ớ.

"Còn la nữa là sẽ bị phát hiện đấy".

Cô khoanh tay từ trên cao nhìn xuống cái kẻ đang diễn trò, khuôn mặt muồn bao nhiêu khinh thường li ền có bấy nhiêu.

Vân Hàn lại như cái lò xo mà nhảy dựng lên, dờ hơi mà liếc đông liếc tây rồi kéo cô chạy về xe thương vụ của hấn.

Vi Hy nhìn mà chỉ biết để trán:

"Này, ông hết xe rồi à?"

"Xi, ông đây đã bị anh cả cắt tất cả show diễn rồi thì ti ền đâu mà đồ xăng".

Vân Hàn thật là bực mình hết sức.

"Cậu cứ thử về nhà xem có chuyện gì xem nào?".

Trợ lí của anh ta lái xe liếc hẳn.

"Này, này tôi đã nói bao nhiêu lần rồi."

Bà Vân chỉ muốn kéo tôi về nhà để xem mắt thôi đấy có biết không hả? Anh muốn tôi lấy vợ sớm sao?".

Vân Hàn lại xù lông lên cương cổ cãi.

"Ông đã 26 tuổi rồi, cứ đi lấy một cô về cho mẹ ông vui đi".

Vi Hy lại ngoáy lên thêm vào chỗ đau của Vân Hàn.

"Cái con nhỏ này...".

Hắn thật là tức mà không thể nói.

"Sao?".

Lúc này Vi Hy mới thôi nghịch điện thoại ngược lên đưa mắt nhìn anh ta.

"Hừ...".

Vân Hàn hừ hừ rồi như nhớ tới chuyện gì lại tức giận nói:

"Bà với anh cả tôi là có chuyện gì? Tại sao mãi đến lúc li hôn tôi mới biết hả?"

"Kết hôn chỉ theo di nguyện cuối cùng của mẹ tôi thì có gì để nói.

Không hợp thì li hôn thôi".

Vi Hy nhún vai nói lấp lửng nước đôi.

"Đây không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ là trong mấy tháng bà kết hôn với anh ta lại chưa

từng xuất hiện, rồi li hôn cũng như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Nói đi, ông đây muốn biết lí do"

"Ông muốn biết lí do sao?".

Vi Hy cười ranh mãnh nhìn Vân Hàn làm anh ta có chút sợ sệt.

Con nhỏ này lại định tính kế mình gì đây.

"Đúng".

Nhưng hắn vẫn cứng miệng.

"Được, lại đây, tôi chỉ nói cho một mình ông biết".

Cô ngoắc ngoắc tay.

Vân Hàn mặc dù là thắc mắc cô dễ nói vậy sao? Nhưng vẫn là đưa lỗi tai sát lại.

Trợ lí lái xe nhìn qua gương chiếu hậu mà chỉ biết lắc đầu, cái tên ngu ngốc này, bao nhiêu lần đều bị lừa.

Khi lỗi tai vừa đưa qua, Vi Hy lấy một lượng khí lớn, la lớn bên lỗi tai hắn:

"Đoán xem"

Vân Hàn như hóa đá, lỗi tai lung bùng.

Anh ta tức giận nghiêng răng:

"Vi Tiểu Hy, đợi đi, lát nữa xem tôi có xử bà đến chết không?"

"Ồ, bà đây cũng muốn dân xương dân cốt rồi đấy".

Cô vươn vai, lắc cổ xương kêu rộp rộp khiến Vân Hàn cụp đuôi.

Hắn không dám nha, chỉ nói vậy cho oai thôi.

"Mau chóng nín thở, khói có thuốc mê do thứ gì đó nổ ra ở trong bánh xe"

Những lời cảnh cáo cũng đã chậm, không ai nghĩ đến trường hợp này nên đầu đã hít một lượng đủ để ngã xuống mệt mỏi.

Chỉ còn một mình Trần Hạo, Trác Long cũng đã bị dính chường đang nằm ngất trên mặt đất.

Lúc này từ đâu vài chục tên mặc đồ đen che kín mít, đội mặt nạ bảo hộ tiến tới ghì chặt

anh ta.

Anh ta cũng không phải vô dụng, ra tay giằng co với bọn chúng, nhưng vì vừa phải nín thở vừa phải vận động khiến cơ thể Trần Hạo chịu không nổi liền bị kìm chặt lại.

Trình Dao cũng đã chạy đến kéo hàng của Vu gia đi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Vu Cảnh Mật Tích

Lúc bọn người Trần Hạo tỉnh dậy thì hàng cũng đã mất, Trác Long giận rung người, anh ta nhất định sẽ tìm cho bằng được kẻ đã làm việc này.

Tên A Tử đứng đằng sau là một tên thuộc hạ nhận được một chân trong chuyển giao hàng quan trọng này khẽ cười.

Hắn chính là người của Hoắc Mân được cài vào một tháng trước, tức là nhân lúc hỗn loạn việc Vi Hy trốn đi mà thành công lẻn vào trở thành A Tử thuộc hạ của Trần Hạo, mà nói cũng là thuộc hạ của hắn nói nhiều cũng không nhiều ít cũng không ít vậy mà hắn lại cũng chưa từng nghi ngờ thân phận của anh ta.

"Nghe...!Vi Hy ngã vấp chéo chân trên sofa tại chung cư chỗ ở của Vân Hàn, vừa thấy điện thoại hiển thị là cuộc gọi của bọn Châu Vân liền bắt máy.

Hàng đã chuyển về căn cứ bí mật của chúng ta bên đây rồi, không ai phát hiện khác thường.

Nước M này cũng thật là cần nhiều súng ống, đạn dược như thế làm gì cơ chứ.

Trình Dao phản nản.

"Tất nhiên là có chỗ dùng rồi..., các cậu canh gác kĩ lưỡng vào cho tôi.

Nói xong Vi Hy liền cúp máy.

Xoay điện thoại trong tay vài vòng rồi mở hòm soạn tin nhắn, gửi đi một tin cho Hoắc Mân:

Gửi xong thì Vân Hàn từ ngoài bước vào, miệng hung hăng:

"Tới mau tới đây, ông nhất định sẽ hung hăng giáo huấn mày"

"Ha, được thôi"

Thế là hai người như hai đứa con nít mà ngồi chơi game mãi đến tối muộn, mà kết quả thì lúc nào cũng vậy Vi Hy thắng.

Hoắc Mân vừa nhận được tin nhắn của Vi Hy trong mắt liền hiện lên vẻ phấn khích, mọi

chuyện dường như đều nằm trong tầm tay của hắn.

"Chủ tử ngài có tính toán việc tiếp theo sẽ vẫn yên tâm giao cho cô Vi Hy làm không ạ?".

Cao Hùng đứng bên cạnh hỏi.

"Tôi có nên tin tưởng cô ta không nhỉ, mà hình như cũng rất đáng tin đấy.

Cô ta là một kẻ thận trọng nhưng nhận thức thật hư thật là khiến người ta thất vọng".

Trên khuôn mặt nho nhã nở nụ cười thâm hiểm, nhưng lại không mất mỹ cảm, anh ta vẫn là đẹp trai.

Cao Hùng có nhiều lúc rất không hiểu con người Hoắc Mân dù đã đi theo anh ta 5 năm, anh ta khó hiểu, có nhiều lúc thâm hiểm, lại có nhiều lúc...!rất tốt.

"À, gửi lời chia buồn của ta đến Vạ Quân nhé".

Anh ta vui vẻ nói.

"Vâng"

"Quân chủ thứ tội, tôi cùng Trần Hạo giữa đường bị trùng kế, lô hàng cũng đã bị cướp mất rồi a".

Trác Long nửa quỳ xuống.

"Không cần phải lo, tôi nhất định sẽ tìm được nhanh thôi".

Trần Hạo đứng đảm bảo, đây là sai lầm của anh ta, anh ta là một bác sĩ, thế nhưng lại không phát hiện ra thuốc mê đó sớm

hơn.

"Xác định là ai làm không?".

Vụ Quân xoay xoay cây bút máy đặt trên tay, đó là thói quen dễ nhận dạng của anh, anh đang rất tức giận.

"Tôi không chắc nhưng tôi nghĩ được mùi của phụ nữ, khi có một người đến hạ lệnh cho bọn thuộc hạ đến kiếm hãm tôi"

Trác Bình đứng phía sau nhìn một hồi rồi mới lên tiếng:

"Quân chủ, hay là để tôi đi tìm lô hàng cùng bọn Trác Long có được không?"

Mọi người cùng hướng ánh mắt về phía anh ta, anh ta chợt dạ nói như điếu hiên nhiên:

"Tôi từng làm ở nước M, nên tôi mới là người hiểu nơi đó nhất".

Đúng vậy, hẳn trong hồ sơ trước kia từng là cựu sinh viên quen sống từ nhỏ đến lớn và theo học tại nước M.

Vẫn chưa ạ

Quần này, về nhà một chuyến đi, mẹ có chuyện muốn nói với con cũng Vũ Ngọc

Nhà tổ Vụ gia,

"Nhà chúng ta nợ Vi Hy cùng mẹ con bé rất nhiều, không phải là Vi gia mà chỉ có hai mẹ con Vi Hy thôi".

Lý Lam Anh nhìn hai đứa con trước mặt.

"Hy Hy sao?".

Vu Ngọc hỏi, còn Vu Quân chỉ im lặng nghe mẹ nói.

"Năm đó gia đình ta suýt chết, là Giai Kỳ đã vươn tay ra cứu chúng ta.

Ba của con vì đã động vào thể lực bên nhà bố của Giai Kỳ mà bị bọn chúng hãm hại Vụ gia, lúc đấy mẹ đang mang thai Tiểu Ngọc lại không giúp được gì cho ba con...".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Vu Cảnh - Lý Lam Anh

Ngừng một lúc bà lại nói tiếp:

"Nhà ta lúc đấy đã bị uy hiếp mạnh mẽ, bố con suýt chết, mẹ cũng suýt nữa mất Tiểu Ngọc thì đúng lúc này người bạn thân thiết của ông ấy Giai Kỳ đã chạy đến xin bố của cô ấy tha cho nhà của chúng ta.

Cũng từ lúc đấy mà tính mạng cô ấy bị đe dọa bởi chú của cô ấy.

Ba chúng con biết được việc này mà vẫn luôn cố hết sức bảo vệ Giai Kỳ nhưng chuyện gì đến cũng sẽ đến, ngày Giai Kỳ chết ông ấy đã tự lập lời thề nếu như có một ngày con gái của cô ấy Vi Hy muốn đòi mạng của ông ấy, ông ấy li hôn cho đi".

"Ba mẹ biết hết cả sao?".

Vu Quân nhìn Lý Lam Anh.

"Con nghĩ chúng ta có già thì cũng là một thời oanh động giang hồ có được không, chuyện Vi Hy hợp tác cùng Hoắc Mân mua cổ phiếu, cướp bao nhiêu lô hàng của chúng ta, công ty suy yếu, con nghĩ ông ấy sẽ không biết sao?"

"Khoan...!khoan đã.

Ý mẹ nói Hy Hy như thế nào chứ?".

Vũ Ngọc rất kinh ngạc, Vi Hy chính là nữ thần trong lòng con bé nha, sao có thể như vậy được.

"Trần Hạo sẽ giải thích cho em sau".

Vu Quân xoa đầu nhỏ của cô nhóc.

"Vậy nên, nếu lỡ...!sau này, ba của các con thật sự có chết đi, mẹ cũng sẽ theo ông ấy..".

Lý Lam Anh cười nhưng nước mắt lại rơi.

"Mẹ nói gì vậy chứ?".

Vụ Ngọc ôm mẹ trách móc.

"Cả đời này mẹ nợ ông ấy...!rất nhiều rồi".

Bà gỡ tay con gái đứng lên rời khỏi phòng khách.

Bước vào thư phòng của Vu Cảnh, Lý Lam Anh lướt nhìn ngấm mọi góc ngách.

Ngồi xuống bàn làm việc của ông, nhìn tấm ảnh hai nam một nữ trên bàn mà bật khóc nức nở.

Năm đó Lý Lam Anh còn là một thiếu nữ, là con độc nhất của một thế gia vọng tộc chơi thân với hai cậu bạn là con trai, rất thân học cùng khóa đại học, một người là Vu Cảnh, một người là Hoắc Thiên.

Nhưng có cùng Hoắc Thiên lại yêu nhau, Vu Cảnh cô cũng nhận ra anh có ý với cô nhưng trái tim cô đã dành cho người con trai tên Hoắc Thiên rồi thì làm sao có thể quan tâm đến ai, cô cứ thế giả vờ như không biết gì cả.

Thế rồi, gia đình cô vào một ngày bị sát hại toàn bộ, cô đang ngủ trong phòng nghe thấy tiếng động liền đi nhẹ bước chân xuống thì thấy máu vờn tung tóe khắp sàn nhà, cô sợ hãi chạy nhanh lên phòng đóng chặt cửa sổ, khóa trái ôm đầu.

Rồi lấy điện thoại điện cho Hoắc Thiên đến giúp, lại không yên tâm mà gọi cả Vu Cảnh.

Sau này anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ là nhà che chắn bão táp, là lò sưởi ủ ấm trái tim em, là cơn gió mùa hạ để em cảm thấy thư thả mát mẻ trong

những ngày nóng bức.

Anh tình nguyện trân trọng em suốt cả cuộc đời này.

Em cứ việc nhờ đến cậu ấy, còn anh sẽ mãi mãi là chỗ dựa vững chãi của em"

Lý Lam Anh khóc rồi cười, bà cặm tấm ảnh nhìn thật sâu vào người con trai vẫn luôn nhìn bà

bằng đôi mắt thắm kín, đầy yêu thương.

Đặt lên môi hôn nhẹ, nước mắt sượt qua tấm ảnh:

"Vu Cảnh, đời này em quyết rồi.

Anh đi đâu, em sẽ theo đó.

Con của chúng ta cũng đã lớn cả rồi, chúng sẽ hiểu thôi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Tin Hay Không Tin

Tại đỉnh Sơn Trà,

Vẫn chưa tìm thấy sao?.

Giọng Vụ Quân khàn khàn trong bộ đàm trên tay Trác Hiên.

"Vẫn chưa ạ, nhưng tôi vừa tìm thấy xác của thầy Văn ở trong rừng ạ.

Thầy Văn trong miệng của Trác Hiên chính là một vị hòa thượng trên đỉnh này, ông rất hiền lành, phúc hậu.

Sở dĩ Vu Cảnh ở đây đến 5 ngày chính là cùng ngỗ đàm đạo, tu tâm dưỡng tánh với vị hòa thượng này.

Vậy mà bây giờ ông ấy đã chết, Vu Cảnh lại không thấy đâu.

Tập hợp trở về đi.

Một hồi im lặng, Vụ Quân lại lên tiếng, anh dám chắc chuyện này có liên quan đến Hoắc Mân.

"Vâng

Vừa hạ lệnh cho người trở về, thì hòm thư email lại nhận được một tệp file.

Kèm theo đó là một bức hình Vu Cảnh hai tay bị trói ra phía sau, bị che mắt, miệng bịt kín.

Vu Quân siết chặt điện thoại trong tay đến mức các khớp xương trắng bệch.

Anh gọi cho Trác Bình:

Giúp tôi đặt vé đi thành phố B, ngay lập tức

quân chủ, Trác Long vừa bị người của băng Achraf giết chết, tôi được anh ấy giúp trốn được một đoạn, tình hình đang rất nguy cấp.

Giọng anh ta có chút gấp gáp.

Nhưng khi Vu Quận đập máy Trác Bình liền cười đều, anh ta chính là dụ Trác Long đến căn cứ bí mật của Achraf để họ trừ khử anh ta.

"Vu Quân cùng Vu gia sao? Các người sẽ cùng chôn vùi với em gái tôi"

Vừa nói anh ta vừa soạn tin nhắn gửi đến cho Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc.

Phía Vu Quân anh biết là đã đến lúc rồi, nhắc máy gọi cho một dãy số rất đặc biệt:

"Đến lúc rồi".

Nhanh chóng đập máy, tự mình đặt vé máy bay.

Tòa hành chính Sunshine bị bỏ hoang,

Hoắc Mân cùng Vi Hy ngồi trên hai chiếc ghế đối diện.

"Hắn là giờ này, hắn đã đến nơi rồi nhỉ?".

Vi Hy lắc lắc li Whisky màu hổ phách trong tay đưa lên môi nhấp một ngụm hương vị đậm đà, khoảng khoái lan tỏa khắp khoang miệng.

"No, no.

Không chỉ một mình hắn, mà là...!cả nhà hắn".

Hoắc Mân cười để tiện.

Đôi con người của Vi Hy co rụt nhưng rất nhanh chóng li ền bị cô giấu đi.

"Có đúng không Trác Bình...!à không, phải là Ninh Mặc chứ nhỉ?".

Hoắc Mân lại nhìn kẻ vừa mới bước vào cười cười hỏi.

"Đúng thế r ấ, ông chủ".

Trác Bình nếu như lúc trước để ý tuy anh ta rất cung kính với Vụ Quân nhưng chưa từng cuối đầu, nhưng bây giờ đối với Hoắc Mân lại thật sự là cúi thấp đầu mà cung kính.

Vi Hy nhìn lướt qua anh ta r ấ bình thản thưởng thức rượu của mình.

"Cô không thắc mắc gì sao, Vi tiểu thư?".

Ninh Mặc lại quay sang hỏi cô, có vẻ là anh ta khả ngạc nhiên đối với việc có bình thản như vậy.

"Nếu tôi nói, tôi nhận ra ý đồ của anh ngay l ần đầu tiên gặp thì anh sẽ tức chết đấy".

Vi Hy chỉ trề môi khinh thường.

Ninh Mặc cầm nín, anh ta đóng đật như vậy mà cô chỉ lướt l ần đầu thôi đã biết sao? Vậy còn

người kia thì sao?

Ngoài cửa lại có tiếng bước chân đi vào, bước chân vững vàng, đầu đầu ứng với một vị vương giả.

Sau đó Vụ Quân xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Anh bình thản dứt tay vào túi quần tiến đến chỉ còn cách vài bước chân gần với bọn Hoắc Mân li ền dừng lại:

"Thả ba tôi, anh muốn gì đều được".

Giọng anh trầm khàn, đều đều.

"Ồ, nếu như muốn anh chết cũng được sao?".

Hoắc Mân ngả ra phía sau ghế.

"Anh chắc chứ?".

Đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn sâu vào Hoắc Mân.

"Tại sao k..?".

Tiếng còn chưa phát ra thì ngoài cửa đã có một giọng nói nghiêm khắc cắt

ngang.

"Cậu dám uy hiếp thằng bé?".

Sau đó là hình ảnh người phụ nữ mạnh mẽ, khí chất bước vào, phải là chính là vợ của Vu Cảnh, Lý Lam Anh.

Đã là vợ của một người như Vu Cảnh thì làm sao có thể tằm thường được.

Vu Ngọc đi phía sau mẹ, đôi mắt đáng yêu nhìn lên Vi Hy...!

Khi thấy mẹ cùng em gái cũng đến, Vu Quân tức giận, gân xanh nổi đầy trán:

"Hoắc Mân".

Anh găm tên của cái kẻ đang hả hê phía đối diện.

Vì cô ấy đã biết bí mật muốn thau tóm bằng Achraf

Chắc chắc, đúng là bạn bè thân thiết

"Đã đủ để tối hận Vụ gia các người chưa?".

Vi Hy tắt đoạn phía sau cho lại vào túi.

Hoắc Mân thật rất kinh ngạc, cô ta lấy nó từ lúc nào chứ?

Lý Lam Anh sắc mặt đỏ mừng, mím chặt môi, tức giận, bà đang rất tức giận:

"Đó đúng là giọng của chủ Cảnh con nhưng con tin nó sao? Quả thực chúng ta có liên quan đến cái chết của mẹ con nhưng mẹ con chúng ta không hề giết".

Bà run rẩy nhìn cô, nước mắt thàn kín rơi lã chã..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Vợ ? Em Thật Xấu Xa!

"Ninh Mặc, đưa ông ta lên đây đi, để gia đình được đoàn tụ".

Lúc này, giọng nói Hoắc Mân cắt ngang cuộc trò chuyện.

Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc, Vu Quân lúc này mới chú ý đến người được Hoắc Mân điểm tên.

"Trác Bình?".

Lý Lam Anh kinh ngạc, Trác Hiên cùng Trần Hạo có thể không biết nhưng Trác Bình nhất định phải biết, anh ta là người ở bên cạnh Vu Quân phải nói là mọi lúc mọi nơi luôn ấy.

Thế nhưng...!bây giờ anh ta lại đứng ở thế đối lập.

"Ngạc nhiên lắm sao?".

Hoắc Mân cười đùa.

Vu Cảnh cuối cùng cũng được dắt ra, thân thể dường như có chút suy yếu, nếu không có hai kẻ vệ sĩ hai bên đỡ ông đã ngã xuống đất.

Đưa đến gần chỗ Lý Lam Anh liền nhanh chóng quăng ông ta xuống đất.

Bà cười trối toàn bộ cho Vu Cảnh, nhìn sắt mặt bơ phờ, suy yếu nhìn bà mà lòng thất lại.

"Có sao không, lão già đáng chết này".

Bà vỗ lên ngực ông nước mắt thấm đẫm khuôn mặt vẫn giữ mãi nét xuân xanh như trước.

"Vẫn ổn".

Ông vừa cười vừa nói, khóe miệng còn trào ra vài giọt máu khiến Lý Lam Anh hoảng hốt.

"Ây, cái lão đầu tử này cũng thật cứng đầu đã bị tiêm vào cơ thể ma túy tinh khiết rồi mà vẫn không chịu sử dụng số ma túy tôi đưa cho, đúng là thích ngược".

Hoắc Mân lắc đầu ngao ngán.

Trái tim Lý Lam Anh co thắt, Vu Ngọc lúc này cũng ngối xuống ôm mẹ cùng ba, Vu Quân nắm chặt nắm đấm.

Vi Hy quay phắt sang Hoắc Mân, cô không biết hắn đã làm như thế với Vu Cảnh, trái tim cô như bị bóp chặt.

Cô đáng lý phải cảnh giác con người hiểm độc này...!

Ninh Mặc thấy được hành động này của cô, đáy mắt nổi lên nghi ngờ nhưng thấy cô trở lại bình thường anh ta cũng không tiện nói nhiều, bắt đầu chú ý từng cử chỉ của cô.

Vi Hy cũng phát hiện được đi đầu này.

"Thôi đừng dong dài nữa, muốn giữ mạng của em gái mày thì kí vào hợp đồng chuyển nhượng lại toàn bộ số cổ phần trong tay của mày sang cho tao đi".

Hoắc Mân cũng không giả vờ nữa mà đổi cách xưng hô.

Mà anh ta lại nói chỉ tha cho một mình Vu Ngọc, đúng đây chính là điểm mấu chốt.

Thấy anh im lặng, Hoắc Mân đặc ý nhìn Vi Hy:

"Cô mau đưa hợp đồng xuống cho anh ta đi, chuyện này cũng phải để vợ cũ làm mới đúng chứ"

Vi Hy chỉ nhếch môi, rồi không nói hai lời đứng lên cầm bản hợp đồng bước từng bước nhẹ xuống chỗ anh.

Đưa bản hợp đồng cho anh, khuôn mặt cô vẫn lạnh tanh:

"Kí đi"

"Không được, Vu Quân con không thể trao sản nghiệp mấy trăm năm của Vụ gia cho hần".

Lý Lam Anh khóc thét.

Khi Vu Quân vừa đưa tay lên nhận bản hợp đồng, cánh tay liền chuyển hướng vòng qua chiếc eo nhỏ của cô kéo sát về phía mình.

"Vợ à, em xấu xa thật đấy".

Ánh mắt cứng chiều nhìn người con gái trong lòng.

"Này, anh phải hợp tác diễn thêm một lúc nữa chứ".

Vi Hy đập tay mạnh vào ngực anh cái.

Vu Cảnh nằm dưới đất cũng bật dậy mắng:

"Thế nên, ông đã hận luôn cả Hoắc gia vì đã không truy cứu trách nhiệm của Lý Lam Anh mà từng bước giết hại tất cả người Hoắc gia rồi sống ở đây với danh nghĩa là cháu trai của ba Hoắc Thiên?".

Vi Hy khoanh tay đứng nhìn ông ta, không biết có phải là do cơ địa ông ta tốt hay không mà khuôn mặt của một người đàn ông 50 tuổi lại non nớt như trai 20.

"Chắc, tôi rất thích cô đấy cô nhóc.

Rất thông minh".

Hắn nhìn cô tán thưởng, hắn luôn rất thích những kẻ thông minh, mà đặc biệt Vi Hy còn lại rất thông minh.

"Nhưng đáng tiếc, có thích như thế nào thì vẫn là vợ của tôi".

Vụ Quân kéo có sát vào người mà nói những lời khiến người khác muốn và ngay vào trong mặt.

Vi Hy vỗ lên cái tay của tên trẻ con này, rồi tiếp tục nhìn ông ta.

"Nhưng cũng thật là, bao nhiêu tâm huyết trong 30 năm qua ta dồn vào dựng nên cái bầy

này, thế nhưng lại bị mấy đứa nít ranh như các người phá hỏng, thật không thể không bội phục".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Sự Thật Đằng Sau Tấm Màn

Thật ra thì Vi Hy đã nhận ra Vụ Quân là anh trai nhỏ từ trước khi về nước rồi.

Cô nghi ngờ cái vị Ninh Hình mà anh coi là cô kia nên li hôn cho người đi điều tra, ai ngờ lại biết được cô ta vì yêu Hoắc Mân mà nghe theo lời anh ta giả dạng thành cô, rồi đến bên Vụ Quân bao năm.

Những mối làm ăn của Vụ gia hầu như Hoắc gia cũng đều nắm rõ cứ hót tay trên, rồi lại báo cảnh sát tạo ra không biết bao nhiêu là phiền phức, mà những việc này đều là do một tay Ninh Hình báo tin tức.

Cô đã từng âm thầm cho người đe dọa để ép cô ta tránh xa Vụ Quân ra, tất nhiên nó hữu hiệu.

Nhưng ngay sau khi cô về nước lại nhận được tin ả lại muốn quay lại bên cạnh Vụ Quân nằm vùng, còn có ý định hạ độc giết chết anh.

Lúc đó, cũng là tiện tay mà đứng sau màn sai bảo Vi Linh Đan đâm chết cô ả.

Rồi cũng để Vụ gia lấy lý do đó mà diệt luôn Vi gia.

Lúc đầu Vụ Quân lấy cô về quả thực là nghi ngờ thân phận cô, đối đãi như người hầu nhưng sau cái đêm xảy ra loại chuyện quan hệ đó, anh liền nhận ra cô là cái người đã cướp mất lần đầu của anh ở bar Larger.

Cô mới thương tình mà kể cho anh nghe cô là cô bé năm đó, bị hai mẹ con Tịnh Nhã hạ thuốc, phía sau còn có Hoắc Mân trợ giúp nên mới xảy ra có sự đó.

Cũng may người đó là anh.

Rồi cô kể rằng cô quả thực là kẻ đứng sau gián tiếp giết Ninh Hình.

Vu Quân cũng nói anh nhận ra ả ta khác thường rất lâu rồi, vẫn đang tìm sơ hở thì lại bị giết nên khi nghi ngờ có anh liền trút hết lên đầu cô, nhưng lại không cần lòng.

Vi Hy cùng Vu Quân kể cho nhau tất cả những gì mình biết, vì là âm mưu mà Hoắc Mân ủ ấp 30 năm làm sao có thể trong phút chốc nhận thức nên anh cùng cô tiếp tục giả vờ như thế, anh lại không kiềm được mà cưng chiều cô hơn một chút.

Diễn trò cùng cô khiến anh phải kiềm nén nhiều muốn chết luôn ấy?

Rồi cái lần mà anh ghen tuông làm cô bị thương đấy là do anh thật sự đồ giấm nên mới xảy ra có sự này.

Anh ta tự dằn vặt suốt một thời gian dài, vậy mà cô còn muốn giữ lại vết sẹo đó nữa chứ làm anh day dứt mãi.

Rồi đến bữa tiệc của Edin chính cô là người đã đưa ra đề nghị để anh gây chuyện rồi đuổi cô đi, mọi việc anh đều đứng ngoài nghe mấy việc tàn nhẫn cố bắt anh phải làm với cô khiến anh như chết lặng.

Nếu như phải làm như thế thật anh thà chết trước có một bước...!cũng may sau đó đều là những chuyện được tạo dựng tình vi để lấp liếm cho qua.

Nhưng những vết bỏng thì là thật tuy chỉ sơ sài, cô đã ước chừng để nó nhìn sao cho nặng nề thế thôi, lại còn bôi thêm mỡ trăn lên người nữa nên mới tạo hiệu ứng như vậy.

Còn trốn thoát được khỏi đó là phải nói đến người đẹp Trác Long rồi, không phải là Trác Bình dụ dỗ anh ta mắc bẫy mà chính là anh ta đưa Trác Bình vào tròng.

Để Anh có thể dễ dàng đưa cô ra ngoài, mà tự bản thân cô cũng có thể đi nhưng Vu Quân nhất quyết phải để người đến đón nên cô mới để Anh sang.

Đơn li hôn cô gửi đến anh là thật nhưng chuyện kí hay không thì phải do anh r ấ...!

Đến chuyện ở cung điện, khi Hoắc Mân cố tình tiếp cận cô, anh đã biết một phần kế hoạch của họ đã hoàn thành, bởi trước đó anh và cô vô tình bắt được người duy nhất Hoắc gia sống sót năm đó và hắn đã kể lại toàn bộ.

Lúc cô nói chuyện với hắn có nghịch chiếc nhẫn trên ngón trỏ, nhẫn ngoài việc chứng minh quyền lực còn có tác dụng kết nối với mọi thiết bị trong phạm vi 20m, để Vu Quân có thể nghe toàn bộ cuộc trò chuyện của họ.

Còn về việc cô bị sát thủ ám sát thì đó là người của Vu Quân, làm như vậy chỉ là để lấy lòng tin của Hoắc Mân.

Còn về việc xảy ra sau đó, hai người đánh nhau một trận thì hắn là do anh tức giận vì hắn dám vu khống ba mẹ anh.

Những tên sát thủ khác thì thật sự là đến tìm cô do tên Nam Tước kia muốn đoạt quyền mà thôi.

R ấ đến việc cướp hàng, Trần Hạo cùng Trác Long là người mà các người có thể động tới, dễ dàng tính kế vậy sao? Đầu là giả vờ, đúng chính là giả vờ để cho tên A Tử kia xem mà thôi.

Còn việc mua cổ phần của công ty Vu Quân, cũng chính là muốn nhân cơ hội tẩy rửa những tên có ý đồ xấu, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Còn về phần Trác Bình là Ninh Mặc anh trai của Ninh Hình thì lúc đầu Vi Hy vừa nhìn một cái li ền biết, bởi vì cô từng đi ều tra Ninh Hình, vô tình biết được thôi.

Vu Quân hắn là cũng phát giác nhưng cũng muốn du kẻ đứng sau ra nên để như vậy.

Nói cho cùng đây chính là kẻ lờng trong kẻ, kẻ cả Trình Dao, Châu Vân, hay Trác Hiên, Trần Hạo đều biết kế hoạch của hai người họ.

Vu Ngọc thì chỉ mới nghe Trần Hạo nói thôi nên lúc này mới không kích động mà mắng chửi cô chị dâu này.

Về việc mẹ cô, cũng là do Hàn Mặc cùng chủ của cô bày ra nhưng sau đó chú cô lại bị cái tên thâm độc này thủ tiêu rồi.

Nếu như đề Dạ Tử Long biết được chuyện này, nhất định ông ta sẽ tức đến nổ phổi..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Giao Tranh

Ha ha ha...!

Bỗng dưng Dạ Tử Long ngửa đầu cười lớn, đôi mắt dữ tợn nhìn những người phía dưới, tay rút ra một khẩu súng, hô lớn:

"Tất cả nghe lệnh, chuẩn bị giết bọn chúng cho ta"

Sau đó là rất nhiều bóng đen từ bên ngoài xông vào, nhiều...!rất nhiều sát thủ.

"Ông hẳn là đã dốc hết sức để tiêu diệt chúng tôi nhỉ?".

Vi Hy cười rồi cũng từ trong túi áo lấy ra một khẩu súng hạng nặng được thiết kế tinh xảo riêng cho cô.

Vụ Quân và cả nhà anh ai cũng đều rút súng.

Vụ gia là ai chứ? Họ buôn bán vũ khí đấy, thì làm sao mà Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc lại không biết dùng súng.

"Achraf nghe lệnh, tập hợp".

Vi Hy giọng nói đầy uy quyền lên.

Sau đó là vài bóng đen thoát ẩn thoát hiện tiến vào, gồm có mười tên sát thủ tinh anh nhất cùng với Trình Dao, còn Châu Vân thì đang ở một nơi khác, sở dĩ lúc đầu cô không muốn hai cô bạn này tham gia vào chuyện của mình đâu nhưng hai đứa nó cứ một mực nằng nặc đòi đi theo.

"Còn em, còn em nữa".

Từ đằng xa đã nghe thấy cái miệng chí chóc của Jenny, à đúng trong kế hoạch này cũng có một phần lớn công lao của Jenny, cô ấy chính là trung

gian liên lạc thường xuyên giữa cô và Vu Quân mà không khiến cho Dạ Tử Long nghi ngờ.

"Tôi không có nói cho nó biết đâu".

Trình Dao nhún vai, tỏ vẻ tôi không biết gì cả.

"Chỉ một mình em tới thôi, em tự nguyện hỗ trợ chị, chị Jessica".

Jenny trên người khoác một bộ đồ thể thao, thoải mái lại cần thêm một cây súng thật...!chẳng ra thể thống gì cả.

Vu Quân thì không cần nói chỉ việc phát tay, Trác Long cùng Trần Hạo đã dẫn một đội binh lớn bao vây tòa hành chính.

Tòa hành chính này tuy rất cao nhưng bị bỏ hoang làm sao thang máy còn hoạt động để đi lên, nên bọn họ hiện ở tầng trệt, người ở trong kẻ ở ngoài đứng như kiến, mỗi người đều cần súng chĩa vào họ.

"Này, đội binh này cũng lớn thật đấy, biết vậy em cũng đã đem theo nhiều người đến rồi".

Vi Hy cùng người Vụ gia tựa lưng vào nhau cười đùa với Vu Quân.

"Chẳng phải còn ở bên tòa bên kia sao?".

Anh nói đầy ẩn ý.

Bỗng sau đó vài chục tên sát thủ phía Dạ Tử Long ngã uỵch xuống đất, tắt thở, trên trán còn ghim một cái lỗ máu nhỏ.

"Tại sao lại bắn vào người mình?".

Dạ Tử Long tức giận gào qua bộ đàm.

Chỉ nghe thấy bên kia rè rè, sau đó một giọng nữ liền cất lên:

"Đúng là bắn tã, lực phòng ngự lại kém như vậy"

"Ây da, Vân nhà tôi thật lợi hại".

Trình Dao cười đắc ý khoe lão ch ồng nhà mình.

Vài tên sát thủ bên Dạ Tử Long lại đổ ập xuống đất mà chết.

"Tất cả giết cho ta".

Ông ta c ần chặt bộ đàm nghiên răng g ần lên.

Vu Quân rút cả hai khẩu súng bắn liên tục v ề phía người của đối phương.

Dáng người cao ngất, mạnh mẽ tay c ần súng, sắc mặt cương nghị, chỉ một từ thôi...!đẹp trai.

Xử lí bên mình, lâu lâu làm nhìn sang cảnh giác phía sau cho cô, cứ hể tên nào có ý định giới sủng v ề phía cô, anh li ền một phát bắn chết.

Châu Vân cũng đã ngừng bắn, tay bắn tĩa trong lúc hỗn chiến như vậy nếu ra tay sẽ là một đi ầu tối kị, không biết là sẽ trúng người của mình khi nào, với cả cô còn đang lo cho cục cưng Dao Dao nhà mình.

Jenny đứng g ần Trình Dao cùng Châu Vân để tiện cho việc hỗ trợ nhau tác chiến.

Trác Long thể lực mạnh mẽ, bắn súng cũng gọi là không tệ.

Còn Tr ần Hạo mặc dù chuyên môn là bác sĩ nhưng đ ồng thời cũng là bang chủ Wild Wolf nên cũng không phải dạng vừa.

Hai bên nổ ra xô xát, giao tranh kịch liệt, mùi thuốc súng lan tràn trong không khí.

Dạ Tử Long cùng Ninh Mặc đã trốn vào một góc nhìn tình hình có vẻ bất lợi cho mình.

Đáy mắt Ninh Mặc hiện lên tia tính toán, nở nụ cười nham hiểm..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Dạ Tử Long Chết

Sát thủ phía Dạ Tử Long ngày càng ít dần, ít dần.

Tên cuối cùng rốt cuộc cũng ngã xuống, bộ đồ bó sát màu trắng trên người Vi Hy cũng đã bám đầy bụi đen, cô dựa người vào Vu Quân mà thở.

Bọn Châu Vân cùng Trần Hạo cũng đã đi đến đứng phía sau hai người.

Ba mẹ Vu cùng Vu Ngọc cũng từ một căn phòng bước đến.

"Không hổ là hai người có máu mặt trong giới, đánh với nhiều người như vậy mà lại không chịu một chút thương tổn nào.

Thật là...".

Hắn vừa bước ra vừa vỗ tay cười nói, nhưng chưa vui vẻ nói hết câu phía sau gáy liền cảm nhận được vật thể lạnh như băng kề sát.

Ninh Mặc nói nhỏ vào tai hắn ta:

Muốn trốn khỏi đây thì ngoan ngoãn cho tôi

Rồi anh ta ghì chặt cổ Dạ Tử Long, mà nói:

"Mau buông súng xuống"

Bọn Trác Hiên thật không hiểu anh ta đang làm cái quỷ gì.

Nhưng đối với những kẻ như Vi Hy, Vu Quân, Vu Cảnh hắn ta...!thật sự dễ qua mặt vậy ư? Bọn họ chỉ là đang muốn xem xem hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Dạ Tử Long vừa đặt súng xuống, Ninh Mặc đã tàn nhẫn mà bắn một phát đạn vào bàn tay của anh ta, máu tươi lập tức văng tung tóe.

Anh ta hét thảm một cái rồi cố nén đau, lửa giận mà trừng mắt với hắn.

"Ninh Mặc hành hung người cùng thuyền như vậy, cũng không phải là chuyện tốt đâu".

Vi Hy phải nói là rất tốt bụng mà lên tiếng.

"Quân chủ, Trác Bình đã hoàn thành nhiệm vụ, mấy ngày trước vì phát hiện Trác Long chính là Ninh Mặc anh trai của Ninh Hình tiểu thư muốn đến báo thù anh, nên tôi mới thủ tiêu anh ta tự mình lập kế muốn đến bên cạnh Dạ Tử Long làm nội gián.

Bây giờ đã thành công".

Hắn đồ hết lỗi lầm cho Ninh Mặc kia.

Lời nói của hắn rất chặt chẽ nhưng lại có rất nhiều lỗ hổng, hắn ta làm việc với Vụ Quân nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài nhưng thời gian đó đủ để ta sáng tác, xuất bản hàng chục cuốn tiểu thuyết, hòn thành được hơn ngàn nhiệm vụ thì làm sao hắn có thể không hiểu được tính của Vụ Quân chứ, anh không thích có người lớn làm việc gì sau lưng mình, đặc biệt là thuộc hạ thân cận nhất.

"Ngu ngốc".

Dạ Tử Long đang bị Ninh Mặc kìm kẹp liên vùng ra chửi vào mặt anh ta.

Hắn đang yên đang lành lại bị cái tên chết giẫm này bắn bị thương một tay, thực tức chết mà.

"Nhìn vẻ mặt bọn chúng đi, xem chúng có tin lời người nói không mà ở đây rảnh rỗi làm trò con bò hủ?".

Dạ Tử Long rất giỏi về mặt đưa đẩy tâm lý nên khi thấy vẻ mặt của bọn người Vi Hy thì cũng biết được là tên này quá ngu ngốc.

Hắn dứt khoát xuất tuyệt chiêu, vừa nói vừa đi về phía bọn cô, vì khoảng cách họ đứng cũng khá xa nên trước khi đến gần thì cũng đã nói

được mấy câu.

"Cô có biết Giai Kỳ năm đó chết như thế nào không? Ha, bà ta dù là tự lấy dao đâm mình đến chết cũng không để cho người của tôi vấy bẩn đấy".

Vì Giai Kỳ lúc đấy không biết một chút kiến thức gì về y học nên việc đâm chỗ nào một phát liền chết là chuyện rất khó khăn.

Ngừng một lát hần lại cười tà dữ tợn:

"Chắc, kể ra mẹ cô cũng là một đại mỹ nữ đấy.

Nhưng lại ngu ngốc yêu phải Vi Thanh Trì, chắc, nhớ lúc đó hần còn bán bà ta cho tôi nữa đấy.

Tôi chỉ là muốn chơi đùa bà ta một chút, để người của tôi được sướng mỗi người một lần, nhưng thật đáng tiếc, bà ta lại thà bỏ rơi cô, thà tự chính mình đâm từng nhát dao vào tim mình, chỉ mong được chết.

Ôi cô biết không cảnh tượng đó thật rất là...!đáng yêu"

"Im đi...!im ngay cho tôi...".

Vi Hy gào thét, mẹ đối với cô chính là một loại tín ngưỡng, cô yêu thương mẹ, trân trọng bà ấy biết bao nhiêu năm, đến nỗi mỗi một tấm ảnh, mỗi một di vật của bà ấy cô đều xem như trân bảo mà xây một cái viện để bỏ chúng vào..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Lý Lam Anh Yêu Em!

Đôi mắt cô đỏ hoe, đôi mắt xinh đẹp ấy lại càng làm xao xuyến lòng người.

Vu Quân ôm chặt thân thể đang không ngừng run rẩy của cô từ phía sau.

Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đã lạnh ngắt không chút huyết sắc.

Vụ Cảnh cùng Lý Lam Anh nghe được như vậy, sắc mặt liền trắng nhợt.

Bọn họ biết Giai Kỳ chính là rất coi trọng trinh tiết, thể diện để có thể khiến bà ấy tự hành hạ mình như vậy cũng chỉ có cách đó, trái tim mỗi người khi nghe đến chuyện này đều thất lại hướng chỉ là cô con gái yêu mẹ mình như Vi Hy.

"Có phải rất là tàn nhẫn không, ày, mẹ cô ấy mà chỉ cần cho anh em của tôi sung sướng th...".

Lời nói thì chuyện này cũng không xảy ra rồi, thì trước ngược trái lập tức đau nhói.

Nhìn xuống, một bông hoa đỏ yêu kiều trên ngực, máu bắt đầu chảy ra thấm ướt ngực áo sơ mi xanh nhạt.

Hắn đưa tay che ngực trái ngửi thụp xuống đất, ánh mắt không thể tin được nhìn cô.

"Phát này là để ngăn cái mồm chó không nói được lời hay của ông".

Cô buông Vu Quân ra đi từng bước như là sát tiến về phía Dạ Tử Long.

Đoàng,

Cô lại giơ súng lên bắn một phát nữa vào cánh tay còn lại của ông ta, khiến ông ta lại thét lên.

"Phát này là để cho ông biết động vào mẹ tôi cũng sẽ có ngày như thế này".

Cô âm lãnh nói.

Mọi người nhìn một màn này mà chỉ thấy thương xót, con người khi tuyệt vọng lại là lúc tàn nhẫn nhất.

Đoàng đoàng đoàng,

Cô lại giơ súng lên bắn ba phát liên tiếp ghim vào ba vị trí không khiến ông ta chết ngay trên bụng ông ta.

"Ba phát này là tẩy rửa cái bụng đầy đen tối của ông.

Mẹ tôi nợ ông sao? Không hề

Ông lại dám..."

Đoàng,

Lời còn chưa nói hết một tiếng súng khác lại vang lên, nhưng nó không phải là của cô.

Cô lúc này mới đưa mắt nhìn lên, thân hình Vu Cảnh nặng nề đổ ập xuống.

Cô bất ngờ đến gần người đứng im một chỗ.

Lý Lam Anh sau khi thấy một màn này, bà ta giơ súng lên dứt khoát bắn một viên đạn xuyên qua mi tâm của kẻ vừa nhân lúc cô không đề phòng mà ra tay Ninh Mặc, hấn đến chết cũng không nhắm mắt.

Lý Lam Anh cùng Vu Ngọc lập tức chạy về phía Vu Cảnh ngửa thụp xuống ôm ông thật chặt.

"Cái lão già đáng ghét này, anh không được bỏ em đâu đấy, anh phải cố gắng lên".

Nước mắt rơi lã chã bàn tay trắng nõn được bảo dưỡng tốt sờ lên khuôn mặt đã có chút tuổi tác của Vu Cảnh.

"Ba, ba đợi một lát, đợi một lát thôi.

Con gọi xe đến liền đây".

Vu Ngọc run rẩy lấy điện thoại từ trong túi.

Vu Cảnh giờ tay ngăn lại hành động của con gái rồi cười hiên từ:

"Ngọc, không kịp đâu...!đạn đã xuyên...!xuyên qua tim rồi.

Không thể...!thể cứu được nữa.

Th...!thân thể ba...!hự, ba biết rồi..".

Anh cố nói từng câu khó nhọc, một dòng máu đỏ thẫm

trào ra.

Vi Hy lúc này mới hoàn hồn mà ngã xuống bên cạnh, nước mắt thật sự đã rơi thành hai hàng.

Nếu như nói lúc trước cô khóc ở bữa tiệc Edin là giả thì đây mới chính là những giọt nước mắt chân chính.

Vu Cảnh cười nhẹ, đưa một bàn tay suy yếu đến ý bảo cô mau lại đây, Vi Hy nắm lấy bàn tay ấm áp, bàn tay của một người cha mà cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Ông khó nhọc vươn cánh tay lau đi những giọt nước mắt lăn trên má cô nhưng thật lạ càng lâu nước mắt lại càng nhiều.

Ông bật cười:

"Hy Hy, không được mít ướt nghe chưa?"

"Chủ Cảnh, tại sao chú lại làm như vậy".

Nắm lấy bàn tay ấm áp giữ trên mắt, cô hỏi.

"Ngốc, chú cũng được xem nh...!như là ba đỡ đầu cũng con đấy...!Ta không bảo vệ con thì a...!ai sẽ bảo vệ?"

"Có đáng không? Mạng sống của chú chỉ có một chú lại lấy nó cho con như thế sao?"

"Đáng chứ...!là ta nợ Gi...!Giai Kỳ, là ta nợ mẹ c...!con các người.

Năm đó, bà ấy đ...!đã bảo vệ ta cùng Anh Anh, nhưng ta la...!lại không bảo vệ đ...!được bà ấy, nh...!nhưng cũng m...!may, hiện tại...!ta có thể bảo đảm chu toàn...!mạng sống của con".

"Thật xin lỗi...!thật xin lỗi".

Cô khóc, khóc rất nhiều nhen ngào c ãn chặt lấy bàn tay ông.

"Ngốc, con...!không có lỗi, nhớ lấy...!là ta...!tự nguyện...!con có thể gọi ta...!một tiếng ba được không?"

Cô im lặng, cô cúi gầm mặt không nói một lời bàn tay vẫn cứ nắm chặt tay ông.

Ông chỉ cười, nhưng đáy mắt thoáng chút thất vọng:

"Quân, Ngọc này các con...!nhất định phải sống...!thật tốt đấy, chăm...!nom mẹ các con hộ

"Vu Cảnh, cái đ òlão già đáng ghét.

Khi đó ai bảo ông cứu tôi đ ể r ồi bây giờ lại bỏ rơi tôi hả?".

Bà dùng nắm tay đấm nhẹ từng cái vào vai ông.

"Lý...!Lam...!Anh, anh yêu em"

Như cảm nhận được Vu Cảnh đã dằn không ổn, Vi Hy nắm thật chặt bàn tay đã dằn nguội lạnh của ông, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt xinh đẹp.

"Ba."

Cô bất ngờ thốt lên, chỉ thấy Vu Cảnh cười mãn nguyện mắt nhắm chặt, buông thông tay.

Ba người phụ nữ, ba trái tim yếu đuối như bị bóp lấy đau, nhức nhói.

Vi Hy thân thể vì vết thương trên đầu lúc trước cộng với việc tự làm bỏng mình để cho giống thật, sức khỏe sau một hồi vận động mạnh, cùng tinh thần bị kích thích mạnh mẽ, cô đã ngất xỉu tại chỗ được Vu Quân đưa đi, chuyện sau đó cũng liền không biết nữa..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Không Còn Anh Ai Sẽ Cưng Chiều Em

Giờ đây, tầng trệt tòa hành chính sunshine đã chất đầy thi thể, bọn Trần Hạo cùng Châu Vân đã đi từ lâu, chỉ còn lại Vu Quân đang bế Vi Hy, Vu Ngọc cùng Lý Lam Anh đang ôm thi thể đã lạnh ngắt của Vu Cảnh.

Hai cái xác của Ninh Mặc cùng Dạ Tử Long đã bị anh cho người kéo ra cho chó ăn, đúng là sỉ nhục không thương tiếc.

"Các con đi về đi, ta muốn ở đây với ba các con một lát".

Giọng Lý Lam Anh đã bình thường như trước, nhưng chính vì bình tĩnh như vậy mới khiến đáy lòng lạnh toát.

"Me..."

"Ngọc, trở về đi."

Anh nói chuyện với mẹ".

Vu Quân ngăn em gái lại.

Vu Ngọc dù không muốn nhưng vẫn quay đầu đi ra ngoài, trước khi đi còn ngoảnh đầu lại nhìn Lý Lam Anh, trái tim cứ như có thứ gì đó đốt cháy, cháy bỏng, nóng rát.

"Ngọc, mẹ yêu con"

Vu Ngọc đã đi ra đến cửa liền nghe thấy tiếng gọi này, cô liền quay phát đầu lại, toan chạy đến nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lý Lam Anh cô lại quay đầu đi tiếp.

"Quân, chăm sóc tốt cho Ngọc nhé, sau này không còn ba mẹ bên cạnh, hai anh em nhất định không được làm bậy đâu đấy, phải đối tốt với Hy Hy, năm đó mẹ con bé cứu chúng ta, bây giờ chúng ta trả lại con bé cũng không có gì không phải cả"

"Mẹ, định đi...!theo ba sao?".

Vụ Quân lần đầu tiên có vẻ mặt tội nghiệp nhìn mẹ mình, anh rất ít biểu đạt cảm xúc ra ngoài nên thấy vẻ mặt này của anh nếu là bình thường Lý Lam Anh sẽ tưởng đến chết mất nhưng...!

Bà đứng lên xoa mặt con trai, ôm lấy anh một cái:

"Thử nghĩ xem nếu một ngày Vi Hy không còn nữa con sẽ như thế nào?"

Vu Quân ngẩn ngơ vì câu hỏi này của bà, sẽ như thế nào sao? Anh cũng sẽ quyết định...!như mẹ đúng chứ?!

"Được rồi, trở về đi".

Bà đẩy tay anh rồi ngồi lại bên cạnh Vu Cảnh.

Vụ Quân nhìn mẹ một hồi lâu như muốn khắc sâu hình bóng người phụ nữ mà bao năm qua được ba cưng chiều đến hư hỏng, vô phép tắc nhưng giờ đây cũng vì sợ ba cô đơn mà chọn cách đi đến chân trời góc bể cùng ông.

Anh thần thờ ôm Vi Hy ra xe, chiếc xe nhanh chóng được lái đi nhưng khi chỉ cách 20m anh liền bảo dừng lại, nhìn tòa hành chính...!

Đời này em nợ anh, nợ anh rất nhiều.

Quân cùng Ngọc nhất định sẽ hiểu thôi.

Đợi em nhé, Vu Cảnh".

Bà nắm chặt lấy bàn tay ông nằm xuống bên cạnh, tòa hành chính ánh lửa chớp chờn vì ngọn gió mà ngày càng lớn thiêu rụi mọi thứ.

Nếu có kiếp sau, anh làm phụ nữ đi, em sẽ là đàn ông.

Em sẽ cưng chiều anh hết mực.

A,

nhưng không được, phụ nữ sinh con rất cực, vậy anh cứ là đàn ông, em là phụ nữ.

Em sẽ là

một tiểu phủ bà nuôi anh đến hết kiếp sau

Em yêu anh, Vu Cảnh!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Đàn Ông Là Không Thể Khóc Sao

Sau đó, Vu Quân đã cho người đến lấy tro cốt của ba mẹ anh.

Ngày đưa tang, anh quyết định thả tro cốt xuống sông, để họ được ở bên nhau, nắm tay ngao du tứ hải.

Vu Ngọc vì biết được mẹ mình như vậy, dù đã biết trước nhưng cô vẫn không sao vui vẻ được, khóc sưng hai mắt, tự nhốt mình trong phòng lật album ảnh cả nhà miên man nhớ lại từng kí ức đẹp.

Vu Quân, Vũ Ngọc cùng lúc mất cả bố lẫn mẹ...!

Vu Quân ng ồi bên cạnh bờ sông nơi rải tro hài của ba mẹ một lúc lâu, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra phía xa xa.

Vi Hy bước đến ôm anh vào lòng:

"Đàn ông thì sẽ không khóc được sao? Đừng có việc gì cũng nhịn xuống như vậy? Khóc đi, chỉ có mình em ở đây thôi, sẽ không ai biết đâu".

Cô mắng.

Vu Quân đưa bàn tay to lớn lên ôm lấy eo cô, mặt giấu sâu vào trong ngực cô.

Một mảng áo trước ngực đã ướt, anh đang khóc, khóc không ra tiếng.

Bờ vai rộng lớn phải gánh vác cả một gia tộc đang run rẩy.

Cô kéo anh ra, đặt trán mình lên trán anh nói nhỏ:

"Vu Quân, xin lỗi"

Anh chỉ lắc đầu, nước mắt hai hàng chảy xuôi, khuôn mặt cứ như là trẻ con đang khóc vì biết lỗi.

Nhưng thật là, không khóc thì thôi, tại sao khóc được lại khóc nhiều còn lâu như vậy.

Cô lo cho sức khỏe của anh nên đã kéo anh về nhà, muốn khóc sao thì khóc.

**k

Một tháng sau,

Chuyện của Vu Cảnh cùng Lý Lam Anh cũng dần dần trở nên yên tĩnh hơn.

"Di Triệu, vợ tôi đâu?".

Vụ Quân vừa đi làm về chưa kịp thấy mặt đã lớn tiếng hỏi dì Triệu.

"Phu nhân, hôm nay đã ra ngoài sau khi cậu đi làm rồi ả".

Bà thiệt là, khi mà anh vừa đưa Vi Hy về bà còn xem chút nữa không thừa nhận cô nhưng khi nghe Trác Hiên kể lại một chút.

sự việc, bà lại càng thương thiếu phu nhân này hơn.

Nhìn xem thiếu gia từ ngày có phu nhân rồi lúc nào cũng về sớm, câu cửa miệng lúc nào cũng là vợ tôi đâu, Vợ tôi không có nhà à, Vợ tôi đi đâu được chứ, cứ Vợ tôi vợ tôi mãi.

"Đi lâu như vậy rồi sao?".

Vụ Quân nhú mày, lấy điện thoại gọi cho Châu Vân cùng Trình

Dao.

"Sao lại đến đây?"

Vi Hy bị giật mình theo quán tính dang hai tay ôm lấy cô anh.

Khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ có phần ngây ngô gần sát cùng mùi hoa oải hương trên người cô làm trong lòng anh ngứa ngáy, anh không động vào cô một tháng nay chính là tôn trọng cô, nhưng nếu cứ nhìn mãi sẽ hỏng mất.

"Em luôn cảm thấy có lỗi với chú Cảnh".

Giọng nói mềm mại có phần ấm ức của cô vang lên.

"Nếu như cảm thấy có lỗi thì bù đắp cho con chú ấy là anh là được rồi".

Anh bật cười trừ ghẹo.

"Ừ nhỉ?".

Nhưng con thỏ nhỏ nhà anh lại đột nhiên ngốc nghếch đáng yêu liền tin như vậy.

Bụng dạ đen tối của ai đó lại bắt đầu ỉm mưu đồ bất chính với chú thỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Thỏ Con Ngốc Nghếch H

"Có cần anh tắm cho em không?".

Anh bế Tiểu Vi Hy vào nhà tắm, gian manh hỏi.

"Không, không cần.

Anh đi ra ngoài trước đi".

Cô đỏ mặt xua tay, người nào đó lại muốn trêu chọc nhưng vẫn là nên kiên chế thú tính lại đã để cô ăn no nên rồi sẽ tới lượt mình.

Tắm rửa xong bước ra, trên người cô mặc một cái áo tắm, ài sau khi cô không cần giả và cho người ngoài thấy nữa liền cứ thể thay đổi tính cách, phóng khoáng hơn.

Cứ nhìn đi...!

Anh kéo cô lại, để cô ngồi lên đùi của mình rồi bắt đầu sấy khô tóc, khuôn mặt trắng nõn vẫn còn đang nhăn nhó cau có.

Anh dứt khoát không nói hai lời liền bế cô lên lại túm quần áo, tự mình lấy đồ cho cô, ban đầu anh tính là sẽ lấy bộ nào đấy mát mẻ một chút vì đằng nào lát nữa chẳng cởi ra.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, lát nữa phải xuống bàn ăn ở dưới có nhiều người làm như vậy anh nhất quyết không để cho bọn họ nhìn cô.

Vi Hy ngồi hồi lâu vẫn thấy anh đang mò mẫm suy tư cái gì đấy, rồi anh rất quen thuộc mà kéo ngắn chừa đầu lút bí mật trong góc của cô ra chọn một cái.

Rồi hí ha hí hửng đi đến bên cạnh cô tự nhiên mà kéo dây áo tắm.

Cô chụp lấy tay anh:

"Anh làm gì thế?"

"Chẳng phải nói bù đắp cho anh sao?".

Vu Quân lại giở trò.

Vi Hy buông thông tay để mặc kệ anh, vô tình làm cho con sói đói nào đó được lợi còn chế.

Anh mặc đồ lót vào cho cô, thuận tiện còn động tay động chân mà xoa nắn đôi gò bồng của cô, mà con thỏ nhỏ này lại ngây ngốc chẳng biết gì sất.

Mặc có một bộ đồ mà anh đứng lâu đến tận nửa tiếng, nếu Vi Hy không than đói, có lẽ còn

lâu hơn thế nữa.

Ngồi vào bàn ăn, tiểu cật hóa lại trời dậy, cô đã lâu rồi chưa ăn no có được không.

Vu Quân cứ thế gấp thức ăn vào bát Vi Hy cô không敢 phải ngược mắt lên luôn ấy chứ.

Dì Triệu nhìn cậu chủ nhà mình mà chỉ biết trầm ngâm, lúc trước chẳng phải chê ông chủ của bọn họ lắm sao, bây giờ nhìn xem thiếu gia còn có xu hướng thế nổi hơn nữa.

Đây nhìn xem, đến con tôm tụa mình ăn lúc trước còn phải để người khác xử trùng hai, ba lần rồi mới được lột cho anh nhưng bây giờ thì sao, cậu ấy còn đang ngời lột vỏ cho cô kia kìa.

Thứ gì trong bát cô không ăn liền gấp bỏ vào miệng anh thế mà anh lại ăn còn rất hạnh phúc nữa chứ.

Ai...!

Sau một hồi thì bụng Vi Hy căng tròn, Vu Quân lại đen mặt.

Anh đành phải nhẫn thêm một chút nữa kéo cô đi dạo ngoài vườn oải hương mà từ khi cô về đã tốt hơn rất nhiều, hương thơm cũng ngào ngạt hơn.

Đi dạo một lúc lâu, Vu Quân liền dụ dỗ cô về nghỉ ngơi.

Nhưng vừa vào đến cửa phòng, anh liền khóa trái cửa mà như hồ điệp nhào về phía cô.

Anh hung hăng gặm lấy đôi môi anh đào đỏ mọng mà bấy lâu nay anh nhớ muốn chết.

Quấn lấy chiếc lưỡi mềm mại, ngọt ngào, anh như muốn mút hết mật ngọt trong khoang miệng cô.

Môi lưỡi giao hòa âm thanh ái muội.

Tay của anh đã bắt đầu hờ hững soloan, bàn tay ấm nóng sờ đến đầu Vi Hy rùng mình như bị điện giật đến đấy, cơ thể cô vẫn khá là miễn cảm...!

Anh buông đôi môi đã hơi sưng đỏ của cô ra mà hôn xuống cổ, để lại những dấu đỏ hoan ái.

Đưa tay xé toạt bộ đồ ngủ khi này anh dẫn đo chọn ra, vâng lúc nào như vậy anh cũng xé đồ của cô cả, rất mạnh bạo.

À, không phải chỉ của riêng cô mà của anh, anh cũng xé nốt.

Anh lại tiếp tục hôn cô, một tay xoa nắn một bên ngực.

Anh trêu đùa hôn lên ngực, ngậm lấy nụ hoa, trêu chọc khiến nó đã sớm dựng đứng.

Tay anh đã lần mò xuống nơi tư mật vuốt ve, cử động của cô vẫn là thít chặt như vậy, khiến anh lại phải kiềm nén.

Đưa ngón giữa vào cử động, hoa huyết của cô liền co giật mãnh liệt thít chặt lấy ngón tay

anh.

"Ngoạn đừng khóc, thả lỏng, nhanh thôi sẽ hết đau".

Anh đỡ dành cô như một đứa trẻ.

Anh bắt đầu chuyển động nhịp nhàng, chậm rãi để cô tiếp nhận, sau cơn đau đớn chính là khoái cảm của dục vọng, Vu Quân bắt đầu tăng tốc, mỗi hạ xuống nuốt lấy những tiếng rên rỉ của cô.

Vu Quân không biết đã giày có bao nhiêu lần, đổi bao nhiêu tư thế, trên giường rồi lại vào nhà tắm, mãi đến gần sáng anh mới thỏa mãn phóng thích dục vọng vào người cô.

Vi Hy cũng không để ý hôm nay có phải ngày an toàn hay không mà chỉ mệt mỏi thiếp đi, mặc anh tắm rửa cho mình.

Ngủ mãi đến trưa hôm sau cô mới nhú mào tỉnh dậy, dường như đồng hồ sinh học của cô đã mất tác dụng rồi, dạo này an nhàn quá nên cô lúc nào cũng dậy muộn như thế.

Vừa mở mắt ra, cảm thấy phía dưới cùng đau, liền phát hiện anh mình đang nằm bò trên người anh, mà quan trọng là anh vẫn cứ duy trì để nó mãi trong đó chưa rút ra.

Cô liền cử động muốn tự mình thoát ra nhưng lại bị anh giật lại..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Anh Ngã Cầu Thang Rồi

"Nếu em còn cử động lung tung thì Tiểu Vu Quân nhất định sẽ thức dậy cùng em đấy".

Giọng nói trầm khàn từ tính phát ra.

"Biến thái, lừa đảo, có bụng em ra không hả?".

Sau một đêm bị giày vò thì não của cô cũng đã trở về

Cô phát hiện mình đã bị cái tên chết tiệt này lừa.

Vu Quân nhìn vẻ mặt giận dữ của cô vợ nhỏ mà bụng cô ra, sợ cô sẽ giận không ngó ngàng đến mình.

Không biết tại sao anh dạo này lại sợ vợ như vậy, không biết có phải là di truyền hay không nữa.

Vi Hy thật là cả người nhức mủi, hai chân run rẩy đến đứng lên cũng không được.

"Cái tên kia, có mau lại đỡ em vào nhà vệ sinh không hả?".

Cô cúi gắt khiến ai đó bật dậy nghe lệnh răm rắp.

Bế cô vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt cho cô xong thì tự mình mặc đồ cho cô rồi mới vào nhà vệ sinh lo cho mình sau.

Những tháng ngày sau, phải nói là Vi Hy cứ như bà hoàng, cô đi đâu Vu Quân đều đi theo bên cạnh cử giữ cô khư khư như sợ người ta giật mất.

Nhưng cứ tối đến là Vu Quân lại giày vò và có cả đêm khiến cô đã bao lần mắng chửi nhưng vẫn chứng nào tật nấy.

Hôm nay, Vi Hy xem truyền hình khi nhìn thấy lễ cưới trên đây cô liền chợt nhớ lại, lúc trước khi cô cùng Vu Quân kết hôn, anh chính là để cho Trác Hiên đến thay, bây giờ dù cô không nhắc đến nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tủi thân.

Nguyên một ngày đó cô không ăn cơm, nhốt mình trong phòng khiến Vu Quân lo đến sốt ruột mà quãng công việc còn đang dang dở ở nước M mà trở về thành phố T ngay tức khắc.

"Sao thế?".

Anh mở cửa bước đến cô cô gái của mình vào lòng.

"Không việc gì, em chỉ cảm thấy một chút chút thôi".

Tay nhỏ bám lấy bàn tay của anh.

"Ừm, hôm nay dì Triệu bảo em không ăn uống gì đấy, mau xuống ăn đi, ốm ra đấy thì ai lo đấy hả?".

Anh lo lắng răn dạy.

"Anh lo chứ ai lo".

Vi Hy bĩu môi.

Được rồi, đi đâu này thì anh không cãi được.

Bữa cô xuống bàn ăn dứt cho cô, mà ViHy lại chỉ ăn một chút rồi bảo mệt lên phòng nghỉ.

Vu Quân cảm thấy rất lạ.

Dì Triệu chỉ biết nhìn anh, ây, thiếu gia à, cậu phải tự giác ngộ sớm sớm một chút, nếu còn như vậy thì phu nhân nhất định sẽ lại bỏ nhà mà đi đấy!

Vài ngày sau, cô vẫn vậy đi đâu này khiến anh thật là lo lắng sợ cô xảy ra chuyện cứ sốt sắng gọi điện làm phiền đôi gà bông Trác Long, Trần Hạo.

Không biết là cái đôi người đẹp cùng anh bác sĩ này từ khi nào lại đến với nhau nữa.

Này, Vu Quân, vợ cậu thì tự mình lo đi, tôi còn chăm Vợ tôi nữa, vậy nhé.

Để lại một câu rồi dứt khoát đập máy.

Vu Quân đen mặt chỉ nhún cho anh ta một câu:

Chỉ vài tiếng sau anh ta liền lao như bay tới.

Nhìn Vi Hy vẫn lãnh lặn, bình thường mà Trần Hạo thật muốn nổ con mắt.

"Cái đồ EQ thấp, vợ cậu nhìn rõ ràng đang có tâm sự vậy mà cậu lại gọi bác sĩ như tôi đến làm gì?"

"Không biết, mấy bữa trước tôi bạn chuẩn bị màn cầu hôn đi vào lịch sử sau này nên không

bên cô ấy nhiều, sợ cô ấy xảy ra chuyện".

Vu Quân gõ tay lên bàn.

"Hừ, ông đây phải về với Tiểu Long Nhi rồi, cậu cứ ở đây mà suy ngẫm đi".

Vi Hy đang đi dạo ở vườn hoa oải hương liền nhận được tin nhắn:

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Hôn Lễ

Đập vào mắt cô chính là hàng chữ do người phía dưới xếp tạo thành:

Vụ Quân bước đến bên cạnh cô gái đang hết sức ngạc nhiên.

"Trên đường em hẳn đã thấy những lời anh muốn nói với em rồi nhỉ?"

Anh không phải là người chỉ thích nói, anh chỉ làm bằng hành động.

Anh không thể nào thốt ra từng lời hoa mỹ, sến súa nhưng anh chắc chắn một điều rằng cả đời này Vụ Quân anh chỉ yêu mỗi một mình em, sẽ chỉ chỉ em chuộng duy nhất em thôi".

Anh lấy ra một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế riêng độc quyền, đây chính là chiếc nhẫn mà anh đã vẽ nó từ sau lần gặp cô đầu tiên đó.

"Lấy anh nhé?".

Anh cầm một tay cô, cười dịu dàng.

"Không phải theo nghi thức thì người đàn ông phải nĩa quỳ cầu hôn sao?".

Vi Hy dù rất cảm động nhưng vẫn trêu anh.

"Ồ, vậy được".

Anh gật gật đầu toan tính khụy một bên gối xuống thì Vi Hy lại đưa tay đỡ anh.

"Đùa đấy, như thế nào mà chẳng được"

Nói xong cô ôm cổ anh đặt đôi môi anh vào căng mọng lên bờ môi mỏng của anh, trao nhau một nụ hôn nồng nàn, nụ hôn không có dục vọng nhưng rất ngọt ngào.

Về phần váy cưới, Vi Hy vẫn quyết định cô sẽ mặc bộ đầu tiên khi tổ chức đám cưới không có anh.

Trước lễ cưới, Vi Hy thì ăn ngon ngủ khỏe.

Còn Vu Quân thì lại hẫ hẫ, xúc động, lâu lâu lại ngẩng ngẩng người tự cười một mình.

Nhìn tên chồng ngớ ngẩn đáng yêu nhà mình mà Vi Hy cười trừ:

"Này anh hơn em tận 7 tuổi đấy, chỉ là một lễ cưới anh có cần phải hẫ hẫ như vậy không?"

"Hừ, em nhất định là hết yêu anh rồi, đến đám cưới của chúng ta mà em chả có tí hẫ hẫ, ra vẻ là con gái sắp lấy chồng cả".

Vu Quân giận dữ.

"Ồ, lên lễ đường một lần rồi thì còn hẫ hẫ sao?".

Vi Hy ngoáy vào chỗ đau của Vu Quân.

Đám cưới lúc trước của cô và anh, anh đâu có mặt đâu chứ, anh bảo Trác Hiên đi hộ.

"Ày, lần này cứ bảo Trác Hiên đi cũng được".

Cô lại quẳng cho Vu Quân thêm một quả tạ.

"Ha ha, vợ à.

Em nói gì thế sao anh có thể để người khác đi thay anh chứ, không nên không nên".

Về mặt nịnh nọt sờn cả gai ốc.

"Hừ...!giờ thì im lặng mà ngủ đi".

Vi Hy kéo chăn xoay lưng về phía anh nhắm mắt ngủ.

Ngày tổ chức hôn lễ,

Vi Hy ngồi trên bàn trang điểm nhìn khuôn mặt trắng nõn trước gương khẽ cười, hai bàn tay để dưới cằm nắm chặt.

Chết tiệt, cô đang hồi hộp nha, hôm qua nói Vu Quân là thế nhưng đến giờ cô mới run.

"Đã chuẩn bị xong chưa, anh rể sắp đến rồi đấy".

Jenny cười tươi bước đến bên cạnh cô.

Đường đường là một nữ hoàng lại có thể đi làm phụ dâu cho cô, thật là.

Đây là ổ chuột của cô cùng Châu Vân và Trình Dao trước đó, để cho giống với nghi thức cô đã chuyển qua đây.

Tiếng còi xe inh ỏi dưới nhà, một hàng siêu xe xịn sò xếp một hàng dài, Vu Quân hôm nay phá lệ, anh mặc một bộ vest chú rể màu trắng, ngực vài hoa, tóc vuốt cao để lộ vầng trán cương nghị lại càng tôn lên vẻ đẹp trai vốn có.

Đi theo sau là ba anh phụ rể Trác Long, Trần Hạo, Trác Hiên.

Vi Hy xinh đẹp từ trong bước ra ngoài, cô khoác trên mình bộ váy cưới lộng lẫy kiêu sa.

Hôm

nay cô thật đẹp lấn át cả hoa lá.

"Tiểu Long Nhi, anh cũng muốn"

"Cút sang một bên".

Trác Long đẩy tay Trần Hạo đang nắm mình ra.

Trên bục lễ, nghi thức tuyên thệ đã xong, Vi Hy hôn Vu Quân một cái chuồn chuồn lướt rỗi, nói nhỏ bên tai anh:

"Chúc mừng ngài Vu, anh đã lên chức bố rỗi"

Vu Quân ngẩn người một lúc lâu rỗi ôm cô xoay vòng vòng đến chóng mặt.

Vi Hy đứng trên cao xoay lưng lại với mọi người đang đếm 1...!2...!3 liền ném bó hoa xuống, người bắt được bó hoa chính là Jenny, nhưng cô lại bị treo chân một cái, khi đang nhắm mắt chờ cái ngã đau nhưng lại có một vòng tay ấm áp đỡ lấy cô, mở mắt ra đập ngay vào mắt cô là Vân Hàn...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1

Ai cũng nói phụ nữ có thai tính khí sẽ thay đổi thất thường nhưng nhìn xem vợ nhà anh rất ngoan, cô hiền lành, nghe lời còn hơn trước nữa.

Ba tháng đầu vì bảo vệ con mà Vu Quân dường như là nhịn muốn hồng, cứ phải né xa cô.

Ngày thì đi làm ở công ty đến tận tối mới trở về, đến thời kì thai nghén anh lại cảm thấy thương cô cùng có lỗi.

Vi Hy thật là tủi thân cô tưởng anh thấy cô có thai, thân hình cũng béo ra xấu xí nên mới ngoan ngoãn nghe lời như vậy.

Hôm đó, cô buồn bực đến mức động thai.

Vu Quân đang bàn chuyện làm ăn quan trọng với Ảnh ở Italy biết chuyện trở về ngay trong ngày.

Ôm người mình yêu trong lòng, Vu Quân khẽ khàng hỏi:

"Sao thế, ai chọc giận vợ à?"

"Có phải anh hết yêu em rồi không?".

Giọng Vi Hy mềm糯 dựa dụi đầu nhỏ vào vòm ngực rắn chắc của anh.

"Nói gì đấy, em quan trọng với anh như thế nào em còn không biết sao?"

"Hừ...!chứ không phải anh thấy em xấu xí anh liền hận không thể né xa em ra luôn sao?".

Vi Hy đánh mạnh vào cái tay anh đang ôm cô.

"Không phải, em lúc nào chẳng đẹp trong mắt anh chứ?".

Anh cười khẽ vẫn cứng nựng mà ôm cô trong lòng.

"Anh nói dối".

Vi Hy vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

"Chẳng phải là ở gần em anh liền không nhận được sao?"

Vi Hy đứng hình, anh ấy nghĩ như vậy thật sao? Cô liếc nhìn vẻ mặt anh, khi biết anh là nói thật nên cô mới chấp nhận lí do đó.

Những ngày sau vì sợ Vợ mình lại xảy ra chuyện, Vu Quân dứt khoát quẳng hết mọi việc ở công ty cho Trác Hiện đang ở cung điện cùng với Jenny, rồi trở về bên cạnh vợ.

Mà Vi Hy sau khi biết được anh như vậy liền quay một vòng 360 độ.

Cô cần nhàn, cầu nhàu từ sáng đến tối.

Cô muốn ăn cái này, muốn ăn cái kia, đau lưng, bắp tay, bắp chân,...!khiến Vu Quân phải gặt phăng cái suy nghĩ lúc đầu của mình.

Vu Quân cứ phải nói là chạy qua chạy lại suốt ngày, tôi còn phải nằm cạnh trông cô ngủ.

Mà cũng thật lạ, Vi Hy chỉ mới 5 tháng mà bụng cô lại to hơn người bình thường khá nhiều.

Vì Vi Hy không muốn anh đi khám thai định kì cùng cô nên anh cũng không biết mẹ con cô như thế nào, cô bảo là muốn khiến anh bất ngờ.

Nằm trên ghế sofa xem ti vi, Vi Hy ngẩng dựa hẳn cả người lên Vu Quân, anh xoa bóp lưng cho cô, anh hỏi:

"Vợ này, em mau nói cho anh biết em mang thai gái hay trai thôi?"

"Đã nói là đợi đến lúc sinh rồi hẳn biết".

Cô cầm một miếng táo đỏ hưng phấn xem phim lẻ mà mình vừa kiếm được.

"Anh chỉ muốn biết thôi mà.

Nếu là con trai thì cho nó sang ở với Quân Ảnh, còn con gái thì càng tốt xinh đẹp giống em".

Vu Quân hí ha hí hửng.

"Khoan đã, tại sao con trai thì lại cho sang ở với Ảnh? Anh đang trọng nữ khinh nam đấy à".

Cô gạt cái móng vuốt trên lưng mình ra lườm anh.

Trên ti vi bỗng phát ra lời thoại của nhân vật:

"Thật đúng là con gái là người tình kiếp trước của ba mà

Vi Hy đứng hình, Vu Quân giật thót, cái loại phim máu chó này đang dẫn dắt vợ anh nghĩ đi đâu đấy, nhìn mặt cô là biết cô sắp mè nheo nữa rồi đấy.

"Tôi biết rồi, thảo nào, thảo nào anh thích con gái, hừ lại còn là hai đứa nữa.

Đồ trắng hoa...".

Cô vô tình nói ra mình đang mang thai sinh đôi nữ mà mình lại không hay biết.

"Hai đứa con gái sao?".

Vu Quân lâm bẫm mừng thầm, nếu vậy thì anh lại không sợ cô bị cướp đi rồi.

Vi Hy vì nhột mà ngọ nguậy trong lòng anh khiến anh đã bắt đầu có phản ứng.

"Anh cũng đã đói lâu rồi đấy, anh nhất định sẽ thật nhẹ nhàng"

"Vu..."

Lời còn chưa thốt ra thì đã bị Vu Quân nuốt trọn trong nụ hôn đầy ngọt ngào.

Anh bế cô lên phòng, đặt cô thật nhẹ nhàng xuống chiếc giường êm ái, đôi mắt đã cứng chỉ nhìn người phụ nữ dưới thân mình.

"Anh yêu em, Vi Hy"

Đêm đó, Vu Quân đã hết sức nhẹ nhàng với cô nhưng vẫn là bị động thai khiến anh những ngày sau dù có muốn đến mấy cũng phải nhẫn lại..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Phiên Ngoại 2 H

Phiên ngoại 2 (H+)

Thời gian trôi qua cũng rất nhanh, Vi Hy giờ đã ở trong phòng cấp cứu đợi sinh.

Vu Quân nơm nớp lo sợ đi vòng vòng ở ngoài, anh đã lên mạng tra tất cả quá trình sinh con, nhưng không tra thì thôi tra rồi lại khiến anh sợ hãi.

Sinh con chính là một cực hình to lớn đối với mỗi một người phụ nữ, mỗi đứa trẻ được sinh ra, người mẹ ít nhất cũng đi dạo qua quỷ môn quan một lần, có khi là còn...! Vợ anh, anh còn không dám làm đau cô, vậy mà cái đứa nhỏ trong bụng cô lại dám, anh quyết định khi nó ra đời anh phải dạy cho nó một bài học.

Bỗng cửa bật mở, một vị y tá chạy đến nói với anh:

"Vu tổng, phu nhân của anh có chuyện muốn nói"

Anh đứng bật dậy liền nhanh chóng đi khứ trùng, anh đã từng bước đến bên cạnh cô.

Nhìn sắc mặt xanh xao, trắng bệch không nói thành tiếng vì đau đớn của cô khiến anh nhói lòng.

"Vu Quân, tôi mà sinh con xong nhất định anh tới số với tôi rồi".

Bỗng Vi Hy tức giận la lớn khiến các nữ bác sĩ bên cạnh phải giật mình, từ lúc này vào đây Vi Hy không như những người khác cô không la lối, rên rỉ mà vẫn cắn răng chịu đựng như vậy, đến khi Vu Quân vào thì cứ như được bung xả.

"Được được, sinh xong anh sẽ cho em đánh một trận".

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô thì thẫn.

Lúc đầu anh vốn dĩ muốn để cô sinh mổ nhưng bác sĩ nói nếu như vậy sẽ rất dễ ảnh hưởng đến cô cũng hai đứa nhỏ của anh, nên mới quyết định để cô sinh thường.

"Vu Quân, nếu như có kiếp sau, anh nhất định phải giành phần làm phụ nữ cho tôi"

"Được"

Vu Quân cứ thế để mặc cô cúi xé mình, nhìn cô đau đớn vì sinh con, ở trong phòng cấp cứu

mấy tiếng đồng hồ.

Đến lúc nghe tiếng con của anh, lỗ tai anh đã lùng bùng, trở thành nỗi ám ảnh lớn nhất trong cuộc đời anh.

Nhìn vợ nằm trên giường mà tim quặn thắt, anh quyết định sinh hai đứa con gái là được rồi, không cần thêm nữa.

"Con gái của chúng ta anh đã quyết định đặt tên gì?"

"Một đứa là Vu An Hy, một đứa là Vu Niệm Hy nhé"

Cô cười, đến tên con cũng phải dính dáng tới cô mới chịu.

5 năm sau,

Vi Hy sau khi sinh lại nở nang, ngày càng xinh đẹp, cùng với cơ địa ăn nhai không mập của cô khiến Vi Hy sắc sảo, mặn mà hơn.

Khuôn mặt thuần khiết cũng toát lên vẻ quyến rũ giết người.

LO

Con gái của bọn họ cũng đã 5 tuổi, cứ phải nói là giống cô như đúc, chẳng có tí gì là giống bố cả.

Vụ Quân nhiều lúc còn nghĩ rằng chúng chỉ là con của một mình cô tự sinh vậy.

Nhưng chúng càng lớn điểm khác biệt lại càng lộ ra.

Cô chị thì tính nết y như mẹ, là một tiểu cật hóa đáng yêu, còn cô em thì trầm tính mà nghịch ngợm khiếp người, ây, chắc là giống bố nó rồi.

Nhưng điểm đáng nói ở đây là, chúng chỉ thích bám lấy mẹ nó, anh động vào thì mặt cứ phải nói là muốn bao nhiêu khinh bỉ liền có bấy nhiêu mà quay đít chạy về mẹ.

Anh...!không đẹp trai sao?!

Dù vậy, Vụ Quân vẫn phải nói là cưng chị em chúng lên tận trời luôn ấy chứ muốn gì cho nấy.

"An Hy, Niệm Hy các con không thích ba sao?".

Cô ôm chúng vào lòng hỏi.

"Không phải, tại ba cử dụ dỗ chúng con".

An Hy dẫn môi lên cãi.

"Ba dụ dỗ chúng con cái gì?".

Vi Hy cười ra tiếng, cô biết ngay mà, con gái cô làm sao xấu tính như vậy được, cô biết chúng rất thương Vụ Quân, mà lúc nào cũng tỏ ra không quan tâm.

"Ba lúc nào cũng dụ dỗ chúng con đi với dì Ngọc để độc chiếm mẹ"

Vụ Quân vừa đi làm về tới cửa nghe thấy Niệm Hy nói như vậy, vẻ mặt vui vẻ cứng đờ.

"Nghe thấy chưa hả?".

Vi Hy quay sang nhìn anh cười ha ha.

"Mấy cái đứa nhóc này, mau lên phòng nói chuyện với ba".

Giọng anh nghiêm khắc có chút tức giận, Vi Hy định lên tiếng bảo vệ con nhưng vừa lúc điện thoại lại có người gọi, là Ảnh, anh ấy gọi để báo cáo tình hình Achraf.

Ba bố con lên phòng nói chuyện một hồi, khi đi xuống thì hai đứa lại thay đổi hoàn toàn, chúng hi hi ha ha cười rồ nói với cô:

"Mẹ, chúng con lớn rồi, chúng con muốn có không gian riêng".

Anh Hy nói.

"Đúng vậy, chúng con sau này sẽ dọn ra sống riêng".

Niệm Hy gật gật đầu.

Rồi hai đứa chạy đi, Vi Hy ngăn người nhìn Vu Quân vẫn đang nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh cô.

"Anh lại giờ trò gì thế?"

"Anh chỉ giới thiệu cho chúng một chút về Âm Dạ lao, ai ngờ chúng lại thích bạo lực giống em, hứng thú muốn chuyển đến đây".

Anh chậm chậm nói cho cô biết.

"Vu Quân"

Không để cô lên cơn tức giận, Vu Quân đã nhào qua như hổ đói ngoạm lấy đôi môi anh đào ngọt ngào, bàn tay đã đưa lên xoa nắn đôi gò bồng đã to lên một vòng của cô.

Lúc này, anh đã đuổi người làm đi hết, hai đứa nhỏ cũng đã theo dì Triệu dẫn đến Âm Dạ lao, trong nhà giờ chỉ còn mình anh và cô.

Cô đẩy nhẹ Vu Quân ra cảnh cáo:

"Vợ à, em thật không ngoan chút nào".

Anh liên tục động kịch liệt khiến cô vừa sung sướng nhưng cũng rất đau liên tục gấp.

"Ừ...!ừm...!yêu anh"

"Anh nào?".

Anh vẫn muốn trêu cô.

"Vu Quân, anh muốn chết hả? A...!ừm"

Cô tức giận đánh vào người anh, lại bị con sói gian manh nào đó hôn xuống chỉ ừm ừm.

được trong cổ họng.

Hôm đó, anh cứ như vậy giày vò cô đến ngất xỉu vài lần, mỗi lần tỉnh dậy đều là một địa điểm khác nhau, lúc thì trên giường, lúc thì nhà tắm,....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Phiên Ngoại 3 Hoàn

Phiên ngoại 3 (HOÀN)

Cuộc tình của Vi Hy cùng Vu Quân xin được khép lại, Vu Quân anh chính là không thể hứa được kiếp sau còn có thể gặp cô hay không, nên mỗi ngày anh đều yêu cô hơn một chút, sủng cô đến tận trời...!

Còn về Châu Vân cùng Trình Dao, hai cô nàng cũng đã lui về ở ẩn, rồi xa chốn hắc đạo.

Tổ chức lễ cưới cùng đăng kí kết hôn tại Mỹ, sau đó cũng dắt nhau đi vòng quanh thế giới một lượt.

Trác Long vẫn ngày ngày làm việc cho Vu Quân đến mức quên đi rằng mình còn có một anh người yêu đang nằm đợi ở nhà đến sủng hạnh.

Trác Hiên cùng Vu Ngọc cũng đã kết hôn và sinh ra một đứa bé trai đầy kháu khỉnh, đáng yêu.

Sau cái lần mà Trác Hiên nắm tay Vu Ngọc ở hôn lễ, anh ta đã bắt đầu điên cuồng theo đuổi cô nhóc, sau này mới biết được là Trác Hiên thật ra là hủ trung học đã từng học trên cô một khóa, lúc ấy anh ta cũng không có tiếng tăm gì trong trường chỉ âm thầm thích cô, nên mới chấp nhận làm việc cho Vu Quân.

Tình yêu chớm nở của nữ hoàng Anh Elizabeth đệ tam cùng tiểu thị tước Vân Hàn của làng giải trí đã khiến dư luận dậy sóng.

Từ cái lần bắt được hoa cưới của Vi Hy được Vân Hàn đỡ, Jenny cô ấy đã lỡ tim lệch mất một nhịp mà rung động vì cậu ấy.

Jenny cũng mặc kệ mọi thứ mà điên cuồng theo đuổi anh ta, mặc cho những người dân Anh ngăn cản, cô đã tuyên bố lớn Nếu còn không để tôi lấy anh ấy, tôi thà ế cả đời, thà là một người dân thường mà có được tự do theo đuổi người đàn ông mình yêu.

Sau câu nói đó cũng làm thức tỉnh ý thức của mọi người, cũng làm thức tỉnh luôn trái tim của Vân Hàn.

Vì Linh Đan hiện đang trốn chui trốn nhủi trong một căn nhà ổ chuột một nơi rất xa thành phố T, Vì Thanh Trì cùng Tinh Nhã đều do hoàn cảnh áp bức của nơi này nên đã sớm không chịu nổi mà quy tiên chỉ còn một mình cô ta.

"Vi Hy, tao nhất định có chết cũng phải kéo theo mày".

Cô ta nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt

lem luốc đến đáng sợ.

Bước ra đường muốn gọi xe, thì bỗng từ đâu một chiếc xe tải đang chạy đến vì người lái xe say sấn nên đã...!

R`ân...

Cô ta ngã lăn xuống mặt đất, đầu bị một mũi đá nhọn đâm thủng một lỗ, máu chảy lênh láng, khuôn mặt tái xanh, chết không nhắm mắt.

Người lái xe đó cũng chỉ bị phán tội danh >, mức án phải nói là thấp nhất có thể cho hắn ta.

Thật đúng là ác giả ác báo, người đáng đáng ghét tuy có chỗ đáng thương nhưng...!vẫn là nên tích đức một chút.

Bây giờ cuộc sống của họ đã trở nên êm đẹp hơn, bình ổn hơn.

Mọi người cũng bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc đời mới với người mà bản thân đã xác định sẽ ở bên nhau đến đầu bạc răng long

"Papa, chừng nào mẹ mới sinh em trai cho chúng con thế, ba đừng có lừa chúng con mà độc chiếm mẹ đi, ba nhất định không tệ thế đâu"

_ Thích ánh nắng vào buổi sáng, vì nhìn thấy nó thì mọi việc đều có thể bắt đầu.

- Anh không chắc mình có thể sống ở bên cạnh em đến cuối đời nhưng có một điều chắc chắn, tình yêu của anh chỉ thuộc về mỗi em dù mái tóc có bạc màu.

_Anh như là ánh sao trên trời, chỉ có thể nhìn nhưng không thể chạm tới.

Mà thật kì lạ, em lại có thể chạm và ôm ngôi sao ấy mỗi ngày.

- Nếu có kiếp sau, anh sẽ là phụ nữ tự thân chạy đến bám dính lấy em, em nhất định không được chạy đâu đấy.

"Vợ yêu, đừng chạy!

Vu Quân - Vi Hy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]